

Jean Gibson

Antrenament în creștinism 1

agape

Jean Gibson

Antrenament în creștinism 1

Curs biblic pentru începători

Agape

Copyright by Editura CLV (Germania) pentru versiunea română
Copyright 2001 by Editura Agape
Traducător Olimpiu S. Cosma
Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 Făgăraș

ISBN 973-8152-56-9

Cuvînt înainte

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos... să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2.Timotei 3:16-17). Aici, Dumnezeu ne pune în față un obiectiv clar – creștinul ca „om desăvârșit“, matur, „al lui Dumnezeu“, a cărui maturitate spirituală se exprimă în capacitățile lui practice pentru „orice lucrare bună“ – și un mijloc unic: „toată Scriptura“, aplicată în învățatură și „înțelepciune în neprihănire [dreptitudine = conformare cu standardul divin]“ tradusă în practică.

Această misiune este astăzi iarăși mai puternic conștientizată, fapt dovedit de numărul mare de materiale biblice de învățatură și instruire apărut pînă în prezent, ca și numărul crescînd de seminarii și cursuri la sfîrșit de săptămînă în cadrul bisericilor.

O lipsă mult resimțită de participanți și conducători este că multe dintre aceste materiale se mărginesc cel mai adesea la teorie, din lipsă de timp și ocazii pentru exercițiu practic și aplicație. De asemenea, toate cursurile biblice concepute pentru intervale de timp mai lungi se mărginesc la mijlocirea cunoștințelor teoretice prin întrebări.

Cursul de față, al doilea dintr-o serie de cinci, încearcă să țină cont de acest lucru. El nu vrea să fie înțeles ca un „curs“ care să fie învățat și testat în scris, ci, cum spune titlul, ca parte a unui „program de antrenament“ în credința creștină, care să poată ajuta tînărul creștin printr-o legătură consecventă între învățatură și misiune practică în munca de pregătire și de aplicare a capacităților spirituale practice. Materialul de față a fost dezvoltat și testat timp de zece ani de la apariția lui în *Fairhaven Bible Chapel*, San Leandro, California (o biserică locală după modelul noutestamental, în care lucrează și William MacDonald, autor binecunoscut a numeroase cărți). Între timp, aceste cursuri au fost traduse în mai multe limbi și folosite deja cu o binecuvîntare clar simțită. Dar nu trebuie să se uite un lucru. Nici un material, inclusiv cel prezent, nu este un „mijloc minune“. Hotărîtor este caracterul și angajamentul spiritual al persoanei care prezintă materialul, precum și motivația și dorința după învățatură a acelor care vor să lucreze cu el. În caz că acestea există, acest curs de antrenament poate fi un pas care să ajute marele obiectiv de pregătire a unor lucrători maturi și capabili pe tărîm spiritual.

Editura

Lecția 1

O panoramă a Evangheliei

„ÎNCEPUTUL EVANGHELIEI LUI ISUS CRISTOS, Fiul lui Dumnezeu“ (Marcu 1:1). Așa începe relatarea inspirată despre viața și lucrarea Domnului Isus (Iesus) Cristos. Esența credinței creștine, mesajul cel mai măreț auzit vreodată de oameni, este aceasta: „... Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi... a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi“ (1.Corinteni 15:3-4). În Ioan 3:16, ea e rezumată astfel: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Este de fapt Vestea Bună, căci aceasta înseamnă cuvîntul „Evanghelie“. Calea către Dumnezeu a fost deschisă pentru om, și El a dat ordin ca acest mesaj să fie predicat oricărei făpturi de pe pămînt (Marcu 16:15).

Ce știm despre Evanghelie? Obîrșia ei e Dumnezeu și nu omul. Este Evanghelia lui Dumnezeu (Romani 1:1; Galateni 1:11; 1.Tesaloniceni 2:2-9). Tema ei centrală e o Persoană vie. Este Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus (Iesus) Cristos (Romani 1:3-9; 5:19). Scopul ei e să-i conducă pe oameni la Dumnezeu. Este Evanghelia salvării (mîntuirii) noastre (Efeseni 1:13). E îndreptată spre cei ce nu o merită. Este Evanghelia grației (harului) lui Dumnezeu (Fapte 20:24). Este etern valabilă. Este Evanghelia eternă (Apocalipsa 14:6).

Nimeni nu-și poate permite să ignore acest mesaj care hotărăște asupra vieții și morții. Dumnezeu îi cheamă pe oameni să asculte de Evanghelia Sa și îi avertizează de judecată dacă nu o fac (2.Tesaloniceni 1:8; 1.Petru 4:17; Romani 10:16). Întrucît credința este reacția cerută de Evanghelie, apare necesitatea urgentă de a face cunoscută această Evanghelie (1.Corinteni 9:16; Fapte 1:8). Oricine încearcă să schimbe acest mesaj este blestemat (Galateni 1:7-9). Aceasta se referă mai ales la acele persoane care îi învață pe alții că pentru salvare, pe lîngă credință în Evanghelie, trebuie adăugate și fapte sau ritualuri.

Acest mesaj al lui Dumnezeu nu a apărut brusc fără o înștiințare anterioară. Necesitatea salvării omului de păcat și moarte s-a văzut clar de la începutul istoriei, cum se arată încă în primele capitole ale Bibliei. Tot așa, încă din Geneza 3:15 a fost arătat planul lui Dumnezeu că lucrul acesta se va realiza printr-un Salvator promis. Sacrificiile (jertfele) de sînge din Vechiul Testament au anticipat, au fost o îndrumare spre sacrificiul lui Cristos de pe cruce, valabil o dată pentru totdeauna (Evrei 10:1-4, 10-12). Vechiul Testament a promis un Nou Legămînt sau Testament, care să fie mai mare decît cel vechi (Ieremia 31:31-33). Salvatorul trimis de Dumnezeu trebuia să vină pentru toți oamenii (Isaia 42:1,6). Profeția și împlinirea sunt indisolubil legate într-un Domn, o credință și o salvare (Efeseni 4:4-6). Există numai o cale către Dumnezeu (Ioan 14:6; Fapte 4:12).

Despărțirea de Dumnezeu

Omul a fost creat pentru Dumnezeu, spre bucuria și gloriificarea Lui (Apocalipsa 4:11; Isaia 43:7). Planul etern al lui Dumnezeu pentru om era ca el să-I poarte chipul și prin aceasta să-I facă cunoscut gloria (Geneza 1:26-27; Romani 8:29). Dum-

nezeu l-a creat pe om cu o voință liberă și nu ca un robot pe care să-l conduci cum vrei. Omul era liber să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El sau nu.

1. ÎNCERCAREA OMULUI. El a fost pus într-o grădină frumoasă și s-a bucurat de comuniunea cu Dumnezeu. I s-a impus doar o restricție ca să garanteze păstrarea acestei comuniuni. Omului i s-a interzis să mănânce din rodul pomului binelui și răului. Exista posibilitatea să asculte sau nu, să creadă Cuvîntul lui Dumnezeu sau nu (Geneza 2:15-17).

2. NEASCULTAREA OMULUI. Diavolul, sub forma unui șarpe, L-a contrazis pe Dumnezeu și a spus că omul nu va muri dacă va mînce din fructul oprit. Omul a crezut mai degrabă această minciună decît cuvîntul lui Dumnezeu, care îl iubea. Această neascultare a atras după sine o schimbare fatală numită căderea în păcat (Geneza 3:1-7). Rezultatul a fost imediat moarte spirituală, care înseamnă exclude-re din comuniunea cu Dumnezeu (Geneza 3:8) și în cele din urmă moartea fizică, prin care sufletul omului este despărțit de corpul său (Geneza 5:3-5).

3. PROBLEMA OMULUI. Urmările acestei neascultări nu s-au mărginit numai la primul om. Păcatul și moartea au trecut prin el asupra întregii omeniri (Romani 5:12). Caracterul omului s-a schimbat, devenind astfel un dușman al lui Dumnezeu. El a devenit păcătos atît în caracterul (Efeseni 2:3), cît și în faptele lui (Romani 3:23). Plata acestui păcat a fost și este moartea (Romani 6:23). Fiecare păcat merită pedeapsa cu moartea (Ezechiel 18:4). De aceea, omul este „mort în fărădelegi și păcate“ (Efeseni 2:1,5). Această moarte e una *spirituală* prezentă, adică despărțire de Dumnezeu. Moartea arată neîncetat groaznică plată a păcatului (Evrei 9:27; Iacov 1:15). După moartea fizică, care desparte sufletul de trup, urmează moartea a doua, care desparte etern sufletul de Dumnezeu (Apocalipsa 20:11-15). Chiar și în viața de acum, păcatul este cauza ultimă a tuturor greutăților, bolilor, suferințelor și înstrăinării de Dumnezeu.

Înlocuire pentru păcătos

Scriptura ne spune că Dumnezeu a iubit făpturile Sale căzute (Efeseni 2:4-5; 1.Ioan 4:10). În intenția Lui de a-i salva de moarte spirituală, care ar fi devenit moarte eternă, El S-a văzut totuși pus în fața unei probleme morale. Dumnezeu este absolut drept, astfel că pedeapsa pentru păcat trebuia plătită (Exod 34:7). Însă Dumnezeu e și îndurător, plin de iubire și dorește salvarea făpturilor Sale căzute (2.Petru 3:9). Cum poate fi armonizată dreptatea desăvîrșită cu îndurarea iubitoare?

1. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU. Prin Domnul Isus Cristos s-a găsit o cale care să satisfacă pe de o parte dreptatea lui Dumnezeu prin plata vinei și pe de altă parte iubirea lui Dumnezeu prin salvarea omului de la moarte eternă. Metoda trebuia să fie o înlocuire, o substituie, adică pedeapsa să fie plătită pentru om de către altcineva (Isaia 53:4-6). Cristos trebuia să devină marele purtător de păcate (1.Petru 2:24; 3:18). Fiul S-a făcut Om, deoarece pentru plata păcatului se cerea o viață de om (Fapte 2:22). El a fost fără păcat și prin aceasta și liber de dreptul sau pretenția morții asupra vieții Sale omenești (2.Corinteni 5:21). Viața lui a fost atît de nesfîrșit de valoroasă, încît a fost de-ajuns pentru a fi preț de răscumpărare pentru toți (1.Timotei 2:6). Inima lui Dumnezeu s-a deschis larg pentru toți oamenii (1.Timotei 2:4). Este important să observăm că numai Dumnezeu poate fi un Salvator al omului

(Isaia 43:11; 45:21). Domnul Isus a împlinit această cerință (Matei 1:21-23).

2. REVELAȚIA LUI DUMNEZEU. Planul lui Dumnezeu a fost revelat în esență încă în primele capitole din Geneza. Încercarea prostrămoșilor noștri de a-și acoperi păcatul prin propria efortare se arată clar în îmbrăcarea cu frunze de smochin (Geneza 3:7). Era o măsură care nu le putea ascunde goliciunea și păcatul înaintea unui Dumnezeu sfânt. El le-a dat piei de animale ca îmbrăcăminte (Geneza 3:21). Această înlocuire se putea face numai după vărsare de sânge. Așa a început sacrificarea animalelor. Următoarea generație ne dă un alt exemplu. Cain l-a adus lui Dumnezeu ca sacrificiu roadele muncii lui de pe ogoare, în timp ce Abel l-a adus lui Dumnezeu un sacrificiu de sânge. Dumnezeu l-a primit pe acesta din urmă, însă pe al lui Cain l-a respins. Sacrificiul lui Cain este tipic pentru încercarea omului de a se apropia de Dumnezeu prin fapte (Geneza 4:3-5). Cei care caută aprecierea favorabilă a lui Dumnezeu pe baza faptelor și a meritelor merg pe „calea lui Cain“ (Iuda 11). Calea spre Dumnezeu este numai printr-un sacrificiu de sânge, și nu prin fapte sau lucrări omeneste. O altă ilustrare găsim în cea mai importantă sărbătoare evreiască, Paștele. Când a fost instituită, înaintea ieșirii Israelului din Egipt, în fiecare casă a fost sacrificat un miel fără cusur. Sângele lui a fost uns pe ușorii și pragul de sus al ușii ca apărare de judecata divină asupra tuturor întâi-născuților. Pe baza acestui sacrificiu de sânge, Dumnezeu a trecut pe lângă aceste case și i-a cruțat de moarte (Exod 12:3-14,21,27). Sistemul de sacrificii din Vechiul Testament a continuat această învățătură. Aceste sacrificii erau umbre a ceea ce urma să vină, moartea lui Cristos pe cruce (Coloseni 2:17). Sacrificiile precedente nu puteau șterge păcatele, dar slujeau ca îndrumătoare și simboluri ale acelei sacrificii care era în stare de aceasta (Evrei 10:1-4). Sacrificiul definitiv și etern pentru păcate a fost sacrificiul lui Cristos pe cruce. Acest sacrificiu a înlăturat păcatul pentru cel care crede în el (Evrei 9:12-14; 10:10,12). De aici vedem că Dumnezeu S-a îngrijit de la început de o bază a credinței pentru salvare. Împlinirea planului era venirea a Însuși Fiului lui Dumnezeu (Evrei 1:1-2). Această înțelepciune a lui Dumnezeu a rămas ascunsă de forțele răului în toate secolele care au trecut (1.Corinteni 2:7-8).

3. CALEA LUI DUMNEZEU. Dacă Domnul Isus Cristos în sacrificiul Lui de pe cruce este singura cale către Dumnezeu, cum au fost salvați atunci credincioșii din Vechiul Testament? Ei au fost salvați exact pe aceeași bază ca și noi, anume prin grație (har) și prin credință, fără să fi văzut împlinirea promisiunilor din Vechiul Testament că va veni Salvatorul, Mesia. Ei erau totuși convingeți că promisiunile erau adevărate și le-au pus la inimă (Evrei 1:13). Dumnezeu le-a socotit credința ca dreptitudine [conformarea cu standardul divin] (Romani 4:3; Iacov 2:2-23). Lucrarea lui Cristos a valorat pentru ei exact cât valorează încă pentru noi astăzi (2.Corinteni 5:21). Chiar dacă amănuntele mesajului erau deosebite, totuși Evanghelia a fost predicată și oamenilor din Vechiul Testament (Evrei 3:16-4:2; 1.Petru 4:6). Ei L-au crezut pe Dumnezeu și au dovedit autenticitatea acestei credințe prin ascultarea față de El. Ioan Botezătorul a continuat această învățătură, înainte ca Isus să-și fi început lucrarea publică. El a spus oamenilor să se pocăiască și să creadă în Evanghelia despre Împărăția (Regatul) lui Dumnezeu (Matei 4:23; 9:35). A-L primi ca Rege înseamnă a intra în Regatul Lui. De aceea le-a spus El că Regatul (Împărăția) lui Dumnezeu este în mijlocul lor (Luca 17:21).

4. **SATISFACEREA LUI DUMNEZEU.** Dumnezeu Tatăl a găsit plăcere în Fiul Său (Matei 3:17). El este satisfăcut cu desăvârșita „rază de acțiune“ a lucrării de pe cruce care șterge vina păcatului și ne face plăcuți înaintea Lui. „S-a isprăvit“ (Ioan 19:30). Nu mai e necesar un alt sacrificiu pentru păcat, iar nelegiuirile noastre sunt uitate pentru totdeauna (Evrei 10:17-18). Prin Domnul Isus Cristos, Dumnezeu e bine intenționat față de noi (1.Ioan 2:1; Evrei 2:17). Mielul lui Dumnezeu a plătit întregul preț pentru păcatele lumii (Ioan 1:29; 1.Ioan 2:2). Învierea Lui a dovedit lumii deplina aprobare a lui Dumnezeu privind tot ceea ce a făcut El (Fapte 2:22-24).

Salvare pentru cel credincios

Fiecare om trebuie să vină personal la Dumnezeu ca să fie salvat, prin faptul că-L primește pe Isus Cristos în această viață ca pe Domnul și Salvatorul lui (Ioan 1:12-13). Reacția omului față de Dumnezeu îl aduce într-una din cele două grupe de oameni: copiii ai lui Dumnezeu și ateii. Ei sunt membri ai unor familii spirituale diferite, cu părinți diferiți, cu roade diferite și viitor diferit.

1. **COPIII NEASCULTĂRII** (Efeseni 2:2; 5:6). Comportarea lor față de Dumnezeu adeverește această expresie. Expresia „copii ai miniei“ (Efeseni 2:3) se referă la viitorul lor. Cine este tatăl lor se vede clar din descrierea lor de „copii ai diavolului“ (1.Ioan 3:10,8).

2. **COPIII LUI DUMNEZEU** (Romani 8:16-17; Ioan 1:12; Galateni 3:26). Ei pot fi considerați pe baza expresiei „ascultarea credinței“ (Romani 16:26) ca și copiii ai ascultării (1.Petru 1:14). „Da“-ul lor la credință este „ascultarea lui Isus Cristos“ (1.Petru 1:2). Această ascultare se referă la mesajul Evangheliei. Deoarece aparțin aceluia care sunt pe drumul credinței, sunt numiți și fiii ai lui Avraam (Galateni 3:7). Domnul Isus a spus că copiii lui Avram „fac faptele lui Avraam“ (Ioan 8:39). Schimbarea din viața lor face ca să fie numiți „fii ai luminii“ (Ioan 12:36; 1.Tesaloniceni 5:5). Ei nu sunt salvați prin fapte bune, ci pentru fapte bune (Efeseni 2:10; Tit 3:8). Sensul salvării era ca aceia, care erau morți în păcate, să trăiască acum pentru dreptitudine (1.Petru 2:24). Deosebirea principală dintre cele două familii constă în credința lor. Copiii neascultători, care se află pe calea lui Cain, se încred în propriile lor realizări și eforturi din viața lor înaintea lui Dumnezeu. Ei nu vor să asculte de Evanghelie și să vină la Dumnezeu numai pe baza lucrării îndeplinite și perfecte a lui Cristos. Ei se încred în propria lor pietate, în propriile lor idei și filozofii de viață. Dimpotrivă, copiii lui Dumnezeu au ajuns la cunoștința că au nevoie de un Salvator. Ei s-au pocăit de păcatele lor (Luca 13:3; 15:7; 24:47; Fapte 2:38; 3:19). Ei au venit la Dumnezeu prin credință (Fapte 20:21; 26:20). Credința lor se sprijină exclusiv pe sîngele lui Isus Cristos prin care sunt salvați (Romani 3:25). Numai sîngele Lui poate să ne curețe de orice păcat (1.Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5).

Concluzie

Dumnezeu a plănuț înaintea de întemeierea lumii salvarea oamenilor. El dorea cu ardoare comuniunea cu cei care erau gata să-L iubească și să-L asculte de bunăvoie. Începutul neascultării nu L-a surprins. În planul Lui era deja prevăzut înaintea de întemeierea lumii Mielul lui Dumnezeu (1.Petru 1:19-20; Apocalipsa 13:8). Cînd s-a împlinit vremea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său (Galateni 4:4). Dumnezeu, care

vorbise oamenilor prin profeți în multe rînduri și în multe moduri, le-a vorbit acum prin Fiul Său (Evrei 1:1-2). Mesajul Evangheliei spune omului că Cristos a murit pentru păcatele lui, a plătit pentru vina lui și prin aceasta a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu. Fiul a înviat dintre cei morți ca să-i îndreptățească pe oameni înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu oferă viață eternă fiecăruia care vine la El prin credință în Fiul Său. A-L primi și a-L avea pe Fiul Său înseamnă viață eternă (Ioan 1:12; 1.Ioan 5:12). Mînia lui Dumnezeu rămîne peste cel ce nu vrea să creadă (Ioan 3:36). Ai ascultat de Evanghelie? Umbli acum pe drumul vieții tale ca un copil al ascultării, ca un copil al luminii și ca un copil al lui Dumnezeu?

Întrebări la lecția 1

O panoramă a Evangheliei

1. Ce înveți din următoarele versete despre intențiile lui Dumnezeu cu oamenii (Geneza 1:26-27; Isaia 43:7; Romani 8:29; Apocalipsa 4:11)?

2. Ce posibilitate avea Adam să-I placă lui Dumnezeu (Geneza 2:15-17)? Ce declară reacția lui Adam la acest test despre credința lui în Cuvîntul lui Dumnezeu (Geneza 3:1-7)?

3. Întrebuințează următoarele versete ca să definești păcatul (Isaia 53:6; Matei 5:28; Romani 3:28; 1.Ioan 3:4; Iacov 4:17). Cum reflectă răspunsul lui Adam către Dumnezeu definiția biblică a păcatului (cf. Geneza 3:1-7)? În ce stare se găsesc oamenii de după Adam (Romani 5:12)? De ce?

4. Dreptatea lui Dumnezeu cere plătirea vinei păcatului. Care era pedeapsa spirituală pe care o dăduse Dumnezeu celor create (Geneza 2:17; Ezechiel 18:4)? Ce se întîmplă cînd un om moare în această stare (Apocalipsa 20:11-15; Evrei 9:27)?

5. Ce dezvăluie următorul pasaj din Biblie despre grația (harul) lui Dumnezeu și dreptatea Lui (Exod 34:6b-7)? Ce soluție a ales Dumnezeu ca să împace îndurarea Sa cu dreptatea Sa (1.Petru 3:18; Fapte 4:10-12)? Ce este așa de unic la Salvatorul în Isaia 34:11? Cum a satisfăcut Isus această cerință (Matei 1:21-23; Evrei 1:8)?

6. Redă cu propriile tale cuvinte 1.Corinteni 15:3-4 și explică cum rezumă acest pasaj mesajul Evangheliei.

7. Care a fost motivul lui Dumnezeu de a-Și ascunde planul de salvare pînă ce nu a fost adus la îndeplinire (1.Corinteni 2:7-8)? Cum au fost „salvați” credincioșii din Vechiul Testament (Evrei 11:13)?

8. Ce legătură are „salvarea” cu „făcutul” faptelor bune (Efeseni 2:8-10)? Cum a fost împlinit acest gînd în viața lui Avraam (Romani 4:1-5; Iacov 2:18-23)? Este posibilă salvarea pe baza faptelor (Tit 3:5-8; Evrei 9:22)? De ce da sau de ce nu?

9. Răspunsul unui om față de Evanghelie hotărăște apartenența lui la una din cele două familii spirituale. Trece declarațiile următoarelor versete biblice la familia spirituală corespunzătoare (Ioan 8:44; Galateni 3:7; Efeseni 2:2-3; 5:6; 1.Tesaloniceni 5:5; 1.Ioan 3:10). *Copii ai neascultării*   *Copii ai ascultării*

Cum poate cineva să treacă dintr-o familie în alta (Luca 13:3; Fapte 3:19; Ioan 1:12; 5:24)?

10. Amintește foarte pe scurt *cum* și *cînd* ai devenit creștin! Dacă nu L-ai primit încă în viața ta pe Domnul Isus, notează pe scurt ce te reține de la aceasta!

Lecția 2

Privire generală asupra învățaturii despre Cristos

El a umblat printre oameni și viața Lui a fost cea mai însemnată din cele trăite vreodată pe pământ. Caracterul Său drept, în orice privință nepătat, a fost prețuit chiar și de dușmanii Săi. Viața Lui a fost unică. Nici un om imperfect n-ar fi putut să-L inventeze. Nici un sceptic nu-L poate explica logic. În istorie încă nu s-a scris despre nimeni atât de mult ca despre El. Totuși, El nu a scris pe pământ nimic care să se fi consemnat. El a avut o influență asupra istoriei mai mare ca oricine. A făcut ca ea să fie împărțită în două perioade: înainte de Cristos și după Cristos. Cu toate acestea, nu S-a angajat în politică și nu a comandat nici o armată pămîntească. El a devenit cea mai discutată, mai contestată Persoană din istorie, disprețuit, maltratat brutal și omorît în mod barbar. Și totuși El a predicat non-volența și a interzis revanșa, răzbunarea, sabia. El a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“. Influența Lui a stat în desăvîrșirea Sa morală. Tot ce era, este și a făcut El, a început înainte de timp, se întinde prin viața pămîntească și continuă pînă în eternitate.

1. NUMELE LUI. El a fost numit *Isus*, „pentru că El va mîntui [salva] pe poporul Lui de păcatele Sale“ (Matei 1:21). Cuvîntul *Isus* înseamnă „Dumnezeu (Iahve) salvează“. El a fost *Salvatorul* divin (Tit 2:13; Isaia 43:11). Acest Salvator era *Cristos*, *Domnul* (Luca 2:11). În calitate de Cristos sau Mesia, Unsul, a fost Răscumpărătorul promis (Ioan 4:25-26). Adesea S-a considerat pe Sine Însuși ca *Fiu al omului* (Luca 19:10), ceea ce exprimă umanitatea Lui. El era însă și *Fiul lui Dumnezeu*, fapt înțeles de dușmanii Lui ca fiind declarația divinității Lui (Ioan 10:33-36). El era *Cuvîntul lui Dumnezeu* (Ioan 1:1,14), *Mielul lui Dumnezeu* (Ioan 1:29), *Alfa și Omega*, *Cel dintîi și Cel de pe urmă*, *Începutul și Sfirșitul* (Apocalipsa 22:13). Și în cele din urmă va fi *Regele regilor și Domnul domnilor* (Apocalipsa 19:16).

2. FIINȚA SA, ETERNĂ. El nu a fost o creatură, ci Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 13:10; Coloseni 1:16-17; 1.Corinteni 8:6; Evrei 1:2,10). Din eternitate a fost cu Dumnezeu și era Dumnezeu (Ioan 1:1-2). Expresia „Fiu născut“ nu este folosită de El în sensul de naștere. „Singurul Fiu“ (Ioan 1:14,18; 3:16,18) înseamnă „unic“, cum ne este arătat în Isaac, care nu era singurul fiu al lui Avraam (Evrei 11:17). Termenul „întîi-născut“ descrie întîietatea Sa, așa cum se vede din Coloseni 1:18 și Apocalipsa 1:5. Domnul a fost din eternitate (Mica 5:2; Isaia 9:6; Proverbe 8:22-23). Ca „Eu sunt“ a fost El înainte de toate lucrurile (Ioan 8:58; Exod 3:14). El a avut parte de gloria Tatălui înainte de a fi lumea (Ioan 17:5).

3. APARIȚIILE LUI ÎN VECHIUL TESTAMENT. Domnul Isus nu a apărut pentru prima oară în Noul Testament. El a revelat în cărțile lui Moise și în profeții lucruri care Îl priveau (Luca 24:27,44). A fost tema centrală și împlinirea Sfintei Scripturi. A împlinit sute de profeții, dintre care despre locul Său de naștere (Mica 5:2), felul nașterii (Isaia 7:14) și felul morții Sale (Isaia 53). El a împlinit promisiunile că va veni un profet mai mare ca Moise (Deuteronom 18:18-19), un Preot care să servească etern (1.Sam.2:35) și un Rege mai mare ca David, al cărui tron durează

pînă în eternitate (2.Samuel 7:12-13). El a împlinit și promisiunile înfățișate în chip simbolic în diferitele sacrificii și sărbători, ca de exemplu Paștele (1.Corinteni 5:7). Este clar că în Vechiul Testament avem apariții vizibile ale lui Dumnezeu, de cele mai multe ori ca înger sau mesager al Domnului. Ele sunt numite *teofanii*. Modurile de acțiune și faptele acestui Înger al Domnului sunt fără echivoc cele ale lui Dumnezeu și nu ale unei ființe create. Exemple sunt în Geneza 22:11-18; 32:1-30 (cf. Osea 12:4-5); Exod 3:2-6 (cf. Marcu 12:26); Iosua 5:13-15; Judecători 6:11-12; 13:18-22. Mai departe Îl vedem pe Cristos în *prototipuri*. Un prototip este un simbol, o ilustrare în Vechiul Testament a unui adevăr înfățișat în Noul Testament, care se referă cel mai adesea la Mesia. Șarpele de bronz din Numeri 21 îl simbolizează pe Cristos pe cruce ca obiect al unei credințe ce dă viață nouă (Ioan 3:14-16). Stînca lovită în Exod 17:6 și Numeri 20:8-12 îl simbolizează pe Salvatorul crucificat (1.Corinteni 10:4). Melchisedec îl prefigurează pe Cristos ca Mare Preot (Geneza 14; Evrei 5-7).

4. VENIREA LUI CA OM. „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (Ioan 1:14). Întruparea Lui ca Om înseamnă „Cel ce a fost arătat în trup“ (1.Timotei 3:16). Cînd singurul Dumnezeu a luat chip omenesc, natura divină și cea omenească au fost unite în chip minunat într-o singură Persoană. Atributele divine erau ascunse de fapt, dar nu lepădate. Umanitatea Lui era completă, și totuși El a fost fără păcat (Evrei 4:15). Această unitate este descrisă în Filipeni 2:6-11; Romani 1:3-4; 9:5 și Evrei 2:14. Declarațiile Evangheliilor referitoare la punctele de greutate și succesiunea diferitelor evenimente nu sunt totdeauna identice, deoarece abordează tema în mod diferit. Domnul Isus este înfățișat în Evanghelia după *Matei* ca Regele lui Israel, în *Marcu* ca Servul perfect, în *Luca* ca Fiul Omului (umanitatea Lui este accentuată în mod special), iar în *Ioan* ca Fiul lui Dumnezeu (divinitatea Lui este accentuată în mod special). El a fost zămislit în mod miraculos prin Duhul Sfînt în pîntecele unei fecioare (Isaia 7:14; Matei 1:21; Luca 1:34-35). Copilul a crescut normal (Luca 2:52). Ni s-a păstrat în Scriptură doar un singur eveniment din copilăria Lui (Luca 2:42-51). Primii Săi 30 de ani i-a petrecut în Nazaret, în Israel, exceptînd nașterea în Betleem și scurta ședere în Egipt ca și copil mic.

5. INSTALAREA SA PUBLICĂ ÎN FUNCȚIE. Mesia trebuia să fie anunțat prin cineva care să meargă înaintea Lui, ca *să-l pregătească calea* din punct de vedere spiritual (Isaia 40:1-5). Ioan Botezătorul a fost împlinirea acestei profeții (Matei 3; Marcu 1:1-11; Luca 3:2-18; Ioan 1:19-36). Misiunea lui a fost chemarea personală a oamenilor la pocăință, fără de care nimeni nu poate fi salvat (Luca 13:3). Domnul Isus și-a început lucrarea pe pămînt, *acceptînd botezul* lui Ioan, deși profetul era de părere că de fapt Salvatorul trebuia să fie Cel ce botează (Matei 3:14-16). Domnul a făcut aceasta numai „ca să împlinească tot ce trebuie împlinit“, căci El personal nu avea nevoie de pocăință. La botezul Lui, *Duhul Sfînt în chip vizibil L-a uns* pentru lucrarea Lui, și s-a auzit vocea Tatălui, care L-a glorificat pe Fiul Său. „Anii de rămînire în umbră“ au trecut. El a chemat doisprezece discipoli (ucenici) să-L urmeze și și-a început senzaționala Sa lucrare care a durat cam trei ani.

6. ISPITIREA ȘI TRANSFIGURAREA (SCHIMBAREA LA FAȚĂ). Domnul Isus a predicat în Galileea, Iudeea și dincolo de Iordan, dar nu a părăsit niciodată Israelul. Din multe evenimente ale lucrării Sale trebuie mai ales luate în seamă două

dintre ele, cele care pun accentul pe gloria Persoanei Sale. El a fost expus în timpul postului de 40 de zile din pustie *ispitirii* lui Satan (Matei 4:1-11; Luca 4:1-13). Cele trei domenii ale ispitirii s-au referit la dorința fizică, mândria spirituală și ispitirea lui Dumnezeu prin cutezanță, semeție și chiar obrăznicie. Împotrivirea Lui plină de succes a fost dovada caracterului Său fără păcat. O arătare spectaculoasă a gloriei Sale divine au văzut-o cei trei apostoli pe muntele *Transfigurării* (Schimbării la față) (Matei 17:1-8; Marcu 9:2-9; Luca 9:28-36). Ei au văzut acolo gloria Sa, care era gloria lui Dumnezeu, strălucind ca o lumină mare. Fața Lui strălucea ca soarele. Și din nou s-a auzit vocea Tatălui, spunând că Își găsește plăcerea în Fiul Său iubit. Ațit ispitirea, cât și transfigurarea au dezvăluit absoluta unicitate a lui Isus.

7. **MINUNILE ȘI ÎNVĂȚĂTURA LUI.** La fel ca Moise, Ilie (Elia) și Elisei în Vechiul Testament, și Domnul a făcut minuni mari. El S-a referit la aceste minuni ca bază pentru credință (Ioan 14:11). Chiar dacă și minunile pot fi falsificate, ele sunt văzute de obicei ca evenimente de dincolo de oricare din legile naturale cunoscute. Nicodim credea că minunile lui Isus dovedeau că El venea de la Dumnezeu (Ioan 3:2). Minunile Lui au fost de diferite feluri. A *vindecat* într-o clipă o mulțime de suferințe, boli și infirmități (paralitici, orbi, leproși). Și-a dovedit *puterea asupra naturii* (umblarea Lui pe apă, potolirea furtunii). A *creat materii* (săturarea celor 5000 și prefacerea apei în vin). A *poruncit spiritelor rele* să părăsească corpurile victimelor lor. A *înviat morți* (Lazăr, fiul văduvei din Nain și fiica lui Iair). Minunile Lui I-au arătat divinitatea și au împlinit Scripturile. Ele au arătat compătimirea Lui pentru cei în suferință. El nu a făcut minunile ca să atragă mulțimile sau să-i impresioneze pe curioși. Adesea a poruncit celor vindecați să nu mai spună la nimeni.

Metoda Lui didactică era caracterizată prin întrebuințarea regulată a parabolilor. Acestea sunt povestiri scurte despre oameni sau evenimente naturale ca să ilustreze adevăruri spirituale. Renumita Sa Predică de pe munte nu-și are egal (Matei 5-7). Ea i-a uimit și i-a mirat pe ascultători (Matei 7:28-29). Vorbirile Lui pline de putere, mai ales cele din Evanghelia după Ioan, sunt mai presus de orice au spus oamenii vreodată, mai ales cele care conțin declarația „Eu sunt“. El i-a chemat pe apostolii Săi să-I păstreze cu fidelitate învățăturile și le-a dat să înțeleagă că ele vor provoca dezbinări în casă și în familie (Luca 12:51-53).

8. **ADVERSARI LUI.** Tot ce este bine și drept își găsește expresia în Domnul Isus. Dar răul se luptă împotriva binelui. Biblia ne arată că o ființă spirituală căzută, numită „Satan“ sau „Diavolul“, a condus împotrivirea (Apocalipsa 12:9). Opoziția satanică a încercat să-L omoare pe copilul Isus, I s-a împotrivit pe tot parcursul lucrării Sale pe pământ și a pus în cele din urmă la cale complotul de a-L omorî (Luca 22:2-4). Satan s-a folosit adesea de alții ca să se împotrivească cu răutate lui Cristos.

9. **MOARTEA, ÎNVIEREA ȘI ÎNĂLȚAREA LUI LA CER.** Se relatează mai mult despre suferințele și moartea lui Isus Cristos în cele patru Evanghelii decât în toate celelalte pasaje din Biblie. Acesta este mesajul central. Fără moartea lui Cristos n-ar exista nici iertare, nici salvare și nici speranță în viața eternă – care constituie mesajul propriu-zis al Evangheliei. Sacrificiul Lui a fost împlinirea profesieiilor din Isaia 53, Psalmul 22 și alte locuri din Scriptură. Domnul Isus le-a prezis adesea discipolilor Lui, greoi la pricepere, moartea Sa (Matei 16:21; 17:9-12,22-23; 20:18-19). Dușmanii Lui au auzit precizarea îndrăzneată a învierii Sale și din cauza aceas-

ta au pus o gardă romană la mormîntul Lui (Matei 27:63-66). Cristos i-a muștrătat mai tîrziu pe discipolii Lui pentru că nu au crezut Scripturile și Cuvîntul Său (Luca 24:25-27). În vederea morții Lui ce avea să vină și a importanței ei pentru salvare, a instituit în ultima noapte de dinaintea crucificării Lui o masă de aducere aminte (Matei 26:26-28; Marcu 14:22-24; Luca 22:19-20). Trădarea lui Iuda a fost o împlinire a Scripturii, chiar și banii de mituire (Zaharia 11:12-13). Ultimele Sale rugăciuni și agonia din grădina Ghetsemane, complotul dușmanilor împotriva Sa, fuga discipolilor Săi, batjocura și disprețul Sanhedrinului I-au umplut ultimele ore de viață.

Procuratorul roman n-a putut găsi nici o vină în El, dar a cedat presiunii poporului și L-a condamnat să-și ducă crucea pe un deal numit Calvar sau Golgota. Amănuntele suferinței Lui și ultimele Sale șapte cuvinte ne sunt descrise într-un mod mișcător. Ultimul strigăt: „S-a isprăvit!“ (Ioan 19:30) a fost punctul culminant și împlinirea lucrării Sale de salvare. Într-un chip tainic a fost folosită nelegiuirea oamenilor în planul etern al lui Dumnezeu ca să-i salveze pe aceia care ar crede în El, deși a fost omorît prin oameni. Într-un mod de neînțeles a fost suferința Lui suplinitoare; în locul nostru, El a împlinit Scriptura ca cel lovit de Dumnezeu (Isaia 53:4). A murit între doi tîlhari și a fost îngropat în mormîntul unui om bogat; și aceasta a fost împlinirea unei profeții (Isaia 53:9). Garda romană și mormîntul sigilat cu piatra cea mare nu I-au putut împiedica învierea în a treia zi, exact cum prezisese (Matei 28; Marcu 16; Luca 24; Ioan 20). El a apărut cîtorva sute de discipoli într-o perioadă de 40 de zile, înainte de a fi luat la cer dinaintea ochilor lor (1.Corinteni 15:6; Fapte 1:3-9). Mîinile străpunse pe care le-a arătat „îndoielnicului Toma“ nu mai lăsau nici o îndoială că Cristos înviase cu adevărat (Ioan 20:25-28).

10. A DOUA SA VENIRE ȘI VIITOAREA SA DOMNIE. Cuvintele care urmează sunt legate de promisiunea privitoare la înălțarea Lui la cer și revenirea Sa: „Și după ce Mă voi duce... Mă voi întoarce“ (Ioan 14:3). Domnul a vorbit adesea despre aceasta. Discipolii Lui L-au întrebat: „Care va fi semnul venirii Tale?“ (Matei 24:3). Promisiunile Vechiului Testament privitoare la venirea lui Mesia se împart în două grupe: (1) cele după care El urma să sufere și să fie tăgăduit, și (2) acelea după care urma să domnească. Aceste două evenimente par adesea să se contopească într-unul singur (Isaia 61:1-2; Luca 4:8-21). Aceasta i-a pus adesea în uimire pe profeți (1.Petru 1:10-12). Acum totul este mult mai clar. Prima Sa venire a împlinit literal toate Scripturile referitoare la suferințele lui Mesia. A doua Sa venire va fi de asemenea o împlinire literală a Scripturilor care au ca obiect domnia Sa de pace și dreptate pe pămînt (Isaia 11:6-9; 65:18-25). Evenimentele celei de a doua veniri a Sale se vor înșirui după cum urmează:

1. Credincioșii vii și morți în Cristos vor fi ridicați deodată la cer, întîmpinîndu-L pe Domnul „în văzduh“. Aceasta este numită în general „răpire“ (1.Tesaloniceni 4:16-17).

2. Pe pămînt începe perioada „marii strîmtorări (tribulații)“ (Apocalipsa 7:14).

3. După Marea Strîmtorare, Cristos va reveni cu credincioșii pentru glorie și judecată (Apocalipsa 19:11-16).

4. După acest eveniment urmează Regatul de 1.000 de ani, cînd Cristos va domni pe pămînt (Apocalipsa 20:4-6).

„Împărăția [Regatul] lui Dumnezeu“ sau „Împărăția lui Cristos“ a dat tot mereu

credincioșilor de gîndit. Împărăția Lui întruchipează domnia peste poporul Său. Ea conține un aspect de prezent, după care credincioșii sunt deja de acum în Împărăția Sa (Coloseni 1:3). Împărăția era prezentă în Persoana lui Isus Cristos, cînd a trăit pe pămînt (Luca 17:20-21; 11:20; Matei 12:28). Dar ea conține și un aspect viitor, după care noi așteptăm viitoarea Sa Împărăție vizibilă (Fapte 1:6; Apocalipsa 11:15). Va fi un cer nou și un pămînt nou (Apocalipsa 21:1; Isaia 65:17). Căci pămîntul va fi plin de cunoștința Domnului, întocmai cum e fundul mării de apele care îl acoperă (Habacuc 2:14). Fiecare genunchi se va pleca atunci înaintea Lui (Filipeni 2:10-11). În prezent, El este punctul central al închinării cerești (Apocalipsa 5:8-14). Într-o zi va avea loc judecata finală. Toată judecata a dat-o Dumnezeu Fiului (Ioan 5:22). La Marele Tron Alb. El îi va judeca pe cei pierduți din cauza păcatelor lor (Apocalipsa 20:11-15). La Scaunul de Judecată al lui Cristos, El îi va judeca pe cei credincioși după viața și lucrarea lor (2.Corinteni 5:10; 1.Corinteni 3:11-15).

Concluzie

Scepticii pun adesea la îndoială temeliile adevărului care au fost arătate aici. Ei spun că nu L-am putea dovedi cu certitudine din punct de vedere istoric pe Cristos, deși istoricul evreu Josephus și istoricii romani ca Tacitus, Suetonius și Plinius într-o perioadă de 100 de ani după viața Lui de pe pămînt au relatat despre El. Autenticitatea documentelor Noului Testament ca și copii nefalsificate, literale ale originalului au fost puse la îndoială, deși nici o însemnare din antichitate nu se referă nici pe departe la neverosimilitatea lor. Există mii de manuscrise, ca să nu mai vorbim de fragmente, unele dintre ele scrise doar la cîțiva ani după original (de exemplu părți din Evanghelia după Ioan, care se află astăzi în biblioteca din Manchester, Anglia). Dimpotrivă, există un interval de timp de o mie de ani între originale și cele mai vechi copii ale tuturor istoricilor greci și romani care se află în posesia noastră. Există în plus doar o mîină de asemenea copii vechi ale acestor foarte acceptate lucrări istorice și literare; totuși, nici una nu este pusă serios la îndoială. Nici o lucrare nu a fost vreodată așa de critic, de intensiv și de îndelung verificată ca Noul Testament și nici o lucrare nu a fost așa de confirmată în autenticitatea ei în așa de multe amănunte prin cercetări istorice și prin arheologie.

Dar cel mai important motiv al nostru pentru a ne încrede în el se află ancorat în Cuvîntul lui Dumnezeu însuși. Cuvîntul scris este adevărit și autentificat prin multe profeții împlinite. Cuvîntul viu, Domnul nostru Isus Cristos, ne îndeamnă să credem în unicitatea și gloria persoanei Sale. Unde să mergem altundeva dacă nu la El (Ioan 6:67-68)? El este inima credinței creștine adevărate.

Întrebări la lecția 2

Privire generală asupra învățaturii despre Cristos.

1. Cum exprimă Numele/titlul lui Isus Cristos în următoarele versete poziția, caracterul și lucrarea Sa?

Matei 1:21 Ioan 1:29

Luca 2:11 Ioan 10:36

Luca 19:10 Apocalipsa 19:16

Ioan 1:1,14 Apocalipsa 22:13

Care este Numele/titlul pe care îl preferi și de ce?

2. Redă cu propriile tale cuvinte Coloseni 1:16-17.

De când există Isus Cristos (Ioan 1:3,10; Isaia 9:6; Mica 5:2)?

Dacă ți-ar spune cineva că Isus a fost prima creatură a Tatălui Său, ce i-ai răspunde?

3. Citește Evrei 1. Explică în ce fel arată următoarele versete că Isus este Dumnezeu:

Versete 2,3,10.

Verset 6 (compară cu Luca 4:8).

Verset 8.

Versete 11-12.

4. Ce caracteristici ale divinității lui Isus sunt descrise în următoarele versete?

Matei 28:18,20; Ioan 5:22,27; Marcu 2:5-7; Ioan 6:64; Ioan 1:1; 17:5; Evrei 13:8

5. Ce funcții au fost prezise pentru Cristos?

Deuteronom 18:18-19; 1.Samuel 2:35; 2.Samuel 7:12-13

6. Întrucît Isus a fost și Om, în care însușiri te-ai aștepta să vezi că El a fost ca tine? Matei 4:2; Luca 2:52; Marcu 4:38; Ioan 4:6

7. Prin ce S-a deosebit Isus Cristos de ceilalți oameni?

Matei 1:23; Ioan 7:46; Luca 7:22; Ioan 8:46

8. Care a fost scopul venirii lui Isus Cristos pe pămînt și în ce mod a împlinit El Scripturile prin venirea Sa? Marcu 10:45b Isaia 53

Cînd a fost plănuită moartea lui Cristos (1.Petru 1:19-20)?

Cine a fost *în definitiv* răspunzător de moartea Lui (Fapte 2:23)?

9. Care ar fi fost urmările, dacă Cristos nu ar fi înviat dintre cei morți (1.Corinteni 15:14-19)? Descrie pe scurt importanța morții și învierii lui Cristos pentru propria ta salvare.

10. Ce speranță i s-a dat creștinului în Ioan 14:3, 1.Tesaloniceni 4:16-17 și în Apocalipsa 10:6-9?

Ce poziție va lua Cristos față de aceia care L-au respins (Ioan 5:22-23; Apocalipsa 20:11-15)?

Lecția 3

Cristos ca Domn

Cine este Isus Cristos pentru tine? El a pus întrebarea: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” (Matei 16:13; 22:41-42; Marcu 12:35-37). Apoi a pus întrebarea în mod personal: „Cine ziceți voi că sunt Eu?”

El este Domnul. De sute de ori I-au spus așa discipolii în Scriptură. Ei nu I s-au adresat niciodată cu Numele de Isus. Ar fi fost de neconceput. Ei L-au numit Învățătorul, nu numai în sensul de Unul care-i învață (*Rabbi, Didaskalos*), ci și în acela de șef, de superior (*epistates, despotes*). A durat mult pînă au înțeles că El era Dumnezeu, deși făcuse declarații clare despre aceasta (Ioan 14:8-11; Ioan 8:24,58) sau i-a trimis spre versete biblice ca Psalm 110:1 (Matei 22:41-45). El le-a făcut cunoscut că era Domn peste soarta eternă a oricărui om (Matei 7:21-22). Cu toată priceperea lor mărginită, au recunoscut că Isus Cristos este Domnul și L-au urmat, deși alții s-au întors de la El (Ioan 6:66-67).

Cuvîntul „Domn” are trei înțelesuri: poziție, drept de posesiune și stăpînire. Profetul L-a văzut „pe Domnul șezînd pe un scaun de domnie foarte înalt” (Isaia 6:1). Acest verset e aplicat în Noul Testament lui Cristos (Ioan 12:41). Aceasta este poziția Lui, ca Cel ce stă pe tron. Pavel scrie: „Al Domnului este pămîntul și tot ce cuprinde el” (1.Corinteni 10:26). Acesta este dreptul Său de posesiune peste tot ceea ce se află pe această planetă. Petru a răspuns la porunca Domnului de a ieși încă o dată pe mare cu cuvintele: „Învățătorule, toată noaptea te-am trudit și nu am prins nimic; dar, la cuvîntul Tău, voi arunca mrejlile!” (Luca 5:5). Aceasta este stăpînirea, autoritatea Lui.

Poziția Lui ca Domn

1. ANUNȚAT. „Isus Cristos, care este Domnul tuturor” (Fapte 10:36), a spus Petru centurionului roman, care îl întrebase de calea către Dumnezeu. Acest Isus, care fusese crucificat, era mai mult ca un Salvator uns. El este „Dumnezeu și Cristos” (Fapte 2:36). E Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1:3; Coloseni 1:16). Îi sunt supuși îngerii, stăpînirile și puterile (1.Petru 3:22). El domnește „mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi” (Efeseni 1:21). El este gloriosul Domn al domnilor și Rege al regilor” (Apocalipsa 17:14; 19:16). Toți vor cădea în fața tronului lui Dumnezeu și I se vor închina (Apocalipsa 4:10-11; 5:12-14).

2. RESPINS, lepădat, tăgăduit. Este remarcabil faptul că atotputernicul Creator a permis de fapt o revoltă. Aceasta rămîne una dintre tainele hotărîrilor lui Dumnezeu. Revolta a început în lumea nevăzută, cînd Satan a poftit să fie egal cu Dumnezeu (Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:13-17). Ea s-a întins și în lumea îngerilor (2.Petru 2:4) și a ajuns în cele din urmă pe pămînt la oameni (Geneza 3; Romani 5:12). Lucrul acesta L-a dus pe Dumnezeu la mărturisirea tristă: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răscolat împotriva Mea” (Isaia 1:2). Nemulțumirea față de conducătorii hotărîți de Dumnezeu a fost văzută de El ca o lepădare a Celui care îi dăduse (1.Samuel 8:7). Cînd Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, Și El a fost respins la fel

(Isaia 53:3). Domnul vieții a fost omorât (Fapte 3:15).

3. RECUNOSCUȚ. Gloria lui Dumnezeu și realizarea în final a planurilor Sale depinde tot atît de puțin de supunerea și ascultarea omului de Dumnezeu cît depinde existența unui atom de credință a noastră în existența Lui. Partea care Îl neagă și Îl respinge este mult prea mică în universul nemărginit. Vîntul și valurile au ascultat de El pe pămînt (Matei 8:27). Demonii au fost supuși Cuvîntului Său (Marcu 1:27). Legiuni de îngeri au stat gata să asculte de poruncile Lui (Matei 26:53). Milioane de oameni au fost de bunăvoie gata să se supună autorității Lui ca răspuns la sacrificiul Lui de iubire de pe cruce. Dușmanii Lui vor trebui să-L laude (Psalm 76:11). Cetele din iad se vor uni într-o zi cu cei ce sunt în cer ca să-și plece genunchii înaintea lui Cristos și vor trebui să recunoască că El este Domnul (Filipeni 2:10-11). Domnul Isus a spus: „Voi mă numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, că sunt“ (Ioan 13:13).

Dreptul Lui de posesiune ca Domn

1. DESCRIS. Totul Îi aparține lui Dumnezeu (Psalm 50:10-12) de drept prin creație. Domnul S-a plîns că chiar și boul și măgarul își cunosc stăpînul, dar poporul Lui nu știa cui îi aparținea (Isaia 1:3). Ca lutul în mîna olarului, așa trebuiau și ei să fie în mîna Lui (Ieremia 18:6). Oamenii Îi aparțin lui Dumnezeu prin salvarea cu sîngele scump al lui Isus Cristos (1.Petru 1:18). Cristos a murit pentru păcatele întregii lumi (1.Ioan 2:2). El i-a cumpărat și pe profeții și învățătorii falși care s-au lepădat de El (2.Petru 2:1), dar n-a ajuns să-i și răscumpere.

2. RECUNOSCUȚ. Cineva poate deveni copil al lui Dumnezeu prin hotărîre proprie, cînd Îl primește pe Isus Cristos ca Domn și Salvator (Ioan 1:12). După aceea, credinciosul nu-și mai aparține lui însuși, căci a fost răscumpărat cu un preț (1.Co-rinteni 6:19-20). El a recunoscut că nu este în stare să fie propriul său stăpîn, după cum nu este în stare să se salveze singur. Îl recunoaște pe Isus ca Domn al lui, așa cum a făcut Toma (Ioan 20:28). Nu există nici o bază biblică pentru un gînd ca: „L-am primit pe Isus Cristos ca pe Salvatorul meu, dar nu și ca pe Domnul meu“. Expresia „Domnul Isus Cristos“ sau „Isus Cristos, Domnul nostru“ e mult prea des folosită în sensul de „Isus, Salvatorul nostru“. A-L primi, a-L accepta pe Isus înseamnă a-L accepta ca Domn. Poate că cineva nu înțelege imediat sensul deplin al domniei lui Isus Cristos cînd este salvat; din nefericire, poate să eșueze adesea în a face voia Stăpînului; poate să se împiedice și să cadă; dar adevăratul credincios, cînd vine la El, Salvatorul, nu-I va nega conștient domnia sau nu va despărți faptul că este salvat de El de domnia pe care vrea El s-o aibă în viața lui.

3. DOVEDIT. Învățătorul i-a întrebat pe oameni: „De ce-Mi ziceți: ‚Doamne, Doamne!‘ și nu faceți ce vă spun Eu?“ (Luca 6:46). Aceasta nu este corect în ochii Lui. Strigătul „Doamne, Doamne!“ și dovada că am făcut lucrări mari nu ne dau intrare în cer dacă refuzăm să facem voia lui Dumnezeu. El va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut“ (Matei 7:21-23; Luca 13:25-27). Dacă cineva zice că e credincios, dar refuză să-L asculte pe Dumnezeu, este considerat mincinos (1.Ioan 2:3-4). Copilul lui Dumnezeu Îl recunoaște pe Isus Cristos ca Domn și dovedește prin viața lui că mărturisirea este adevărată.

Stăpînirea Sa ca Domn

Ce trebuie să facem? Mulți L-au primit pe Isus ca Domn, dar numai cu buzele. Alții se numesc creștini chiar fără această mărturisire cu buzele. Totdeauna a existat împotrivire contra domniei Lui (Luca 19:14,27). Societatea a dezvoltat concepția unui om autonom, de sine stătător, independent de conducere străină. Această învățătură a cîștigat deja multă influență. Omului i se spune: „Tu ești important, și contează numai ce gîndești și simți tu. Important este numai să ai o părere bună despre tine însuși“. Noțiuni ca autorealizarea, descoperire de sine, egoism, autoperfecționare, mulțumire de sine sunt aduse frumos ambalate printre oameni.

Sfinta Scriptură ne spune că noi suntem chemați la voia lui Dumnezeu și nu la voia noastră proprie; la domnia lui Dumnezeu, nu la domnia eului, la descoperirea lui Dumnezeu, nu la descoperirea de sine, la iubirea de Dumnezeu, nu la egoism, la Dumnezeu ca punct central, nu la Eu ca punct central. Temelia Bibliei nu este „mai întîi eu“ ci „mai întîi Dumnezeu, apoi aproapele și la urmă eu“. Mulți oameni din zilele de astăzi sunt ca Narcis din mitologia greacă. El s-a îndrăgostit de propriul său chip reflectat de apă și a pierit, pentru că iubirea lui sine nu putea găsi nici o împlinire. Falimentul moral este rezultatul moral al celor care se iubesc mai mult pe ei înșiși (2.Timotei 3:2). În zilele noastre se aduce mai multă cinste creaturii decît Creatorului (Romani 1:25).

Necesitatea de a-L primi pe Isus Cristos ca Domn trebuie să fie transpusă în practica vieții noastre. Ca să facem progrese în viața creștină, trebuie să înțelegem că nu ne mai aparținem nouă înșine. Cei din Macedonia „s-au dat mai întîi pe ei înșiși Domnului“ (2.Corinteni 8:5). După ce ne-am considerat morți față de păcat (Romani 6:11), trebuie să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu (Romani 6:13). Trebuie să-I aducem corpul nostru ca un sacrificiu viu (Romani 12:1-2), ca să experimentăm schimbarea fundamentală pe care o află cei care sunt conduși de Dumnezeu. Cunoștința despre domnia Lui ar trebui să ne aducă la atitudinea spirituală: „ca El în toate lucrurile să aibă întîietatea“ (Coloseni 1:18). Trebuie să spunem cu cuvintele din rugăciunea domnească: „Facă-se voia Ta“ (Matei 6:10).

Iată domeniul în care domnia Sa trebuie să devină realitate:

1. **PRIORITĂȚI.** „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea [dreptitudinea – conformarea cu standardul divin] Lui“ (Matei 6:33). Cristos nu va sta nicăieri pe locul al doilea și să lucreze totuși eficient în viața noastră.

2. **CORP.** Noi suntem răscumpărați cu un preț, și această răscumpărare include și corpul în care trăim (1.Corinteni 6:19-20). El este Templul Lui.

3. **POSESIUNI.** El este Domn peste tot ceea ce ne-a dat (1.Cronici 29:14). Noi suntem administratorii sau ispravnicii (1.Corinteni 4:2). Posesiunile, talentele și timpul îi aparțin și ne sunt date doar în împrumut.

4. **RELAȚIILE ÎNTRE OAMENI.** El ne poruncește să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El (Ioan 15:12). Această iubire este caracteristica unui discipol al lui Isus (Ioan 13:35). Ea se sacrifică pe sine, nu e sentimentală. Trebuie să ne îngrijim unii de alții cum a făcut El. Noi știm că El era despărțit de păcătoși din punct de vedere moral (Evrei 7:26), totuși a mîncat cu ei (Luca 15:2). Amîndouă, iubirea și sfințenia, trebuie să ne definească legăturile cu ceilalți. Duhul Sfînt interzice „prietenia cu lumea“ (Iacov 4:4) sau cu ceea ce o reprezintă (1.Ioan 2:15-16). De asemenea, tre-

buie să avem ordine în legăturile noastre familiale (Efeseni 5:22-25; 6:1-2).

5. CHESTIUNI DE SERVICIU, FAMILIE ȘI ȘCOALĂ. Fie că poruncim și dăm altora de lucru, fie că suntem dintre cei ce execută, ni se cere să fim cinștiți și drepecți (Efeseni 6:5,9; Iacov 5:4). Tot ce facem să facem din toată inima, ca pentru Domnul (Coloseni 3:23).

6. VORBIREA ȘI GÎNDIREA. El ar trebui să fie Domn și peste limba și mintea noastră. El vrea să vorbească prin noi, dacă Îl lăsăm (Matei 10:20). Trebuie să fim grabnici la ascultare, dar începi la vorbire (Iacov 1:19). Nu ar trebui să vorbim nimic rău despre alții (Iacov 4:11). El ne cunoaște gândurile și vede murdăria din ele (Matei 5:19-20).

7. SPERANȚE ȘI PLANURI. Ce va rezista cercetării și judecării Sale în vederea eternității (1.Corinteni 3:11-15)? Noi trebuie „să umblăm după lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu“ (Coloseni 3:1). Ce lucruri pămîntești au valoare eternă? Următoarea listă ne poate ajuta să ne îndreptăm atenția spre acele domenii unde trebuie să creștem:

- Începe fiecare zi cu o nouă predare a vieții mele în mîna Lui?
- Îmi pun toate interesele mele pe locul doi după interesele Lui?
- Îl întreb mai întii pe El înaintea fiecărei hotărîri pe care trebuie s-o iau? – Merge fiecare dintre îndatoririle mele conform cu îndatorirea față de El?
- Are fiecare din legăturile mele aprobarea Lui?
- Poate fi El prezent cu bucurie la fiecare din acțiunile și faptele mele?
- Este El domnitor în toate domeniile vieții mele?

Concluzie

Nu poate exista o creștere adevărată într-un credincios pînă nu-l coboară de pe tron pe Eul lui care își dă importanță și nu-L lasă pe tron pe Cristos. Rădăcina bolii de care suferă mulți credincioși și biserici este incompleta predare lui Dumnezeu. Domnul spune: „Fiule, dă-mi inima ta“ (Proverbe 23:26). Lucrul acesta este decisiv în viața noastră. Aici trebuie Cristos să conducă, să stăpînească ca Domn. Ea este poziția cheie de creștere ca un creștin, neapărat necesară pentru o viață în plinătatea lui Dumnezeu.

Cu multă vreme în urmă, cel mai mare dușman al omului a afirmat că Dumnezeu, punîndu-Și voința Sa înaintea celei a noastre, ne reține pe nedrept ce este mai bun (Geneza 3:5). Generații la rînd au plătit un preț groaznic pentru că un om a crezut în defăimarea Aceluia care ne iubește cu o iubire eternă. Viitorul nostru depinde de credința că supunerea sub voia lui Dumnezeu, sub domnia lui Cristos, sub conducerea Celui etern este esențială pentru binele nostru etern.

Întrebări la lecția 3

Cristos ca Domn

1. Ce înveți despre poziția lui Isus Cristos din următoarele versete (Efeseni 1:20-21; Coloseni 1:18; 1.Petru 3:22; Apocalipsa 4:10-11; 12:13)?

2. Scrie persoane sau lucruri care au recunoscut sau vor recunoaște domnia lui Cristos: Matei 8:27; Romani 14:9; Matei 26:53; Filipeni 2:10-11; Marcu 1:27

3. Cum a fost primit Domnul când a venit pe pământ (Ioan 1:10-12)? Care a fost obiecția de bază a cetățenilor din Luca 19:14,27 și cum se aplică aceasta la cei care-L resping astăzi pe Cristos?

4. Care este înțelesul mărturisirii lui Toma din Ioan 20:28? Ce trebuie să recunoască un om ca să fie salvat (Romani 10:9-10)?

După părerea ta, este suficient pentru salvare să-L primești pe Isus ca Salvator și totuși să-L respingi ca Domn? Explică de ce.

5. Există posibilitatea să spui că Isus este Domn și totuși să nu fii salvat (Matei 7:21-23; Luca 6:46; 13:25-27; 1.Ioan 2:3-4)? De ce?

6. Redă cu propriile tale cuvinte Romani 12:1-2.

Ce acțiuni sunt cerute în acest pasaj pentru înfăptuirea domniei lui Cristos în viața noastră practică?

7. Schițează în partea stângă chipul unui om care trăiește domnia lui Cristos, iar în dreapta chipul aceluia care nu-L recunoaște în mod consecvent pe Cristos ca Domn în viața lui.

Mod general de viață

Coloseni 2:6

Efeseni 2:1-2

Sexualitate

1.Corinteni 6:18-20

1.Corinteni 6:9-10

Vorbire

Coloseni 4:6

Coloseni 3:8-9

Comportare la locul de muncă

Coloseni 3:23-24

Coloseni 3:22

Relații familiale

Coloseni 3:18-21

Coloseni 3:18-21

8. Cum ai răspunde cuiva care afirmă despre sine că este creștin, dar a cărui viață nu arată vreo dovadă de supunere practică față de domnia lui Cristos?

9. Apocalipsa 3:20 vorbește de faptul că Isus Cristos stă în fața „ușii inimii“ și bate. Care este primul pas ca Cristos să devină Domn în viața ta? Ce „cameră“ din „casa“ ta trebuie să mai eliberezi, ca Isus să poată intra foarte concret? De ce? Ce vrei să întreprinzi practic pentru aceasta?

10. Explică cu propriile tale cuvinte ce înseamnă pentru tine domnia personală a lui Cristos.

Lecția 4

Înmormântat în botez

Există multe deosebiri în tradiția și practicarea bisericească a botezului. Chiar și creștini maturi sunt de păreri diferite. Totuși, botezul rămâne o poruncă de bază a Domnului Isus pentru toți cei care-L urmează. „Botezați-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh“ (Matei 28:19). Credincioșii trebuie să fie botezați când sunt salvați (Marcu 16:16). Primii creștini au fost astfel învățați, și ei au ascultat (Fapte 2:38,41; 8:12,36-39; 9:18; 10:47; 16:15,33; 18:8; 22:16). A fost primul lor pas al ascultării. Prin aceasta, noii convertiți s-au expus adesea persecuției. Ei deveniseră creștini și erau gata să facă acest pas al identificării lor publice ca răspuns la porunca Celui pe care L-au mărturisit ca Domnul și Salvatorul lor.

Există alte botezuri?

Pasajele din Scriptură citate mai sus se referă la așa-numitul botez al credinței, tema acestei lecții. Trebuie să-l deosebim de alte întrebuintări ale cuvântului „botez“.

1. **CURĂȚIRE CEREMONIALĂ ÎN IUDAISM** (Luca 11:38-39; Marcu 7:4; Evrei 6:2; 9:10). În Vechiul Testament, preoții erau curățiți în acest mod. Mai târziu au fost curățite astfel vase de mâncare și băut; mâinile erau scufundate în apă înaintea meselor; prozeliții, care trecuseră de la păgânism la iudaism, erau botezați ca să fie curățiți.

2. **BOTEZUL LUI IOAN AL POCĂINȚEI** (Marcu 1:2-4; Luca 3:3-4; Ioan 1:31; Fapte 13:24). Aici, Israelul ca națiune a fost chemat să se întoarcă la Dumnezeu. Ca premergător, înaintaș al lui Mesia, Ioan trebuia să „pregătească calea Domnului“. Acest botez este diferit de botezul creștin (Fapte 19:3-5), deși el cerea scufundarea în apă (Matei 3:16; Ioan 3:23). Domnul Isus S-a lăsat botezat de Ioan nu pentru că avea nevoie de pocăință, ci ca să „împlinească tot ceea ce trebuia împlinit“ (Matei 3:14-15). Botezul lui Cristos prin Ioan a stat la începutul lucrării Sale publice.

3. **BOTEZUL SUFERINȚELOR LUI CRISTOS** (Luca 12:50; Marcu 10:38-39; Matei 20:22). Asupra Lui a căzut condamnarea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre (Isaia 53:4; 1.Petru 3:18). Când a murit pe cruce pentru păcatele noastre, peste El au trecut toate talazurile și valurile miniei lui Dumnezeu (Psalm 42:8).

4. **BOTEZUL CU DUHUL** (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Fapte 1:5; 11:6). Acesta a fost profețit de Ioan și a avut loc în ziua Cincizecimii (Fapte 2). Scopul lui era să-i facă pe credincioși să fie parte a Templului lui Cristos (1.Corinteni 12:13). Altfel spus, ne unește cu El, suntem „în Cristos“.

Nu vrem să încercăm a cerceta alte înțelesuri cu totul diferite ale cuvântului „botez“ în legătură cu *focul* (Matei 3:11-12; Luca 3:16-17), cu *Moise* (1.Corinteni 10:2) și cu *cei morți* (1.Corinteni 15:29), pentru că sunt străine de scopul pe care ni l-am propus aici.

Cine ar trebui să fie botezat?

Nu există consemnat în Noul Testament ca să fi fost botezat cineva fără să mărturisească cel puțin credința în Cristos. Botezul înainte de salvare este deja obișnuit de

secole în multe biserici, dar în Scriptură nu găsim o asemenea practică. În Biblie, ordinea este: mai întâi credință, apoi botez. Vedem aceasta în porunca lui Cristos: „Faceți ucenici... și botezați-i” (Matei 28:19); „... Cine va crede și se va boteza” (Marcu 16:16). La Cincizecime, Petru a explicat tuturor celor care voiau să fie salvați: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos” (Fapte 2:37-38). Ministrul etiopian de finanțe și-a mărturisit credința înainte ca Filip să-l boteze (Fapte 8:36-37). Corinteni au crezut și au fost botezați (Fapte 8:8). Noi suntem salvați prin faptul că credem în Evanghelie (Efeseni 1:13; 1.Corinteni 15:1-4), din care botezul nu face parte (1.Corinteni 1:17). Mai întâi trebuie să vină convertirea și credința în Cristos (Fapte 20:21).

Ce este cu botezul copiilor?

Deși botezul copiilor nu este niciodată amintit clar și precis în Noul Testament, multe confesii îl practică de secole. Temeiurile istorice ale acestora pentru botezul copiilor sunt:

- 1) Ca să salveze copilașul de iad,
- 2) Să înceapă procesul salvării, care mai târziu să fie pecetluit prin „confirmare”, sau
- 3) Să-i facă conștiință pe părinții sau pe nașii copilului prin serviciul religios de botez de importanța unei educații creștine.

Gîndul că o suspendare a botezului ar condamna copilul la iad e o părere groaznică despre Dumnezeu. Dar și ideea despre botezul copiilor ca de început al procesului de salvare, prin care copilul află har, este la fel de nesusținută de Scriptură. Oricît de frumos poate fi serviciul religios de botez, totuși el este necunoscut în Noul Testament. Cu toate acestea, s-a încercat să se aducă argumente din Biblie pentru botezul copiilor mici.

1. **TEXTE DOVEDITOARE, CITATE ADESEORI.** Marcu 10:13-16 și Matei 19:13-15 sunt puse deseori în legătură cu botezul copiilor. Mamele și-au adus copilașii la Domnul Isus, și El a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i oprîți, căci Împărăția cerurilor este a acelor ca ei”. Dar Domnul Isus nu i-a botezat pe copii, El i-a binecuvîntat. Dacă botezul copiilor spre salvare ar fi fost o practică obișnuită la discipoli și la Învățătorul lor, n-ar fi încercat să-i izgonească. Cineva a exprimat astfel lucrul acesta: „Îl vedem aici pe Isus Domnul, dar nu și apa”. Matei 18:2-6 este un alt loc deseori citat. Isus a spus: „Adevărat vă spun, că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu”. Le-a dat lecții intuitive pe un copilaș, pe care l-a pus în mijlocul lor. El însă voia să facă clară necesitatea umilinței și simplității, și nu a botezului. Alt pasaj este 1.Corinteni 7:14. Copiii de credincioși (fie unul dintre părinți, fie amîndoi) sunt considerați aici ca „sfînți”. Cuvîntul înseamnă „despărțit, pus deoparte” și se referă la privilegiul de care se bucură un copil cu părinți credincioși. Totuși, acest privilegiu nu e cauzat de botez, nici nu cere botezul. Scriptura nu spune despre nimeni că din cauza părinților creștini este „născut în Biserică”. Salvarea vine prin nașterea din nou, nu prin nașterea naturală (Ioan 1:13; 3:5-7).

2. **MOTIVARE PRIN CIRCUMCIZIE.** Copilașii evrei erau tăiați împrejur (circumcizie) la opt zile de la naștere (Luca 1:59), și prin aceasta primiți în poporul

evreu. De aceea se crede că și creștinii au dreptul să-și boteze copiii. Coloseni 2:11-12 este citat în ceea ce privește circumcizia lui Cristos. Totuși, aici e avută în vedere moartea Sa, prin care El a dat la o parte păcatul. Din acest pasaj nu se poate deloc deduce o justificare a botezului copiilor.

3. ARGUMENTUL CĂ FAMILII ÎNTREGI AU FOST BOTEZATE. Salvarea Lidiei (Fapte 16:14-15), a gardianului sau șefului închisorii din Filipi (Fapte 16:30-33), a lui Crispus (Fapte 18:18), a lui Ștefana (1.Corinteni 1:16; 16:15) sunt cazuri când familii întregi au crezut și au fost botezate. Acum, unii presupun că „trebuie să fi existat și copilași în aceste familii“, sau cel puțin copii care erau prea mici ca să creadă. De aici se presupune apoi că aceștia erau cuprinși în botez, deși în pasajele respective nu există nici un fel de afirmații care să ducă într-acolo. De fapt, e cel puțin la fel de rațional să presupunem că numai aceia care erau destul de mari ca să înțeleagă și să creadă mesajul lui Cristos erau botezați (ca în Fapte 16:34).

Ce înseamnă botezul credinței?

Gîndindu-se la apă, cineva se referă de cele mai multe ori la curățire, dar credinciosul poate fi făcut curat numai prin sîngele lui Cristos. Înțelesul simbolic al botezului e de fapt moarte, înmormîntare și înviere (Romani 6:3-5). Cristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. În salvare, Dumnezeu ne trece toate acestea în contul nostru și ne așează „în Cristos“. Noi am murit cu El și am fost înviați cu El în ochii lui Dumnezeu (Coloseni 3:1-3; Romani 6:6-11). Botezul este apoi un semn sau o imagine a ceea ce avusese loc de fapt pentru credincios. Apa botezului preînchipuie simbolic moartea, înmormîntarea și învierea credinciosului. Astfel, credinciosul este identificat cu Cristos, care a murit, a fost înmormîntat și a înviat pentru el. El recunoaște prin acest act că este una cu Cristos. Botezul e considerat ca cererea cu mare dorință lui Dumnezeu pentru primirea unei conștiințe curate (1.Petru 3:21). Credinciosul recunoaște public: „Cristos a făcut pe cruce tot ce era necesar pentru salvarea mea; eu am crezut lucrul acesta în inima mea. De aceea, îl exprim public în acest mod, așa cum a poruncit El. Eu mă identific cu El“. Această identificare trebuie să cuprindă hotărîrea de a duce o „viață botezată“, o viață în care umblăm cu El.

Nu trebuie să discutăm în contradictoriu despre cuvinte care nu sunt folosite în Scriptură în legătură cu botezul, dar care adesea sunt folosite de oameni, de ex. sacrament, ritual, ceremonie, inițiere, pecetea harului, simbolul curățirii, arvună.

Are botezul ceva de a face cu salvarea?

Foarte multe confesiuni susțin așa-numita „naștere din nou prin botez“, adică faptul că botezul cu apă regenerează (produce nașterea din nou) și aduce iertarea păcatelor. Ce pasaje din Scriptură sunt citate în sprijinul acestei învățături?

1. IOAN 3:5. Se spune că expresia „născuți din apă și din Duh“ indică faptul că nașterea din nou e realizată prin botezul cu apă. Dar aici trebuie spus că în primul rînd cuvîntul „botez“ nu e deloc amintit. Apă nu înseamnă totdeauna botez. În Ioan 7:38-39 este folosită ca simbol al Duhului Sfînt. Conjunția între „apă“ și „Duh“ (grecește: *kai*) nu este o conjuncție obișnuită și ar trebui poate mai bine să fie înlocuită cu „anume“, „adică“. Atunci ar însemna: „... din apă, *adică* din Duh“. Ioan

3:6-8 indică clar faptul că cineva trebuie să fie „născut din Duh“. Apa însă ar putea aici să fie și un simbol pentru Cuvîntul lui Dumnezeu. Ioan 15:3 vorbește despre curățirea prin Cuvînt. În Efeseni 5:26 citim despre curățirea „prin botezul cu apă prin Cuvînt“, iar 1.Petru 1:23 spune că nașterea din nou se face prin „Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac“. În al treilea rînd, apa este folosită și ca simbol pentru viața eternă, cînd Domnul vorbește în Ioan 4:14 despre „izvorul apelor“, „care țîșnește în viața veșnică“. Alte două ilustrații ale noii nașteri din Ioan 3 folosesc imaginea vîntului și a șarpelui de bronz. Nici una dintre cele două nu are ceva de a face cu botezul. Vîntul în suflarea lui este nevăzut nu poate fi apucat. Nimic nu indică un serviciu religios de botez sau ceva asemănător.

2. TIT 3:5. Acest verset vorbește despre „spălarea nașterii din nou“, dar iarăși, nu citim nimic despre „botez“ (alte traduceri spun „baia nașterii din nou“). Paralel cu aceasta stă expresia „înnoirea Duhului Sfînt“. În afară de aceasta, cuvîntul grecesc pentru „spălare“ nu este *baptismos* (ca în Evrei 6:2; 9:10), care e înrudit cu cuvîntul pentru botez *baptisma*, ci *loutros*, cu înțelesul de „spălare, spălare în întregime, baie“ (el apare doar în Tit 3:5 și Efeseni 5:26).

3. 1.PETRU 3:21. Expresia „icoana aceasta închipuitoare vă mîntuiește acum pe voi, și anume botezul“ pare să sprijinească la prima vedere învățătura despre salvarea prin botez. Următoarea propoziție ia însă acestui gînd suportul, prin faptul că se spune clar și categoric că botezul *nu* e o „curățire de întinăciunile trupești“, cum afirmă susținătorii nașterii din nou prin botez, *ci* „cererea unui cuget bun către Dumnezeu“ (trad. lui Cornilescu din 1931). Contextul acestui verset vorbește despre apele judecății din zilele lui Noe, care au nimicuit viața de pe pămînt, însă au purtat arca salvării în siguranță (v.20). În această imagine, Cristos este arca salvării. El a mers în locul nostru prin apa morții, și noi trecem prin ea cu El. La El ca și arca noastră salvatoare se referă deci acest tablou al siguranței și salvării. Noi avem siguranța și adăpostul în Cristos, nu în botezul cu apă.

4. MARCU 16:16. Expresia „cine crede și se botează va fi mîntuit“ pare totuși să prezinte acum botezul ca o condiție necesară pentru salvare. De fapt, ar trebui apoi să nu luăm în considerare următoarea jumătate de verset: „... Dar cine *nu crede*, va fi osîndit“. Aici nu scrie: „... Dar cine *nu se va boteza*, va fi osîndit“.

5. FAPTE 22:16. Acest verset spune: „Primește botezul și fii spălat de păcatele tale“, și susține aparent iertarea păcatelor prin botez. Dar dacă acesta ar fi adevărul, s-ar nega astfel că iertarea păcatelor se face numai prin sîngele lui Isus (1.Ioan 1:7; Evrei 9:22). Acest verset este o parte din relatarea lui Pavel despre convertirea sa. Anania i-a cerut lui Pavel să se lase botezat, dar și să cheme Numele Domnului (cf. Romani 10:13). Apa botezului nu spală de păcate (Apocalipsa 1:5).

Biblia învață clar că salvarea noastră eternă nu se face prin apă, ceea ce se vede limpede din următoarele exemple:

- (1) Tilharul de pe cruce a fost salvat fără apă (Luca 23:43).
- (2) Pavel nu a botezat niciodată personal pe aceia pe care i-a condus la Domnul – o neglijență de neiertat, dacă prin aceasta s-ar fi lucrat nașterea din nou (1.Corinteni 1:14-17).
- (3) Isus Însuși nu a botezat, deși El era Salvatorul (Ioan 4:2).
- (4) Cei dintre neevrei au fost salvați și au primit Duhul Sfînt înainte să fi fost

botezați (Fapte 10:44-48).

Pe de altă parte, ar trebui să ne fie foarte clar nu numai ceea ce pasajele din Biblie care leagă botezul de „salvare“ (Marcu 16:16; Fapte 2:40-41; 1.Petru 3:21), de „spălarea de păcate“ (Fapte 22:16) și de „iertarea păcatelor“ (Fapte 2:38) *nu înseamnă, ci și care este adevăratul lor înțeles.*

Soluția stă după părerea noastră în faptul că Biblia, pe lângă salvarea „pe verticală“ de condamnarea eternă pentru cer și eternitate (în acest sens exclusiv e înțelegerea de cele mai multe ori „salvarea“ de către noi), cunoaște foarte bine și o „salvare“ în sens orizontal, temporar: Așa de exemplu, salvare din mâna dușmanilor (1.Samuel 12:10; Luca 1:71-74), salvare din mâna egiptenilor (Exod 3:8; 14:13,30; Judecători 10:11-12; Iuda 5), salvare de moarte (fizică) (Iosua 2:13; Psalm 33:19; Proverbe 24:11), salvare de pericole (2.Timotei 3:11; 4:18), salvare din mare (Fapte 27:31, 34; 28:1,4), salvare de oamenii răi (2.Tesaloniceni 3:2), etc.

Salvarea „din acest neam ticălos“ (Fapte 2:41), salvarea din Egipt prin marea Roșie, salvarea din lumea cea veche prin apele botezului în cazul lui Noe (Evrei 11:7; 1.Petru 3:20-21) le-am putea considera în rezumat ca „salvarea din vechiul sistem lumesc cu toate modurile lui de gândire și comportare împotriva lui Dumnezeu“. Salvarea se face totdeauna prin apă, care înseamnă în momentul respectiv iarăși moarte față de „vechiul sistem lumesc“ (omenirea dinainte de potop, respectiv egiptenii). Tocmai acestea două devin în Noul Testament cele mai însemnate „acțiuni de salvare prin apă“ care se referă la botez: 1.Corinteni 10:1-2 și 1.Petru 3:20-21).

Astfel deci, botezul *nu este în chip absolut* salvare în sensul salvării de păcatele noastre și salvarea eternă pentru cer (pe „verticală“), *ci* salvarea *de* lume ca de sistemul ei de gândire și de valori din prezent dușmănos față de Dumnezeu, stăpinit de Satan („Egipt“, lumea stricată dinainte de potop, „neamul acesta ticălos“), *spre* o lume nouă, unde principiile și normele lui Dumnezeu hotărăsc viața noastră (pe „orizontală“). Această salvare „orizontală“, temporară, de aici, a precedat și precedă însă totdeauna salvarea „verticală“, eternă, de dincolo (în cazul lui Israel, aceasta era singele mielului uns pe ușorii ușii; în cazul lui Noe, Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată că el era deja cu mult înainte de potop un om drept și fără pată).

Despre pasaje luate individual:

Marcu 16:16. Și aici, salvarea „verticală“, lăuntrică („cine crede“) o precedă, cum s-a spus deja, pe cea „orizontală“, exterioară („și se botează“). Totuși, amîndouă alcătuiesc în mod clar o unitate. Crediința salvează pentru cer. Dar, ca o urmare a ei, aș vrea să fac această salvare vizibilă și pe *pămînt*, prin aceea că vreau să-mi trăiesc restul vieții pe pămînt după principii, reguli noi, *cerești*.

Fapte 2:40-41. Cei care au primit în Ierusalim cuvîntul predicat de apostolul Petru au strigat cu șapte săptămîni mai înainte: „Crucifică-L! La moarte cu El! Nu vrem să domnească peste noi!“ Prin botez s-au distanțat în mod public de vechea lor viață și gândire și au trecut vizibil pentru toți de la cei din partea „neamului ticălos“ în cea a Cristosului respins și a urmașilor Lui.

Fapte 22:16. Legătura dintre botez și spălarea păcatelor arată că botezul este în mod vădit imaginea, chipul exterior al iertării păcatelor. Cristos ne-a spălat prin singele Său de păcatele noastre (1.Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5). Aceasta este salvarea pentru cer. În botez ne condamnă vechea noastră viață din lume. Aceasta este salvare

pentru oameni.

1. *Petru 3:21*. Noe a fost salvat prin apa potopului. El a trecut de la un pământ necurat la unul judecat și curățit prin apă. Simbolul acestui lucru e botezul. Botezul ne salvează de această lume, de oamenii care au o conștiință rea și murdară (în primul rînd pentru că nu vor să asculte de Dumnezeu și de Cristosul Lui). Prin faptul că ne botezăm, mărturisim că avem și că am vrea să avem o conștiință bună, curată înaintea lui Dumnezeu, adică faptul că am ascultat odată la convertirea noastră de Dumnezeu și vrem acum să ne petrecem restul vieții noastre în ascultare permanentă de Dumnezeu (vezi 1. Petru 4:1-5).

Cum este cineva botezat?

1. **PROCEDEUL BOTEZULUI**. Primii creștini au fost botezați prin scufundare totală în apă. Turnarea și stropirea cu apă par să fi început în secolul 2 și să se fi răspîndit mult pînă în secolul 13. Totuși, *practica botezului* în Scriptură indică scufundarea completă, cum vedem la Ioan (Matei 3:16; Ioan 3:23) și Filip (Fapte 8:38-39). *Simbolistica botezului* cere și ea scufundarea. În mormîntarea cu Cristos (Coloseni 2:12; Romani 6:4) e simbolizată mai bine prin scufundare completă decît numai prin stropirea cu cîteva picături. „O picătură este la fel de bună ca un ocean“ se spune, dar o picătură nu e un simbol pentru înmormîntare. *Înțelesul cuvîntului* „botez“ implică „scufundare sub apă“. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar fi avut în vedere stropirea, ar fi întrebuițat alt cuvînt (*rhantizo*). Deci practica, simbolistica și înțelesul cuvîntului „botez“ indică spre scufundare.

2. **FORMULA DE BOTEZ**. Formula sau declarația la botez este: „În Numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh“ (Matei 28:19). Cuvintele „în Numele lui Isus“ sau „în Numele Domnului“ (sau formule asemănătoare) sunt folosite în Fapte 2:38; 8:16; 10:48. Ele par să reprezinte o formă prescurtată, mai ales ca să arate deosebirea de botezul lui Ioan (Fapte 19:3-5).

3. **BOTEZĂTORUL**. Botezătorul ar trebui să vină din rîndurile credincioșilor, să-l reprezinte pe Domnul și apoi biserica. Nu este dată vreo calitate necesară. Ordinarea de clerici ca o clasă de persoane diferită de așa-ziii „laici“ nu a fost practică în Noul Testament.

De ce este botezul așa de important?

Poate ne întrebăm acum: Dacă botezul nu ne curăță de păcat și nu ne face mădule ale Bisericii, sau nu ne garantează salvarea, atunci de ce este așa de important? Reține următoarele:

1. **BOTEZUL ESTE O PARTE INSEPARABILĂ A PORUNCII DE MISIUNE**. Ascultarea personală față de porunca misiunii înseamnă să ascultăm de Domnul și referitor la botez, să-i învățăm pe alții cu privire la el și să-l practicăm. Prin aceasta ascultăm de invitația: „Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit“ (Matei 28:19-20).

2. **BOTEZUL ESTE O MĂRTURIE PENTRU LUME**. Botezul e una dintre cele mai eficiente mărturii a credinței noastre pentru familia și prietenii noștri.

3. **BOTEZUL ESTE O MĂRTURIE PENTRU ALȚI CREDINCIOȘI**. Întrucît botezul reprezintă o mărturie exterioară și publică a identificării credinciosului cu Persoana și cauza lui Cristos, ca urmare este și o identificare cu ceilalți credincioși.

În unele țări, unde creștinii sunt persecutați din cauza credinței lor, credincioșii se feresc de un creștin care nu este gata de o luare de poziție publică prin botez.

Concluzie

Noi avem porunca lui Cristos de a ne boteza. Din primele zile ale creștinismului, cei credincioși în El s-au supus acestui act. Așa cum trebuie să ducem o viață morală bună, să-I mulțumim lui Dumnezeu prin frîngerea pîinii, să ne mărturisim credința în Cristos și să ne strîngem laolaltă cu ceilalți credincioși, așa trebuie să ne și botezăm. Botezul nu este necesar pentru salvare, dar e important ca mărturie pentru oameni. Trebuie apoi să dovedim și realitatea mărturisirii noastre de credință prin ducerea unei „vieți botezate”.

Întrebări la lecția 4 *Înmormîntați în botez.*

1. Ce preț a pus Cristos pe botez (Matei 28:19-20)? În ce relație este Ioan 14:21 cu pasajul de mai sus? (Pentru a răspunde la întrebările 2-4, citește te rog Fapte 2:41; 8:12,36-39; 10:47-48; 16:14-15,30-33; 18:8).

2. Care era prima acțiune a unui creștin nou convertit pe vremea Noului Testament?

3. Ce hotărîre este necesară înainte de botezul credinciosului?

4. Cît de curînd au fost botezați credincioșii de pe vremea Noului Testament după convertirea lor? Din ce motive ar putea cineva de azi să șovăie în fața botezului?

5. Sunt invocate nenumărate argumente pentru diferite practici ale botezului (scufundare, turnare, stropire). Din contextul versetelor din Fapte 8:36-39, ce fel de botez a fost practicat în vremea Noului Testament?

6. Care este după 1.Corinteni 15:3-4 mesajul fundamental al Evangheliei? Cînd se compară acest loc cu Romani 6:3-6 și Coloseni 2:12, cum simbolizează procedeul botezului mesajul fundamental al Evangheliei?

7. Redă singur Galateni 2:20. Ce zice acest verset despre trăirea vieții „botezate“?

8. Conform întrebării 3 și 6, ar avea vreo valoare botezul unui copilăș sau al unui necredincios? De ce? Caută cuvîntul „botez“ (sau cuvinte înrudite) într-o concordanță. E amintit vreodată „botez“ în legătură cu copiii mici? Dacă un om a fost botezat ca și copil mic sau înainte de convertire, ar trebui apoi să fie botezat ca credincios?

9. Unele grupări susțin că botezul credinței este necesar pentru salvare și citează pentru aceasta Marcu 16:16. Bazat pe Fapte 10:44,47-48 (cf. Romani 8:9), cum ai combate această învățătură? Care e singurul lucru care ne curăță de păcatele noastre (Evrei 9:14,22; 1.Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5)? Ce înțeles au următoarele pasaje (Fapte 2:40; 22:16; Marcu 16:16a; 1.Petru 3:21)?

10. Bifează unul dintre următoarele răspunsuri:

a) Am fost botezat, după ce L-am primit pe Cristos ca Domn și Salvator.

b) După ce am devenit creștin nu am fost botezat și aș dori foarte mult să vorbesc despre botez cu un frate experimentat.

c) Mai am cîteva întrebări despre botez și aș dori mai multe informații.

d) Alte comentarii:

Lecția 5

Salvare eternă

„DAR MÎNTUIREA MEA VA DĂINUI ÎN VECI“, zice Domnul (Isaia 51:6b). Marele nostru Dumnezeu și Salvator a început în poporul Său o lucrare și o „va desăvîrși pînă în ziua lui Isus Cristos“ (Filipeni 1:6). Domnul Isus a devenit „urzitorul unei mîntuiri veșnice“ (Evrei 5:9). El a găsit pentru noi o răsкупărare eternă (Evrei 9:12). Viața care e în Dumnezeu este eternă (Ioan 1:4; 5:26; 1.Ioan 1:2). Cine aude Cuvîntul Său (Ioan 5:24), crede în Fiul (Ioan 3:15,16) și „mănîncă trupul și bea sîngele Său“ (adică revendică pentru el meritul lucrării Sale de pe crucea Golgotei; Ioan 6:56), acela are viața eternă. Viața eternă este darul lui Dumnezeu (Romani 6:23; Ioan 17:2). Acest cadou L-a costat foarte mult pe Dumnezeu, și anume viața și suferințele Fiului Său. El nu poate fi cîștigat prin devotament și fapte bune, căci atunci nu ar mai fi cadou, ci o plată a lui Dumnezeu cuvenită ca ceva datorat (Romani 4:4). Nimic în aceste versete nu indică faptul că viața eternă este o viață pe care un om o posedă numai temporar, cîtă vreme duce o viață corectă. Nu există învățătură despre o viață eternă „temporară“; această expresie ar fi o contradicție în sine.

Versetele care descriu salvarea credincioșilor ca pe o continuitate neîntreruptă sunt impresionante. Noi ne-am născut din nou „la o moștenire nestrîcătoare și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi“ (1.Petru 1:4-5). Observă succesiunea neîntreruptă: „Și pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; și pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit“ (Romani 8:30). Nici prezentul, nici viitorul nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu (Romani 8:38-39). Dacă am primi viața eternă prin Domnul Isus Cristos, nimic nu ne mai poate smulge din mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu (Ioan 10:28-29). Nu este atașată la aceasta nici o condiție, ca de exemplu „dacă oile sunt ascultătoare“ sau „dacă se țin strîns de mîna Lui“. Și nici un om nu are dreptul să atașeze asemenea condiții la această declarație din Cuvîntul lui Dumnezeu. Puterea de ocrotire este în Dumnezeu și nu în om. El e în stare să ne păstreze (Iuda 24). Numai El este în stare să ne întărească pînă la sfîrșit (1.Corinteni 1:8). El e în stare să ne păzească (2.Timotei 1:12; 1.Pt.1:5). El este în stare să ne salveze deplin și pentru totdeauna (Evrei 7:25). Salvarea e valabilă pentru totdeauna, deoarece Înfăptuitorul și Desăvîrșitorul ei este Dumnezeul nostru atotputernic.

Desăvîrșirea salvării eterne

Să privim la lucrarea de salvare a Aceluia care este „Căpetenia și desăvîrșirea credinței noastre“ (Evrei 12:2).

1. NAȘTEREA DESĂVÎRȘITĂ. Dacă ne-am născut în familia lui Dumnezeu, salvarea noastră trebuie să fie eternă. Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că cineva trebuie să fie „născut din nou“ pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3-7). Noi suntem născuți din nou dacă credem cu adevărat în Numele Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1:12-13). Sfînta Scriptură nu afirmă nicăieri că trebuie tot mereu

să ne naștem din nou ca să rămănem mădulare ale familiei lui Dumnezeu. Exact așa cum nașterea fizică are loc numai o dată, și nașterea spirituală are loc doar o dată.

2. SACRIFICIU PERFECT. Epistola către evrei ne arată limpede că, spre deosebire de multe sacrificii din Vechiul Testament, lucrarea lui Isus Cristos la crucea Golgotei a rezolvat problema vinovăției păcătoșilor o dată pentru totdeauna. Această lucrare e perfectă, eternă și „o dată pentru totdeauna“. Noi nu putem și nu trebuie să mai adăugăm nimic. „Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Cristos, o dată pentru totdeauna“ (Evrei 10:10). „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu“ (Evrei 10:12). „Căci, printr-o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10:14). Nimic din aceste versete nu vorbește de faptul că aplicarea acestui sacrificiu perfect sufletelor noastre depinde de neîncetata noastră comportare bună. Credinciosul se bazează pe lucrarea perfectă a lui Cristos, plus nimic, minus nimic.

3. UNIRE PERFECTĂ. Salvarea nu ne face numai mădulare ale unei biserici locale. În sens spiritual vorbind, ea ne aduce în Trupul lui Cristos, suntem uniți cu Fiul lui Dumnezeu. Duhul Sfint ne botează în Trupul lui Cristos (1.Corinteni 12:13) și ne face mădulare ale Trupului Său (1.Corinteni 12:27; Efeseni 5:30). Această unire este așa de adâncă și de intimă, încît persecutarea credincioșilor se identifică cu persecutarea lui Cristos (Fapte 9:4-5). Identificarea noastră cu El în ochii lui Dumnezeu este atît de deplină, încît am fost făcuți vii cu Cristos, înviați cu El și așezați cu El în locurile cerești (Efeseni 2:4-6). Legătura noastră cu Cristos este modelul spiritual pentru legămîntul căsătoriei (Romani 7:4; Efeseni 5:31-32). Nimic nu ne poate despărți de iubirea și grija Sa (Romani 8:35-39). El a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

4. LUCRAREA PERFECTĂ A DUHULUI SFÎNT. Lucrarea Duhului Sfint în Vechiul Testament și pe vremea Evangheliilor se deosebește de lucrarea Lui actuală din Trupul lui Cristos. Duhul Sfint venea peste oameni și îi părăsea din nou (1.Samuel 16:14). David s-a temut să nu-i fie luat Duhul (Psalm 51:11). Domnul Isus S-a referit la faptul că Duhul Sfint poate fi cerut în rugăciune (Luca 11:13). Totuși, Domnul a spus foarte clar că după înălțarea Lui va începe o lucrare nouă și deosebită a Duhului.

Înainte ca Domnul Isus să fie glorificat, s-a spus: „Căci Duhul Sfint încă nu fusese dat“ (Ioan 7:39). Duhul Sfint urma să fie dat mai tîrziu prin Domnul Isus Cristos, ca să rămînă pentru totdeauna în cel credincios (Ioan 14:16-17). Aceasta s-a realizat la Cincizecime și a fost începutul unei noi ere (Fapte 1:4-5; 2:1-18,33). Nici un credincios adevărat nu poate fi acum fără Duhul lui Cristos (Romani 8:9b). Dacă credem cu adevărat mesajul Evangheliei, atunci suntem sigilați cu Duhul Sfint, care este arvuna sau garanția salvării noastre (Efeseni 1:13-14; 4:30; 2.Corinteni 1:22). Această ungere a Duhului Sfint rămîne în toți credincioșii adevărați (1.Ioan 2:27). Fiecare credincios este sigilat de Dumnezeu și are garanția salvării eterne și a unei moșteniri eterne.

5. AVOCAT (APĂRĂTOR) PERFECT. În întreaga Biblie nu se relatează despre nimeni, în afară de Domnul Isus Cristos, care să nu fi păcătuit niciodată. Ce se întâmplă cînd un adevărat credincios păcătuiește? El trebuie să-și recunoască păcatul

și să-l lase (Proverbe 28:13; 1.Ioan 1:9). Există însă și necesitatea unui reprezentant pentru noi înaintea lui Dumnezeu cel sfânt. Rolul Domnului Isus Cristos ca Marele nostru Preot este să fie înaintea Tatălui ca Avocat sau Apărător al nostru (literal: „Unul chemat în ajutor“). În această funcție, El intervine la Tatăl pentru noi (1.Ioan 2:1). El stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește neîncetat pentru noi (Romani 8:34; Evrei 9:24). El este în stare să salveze pentru totdeauna sau deplin pe aceia pentru care mijlocește El (Evrei 7:25-28). Nu se amintește nicăieri că mijlocirea Lui depinde de bunul nostru caracter sau comportare. Cum am putea vreodată să pierdem salvarea cu un asemenea Avocat în sala de judecată a cerului?

6. PĂZIRE PERFECTĂ. Orice formă de salvare care ar depinde de fidelitatea omului ar trebui dinainte sortită eșecului. Slăbiciunea naturii păcătoase este binecunoscută (Romani 6:19). Ceea ce s-a început în Duh nu poate fi desăvârșit prin carnea noastră (firea pămîntească) (Galateni 3:3). De aceea, este foarte liniștitor să ascultăm de cuvintele Salvatorului nostru: „Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-i înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață eternă; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:39-40). Domnul este Păzitorul sufletelor noastre, fapt accentuat tot mereu în Noul Testament (Ioan 10:27-30; 1.Corinteni 1:8; Filipeni 1:6; Iuda 24-25; 1.Petru 1:5). Din nici unul dintre aceste versete nu reiese că această asigurare e dependentă de fidelitatea sau sinceritatea omenească.

Probleme referitoare la salvarea eternă

E de înțeles că mulți credincioși sinceri au greutăți în acceptarea învățaturii despre salvarea eternă. Obiecțiile lor se împart în trei categorii:

1. EȘECUL „CONVERTITULUI“.

Unii oameni afirmă că salvarea poate fi anulată, deoarece mulți care s-au declarat creștini (inclusiv predicatori) au eșuat moral, s-au abătut de la Dumnezeu și în final L-au tăgăduit chiar pe Domnul. Când oamenii se întorc la vechea lor viață sau se revoltă, cum pot ei să mai spere în salvare? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie mai întâi să cercetăm dacă oricine se declară creștin este și salvat cu adevărat. Posibilitatea unei mărturisiri neadevărate despre Cristos e amintită clar în Noul Testament. Domnul Isus a spus parabola despre grâu și neghină (corect: zizanie!), care cresc împreună (Matei 13:24-30,36-42). Neghina nu este niciodată copiii lui Dumnezeu. Reîntoarcerea la viața păcătoasă, după ce cineva a cunoscut „calea neprihănirii [dreptitudinii]“, este asemănătoare cu un ciine care se întoarce la ce a vărsat, sau cu o scroafă care se tăvălește iarăși în noroi (2.Petru 2:20-22). Ciinele și scroafa se întorc din nou la obiceiurile lor firești, deoarece n-au devenit niciodată prin Duhul Sfânt oi ale lui Cristos. Domnul Isus îi va condamna într-o zi pe aceia care vin la El și se fălesc cu faptele lor bune ca dovadă a unei relații vii cu El. El le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Matei 7:23). E semnificativ că El nu spune: „Odinioară M-ați cunoscut, dar acum v-ați abătut din nou de la Mine“.

Credința salvatoare se deosebește de pseudo-credință. O rugăciune în copilărie, o mînă ridicată, o ieșire în față la o predicare a Evangheliei, un botez sau o lucrare activă într-o biserică nu pot asigura pe nimeni că e salvat. Nu *mărturisirea exterioară*

e cea care dă siguranță eternă, ci o *salvare autentică, reală, adevărată*. Păcatele intrate în obicei, ca: imoralitatea, cearta, mînia, beția și gelozia sunt semne avertizatoare: „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (Galateni 5:19-21). Teste sigure ale realității credinței salvatoare se află în versete ca: 1.Ioan 2:3-6,15; 3:6-10,14; 5:2-4. Dacă nu ascultăm de Domnul Isus și de Cuvîntul Său, dacă trăim în păcat, dacă iubim lumea și nu-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, atunci ne lăudăm degeaba că Îl cunoaștem. Dumnezeu spune că atunci suntem mincinoși (1.Ioan 1:6; 2:4). În acest caz n-a avut niciodată loc o naștere din nou.

2. „PERMIS PENTRU PĂCAT“.

Unii trag concluzia că dacă oamenii ar putea avea siguranța salvării eterne, atunci ei ar fi complet indiferenți pe plan spiritual. Atunci ar fi liberi „să dea frîu liber păcatului“. Aceasta este o neînțelegere periculoasă și o interpretare sucită a acestei învățături. O adevărată oaiă a lui Cristos are dorința să-și urmeze Păstorul și nu să-I exploateze iubirea și grația. Sfînta Scriptură învață că Dumnezeu are căi de a umbla cu copiii Săi care se rătăcesc. Una este pedeapsa sau „muștrarea“ prin Domnul (Evrei 12:5-11). Muștrarea se deosebește însă de izgonirea din familia lui Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie ca acei copii ai Săi care se abat de pe cale să-și piardă în această viață bucuria, pacea, mărturia, puterea în rugăciune și rodnicia, iar dincolo în viața viitoare să-și piardă răsplata înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos. Nici o oaiă a lui Cristos n-ar trebui să persiste indiferentă pe o cale rătăcită.

3. PASAJE DIN SCRIPTURĂ CARE STAU ÎN „CONTRADICȚIE“ CU SALVAREA ETERNĂ

Unii încearcă să combată doctrina despre salvarea eternă prin faptul că citează pasaje care par să contrazică această învățătură. Totuși, doctrina se bazează pe întreaga Scriptură și nu numai pe părți din ea. Cuvîntul lui Dumnezeu nu se va contrazice niciodată pe sine, dacă toate versetele sunt armonizate corect. Multe versete trebuie cercetate serios, din cele care par să spună că niște oameni, care s-au identificat cîndva cu creștinii, mai tîrziu au căzut și și-au pierdut salvarea. Vom examina mai îndeaproape cele mai importante locuri din Sfînta Scriptură care, aparent, stau în contradicție cu învățatura despre salvarea eternă.

a) „Cădere“. Cîteva pasaje din Sfînta Scriptură care vorbesc despre oameni care „cad“ sunt interpretate uneori ca spunînd că există credincioși adevărați care își pot pierde salvarea. Căderea (*apostasias*) înseamnă totuși în primul rînd o abatere de la credință a acelor care au mărturisit odată că sunt creștini. Ea cuprinde în special tăgăduirea lui Cristos și a salvării lucrute exclusiv prin sîngele Său vărsat pe cruce. Din păcate, asemenea oameni nu părăsesc biserica. Mulți rămîn și devin chiar învățători (2.Timotei 4:3). Alții pleacă pur și simplu. „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri“ (1.Ioan 2:19). Epistola lui Iuda descrie așa de potrivit asemenea persoane, încît a fost considerată „Faptele apostazilor (celor căzuți de la credință)“, imitînd „Faptele apostolilor“. Asemenea oameni se furișează neobservați. Ei sunt „neevlavioși“ (v.4), „nori fără apă“ (v.12), „cei care nu au Duhul“ (v.19). Este evident că acești oameni nu sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu, deși pot să aibă „o formă de evlavie“ (2.Timotei 3:5). Alte descrieri ale unor asemenea oameni le găsim în 1.Timotei 4:1-3; 2.Petru 2:1,15-22; 1.Ioan 2:18-22 și 2.Ioan 7:9. Un alt cuvînt decît *apostazia* este întrebuițat pentru acele persoane care au căzut din grație

(har) (Galateni 5:4), au părăsit iubirea dinții pentru Cristos (Apocalipsa 2:4-5) și și-au pierdut tăria (2.Petru 3:17). Aceste expresii arată un eșec al credincioșilor, dar nu înseamnă o „cădere de la salvare”.

b) Propoziții condiționate. Mai multe pasaje din Scriptură vorbesc despre salvare în legătură cu condiția „dacă”. Acest „dacă” este în așa fel înțeles de unii, încât cineva primește salvarea numai atunci *cînd* trăiește neîncetat într-un anumit mod. Un studiu mai aprofundat ne va arăta însă că ele mai degrabă declară că e vorba de oameni a căror salvare nu era dinainte autentică, ceea ce ei și dovedesc printr-o viață care nu corespunde standardelor scripturale. Epistola către evrei conține multe versete cu „condiții”, care pun la încercare autenticitatea unei salvări. Epistola este adresată unui grup de evrei alcătuit din credincioși născuți din nou, precum și din cei nenăscuți din nou, nestatornici. Aceștia din urmă riscă să se întoarcă din nou la sacrificiile aduse idolilor și să nu se mai încreadă numai în sîngele lui Isus Cristos. Fiecare din aceste avertismente era îndreptat spre cei nestatornici, care erau gata să renunțe iarăși la speranța confuză pe care și-o puseseră în Cristos, dar care nu produsese o nouă naștere (Evrei 2:1-3; 3:6,12,14; 4:1; 12:25). Alte pasaje, care vorbesc despre o încredere neîncetată în Cristos, sunt 1.Corinteni 15:1-2 și Coloseni 1:22-23.

Pasajul din Evrei 6:4-6 a neliniștit deja pe mulți. Descrierea ar putea să se refere la creștini, cu excepția a două lucruri. Nu se amintește nimic despre o *sigilare* sau de o *locuire lăuntrică* a Duhului Sfînt, ci numai de o participare la lucrarea Duhului Sfînt (v.4). Aceasta se referă la cel ce pare să meargă pe cale cu Cristos, dar care nu este salvat. Apoi însă, în versetul 9, scriitorul zice: „Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mîntuirea”, spunînd prin aceasta că descrierea de mai sus nu este aplicabilă unor credincioși adevărați. Dacă acest paragraf e o dovadă că o oaie poate fi pierdută, atunci o dovedește prea mult, căci atunci ar fi cu neputință pentru un om care a căzut să se mai pocăiască. Vina de care e vorba aici este o lepădare conștientă de dependența de sîngele lui Cristos, și nu greșeli obișnuite.

O altă avertizare serioasă o găsim în Evrei 10:26-39, unde se vorbește de unii „care păcătuiesc cu voia”. Dacă comparăm versetul 26 cu versetul 39, vom constata că cei doi „noi” se deosebesc unul de altul. Păcătosul premeditat din versetul 26 s-a abătut de la singurul sacrificiu valabil și „L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu” (v.29). Cealaltă grupă o găsim în versetul 39. „*Noi însă* nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mîntuirea sufletului”. Adevărații credincioși nu părăsesc crucea lui Cristos, singura lor speranță. Credința salvatoare este de durată.

c) Diferite parabole. Părți din unele parabole sunt folosite uneori pentru a sprijini învățătura despre o „salvare prin dovedirea unei comportări bune”. Interpretarea biblică corectă cere totuși ca amănuntele unei parabole să fie interpretate în lumina și în contextul învățăturii de bază a parabolei. Vom cerceta aici trei parabole, care sunt adesea folosite pentru a afirma „salvarea prin dovedirea unei comportări bune”.

1) Semănătorul (Luca 8:4-15). *Problemă*: Aici sunt unii „care cred o vreme”. *Explicație*: Se amintește că ei nu aveau rădăcini. În ce credeau ei? Și demonii cred, dar pentru aceasta nu sunt salvați (Iacov 2:19). Parabola se ocupă cu starea inimii

acelora care aud Cuvîntul lui Dumnezeu. Cei care aud cu o inimă sinceră și cinstită, și cred, sunt salvați, și ca urmare vor aduce rod.

2) Administratorul (ispravnicul) (Luca 12:41-48). *Problemă:* Ispravnicul nedrept nu luase în seamă venirea Domnului; „soarta lui va fi soarta celor necredincioși“. *Explicație:* Fiecare om este un administrator peste toate lucrurile pe care i le-a dat Dumnezeu. Nu există nici o indicație că ispravnicul nedrept ar fi fost credincios și și-ar fi pierdut salvarea.

3) Principiul iertării (Matei 18:23-35). *Problemă:* Se spune că dacă nu iertăm pe alții, nici Dumnezeu nu ne va ierta pe noi. Robul rău a fost dat pe mîna „chinuito-rilor“. *Explicație:* Nimic nu indică faptul că sclavul care nu iertase era și salvat. Ceea ce ar trebui mai cu seamă să învățăm de aici este să fim drepti față de alții în lumina grației divine.

4) Adevărata viață (Ioan 15:1-7). *Problemă:* „Dacă nu rămîne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strînse, aruncate în foc și ard“. *Explicație:* Subiectul din acest pasaj este aducerea de rod, care are nevoie de rămînerea în comuniune cu Cristos. Arderea mlădițelor neroditoare de către oameni, cum se face adesea pe cîmp, nu este focul judecării eterne pentru cei pierduți.

5) Alte pasaje din Scriptură. Pasaje care vorbesc despre o credință naufragiată (1.Timotei 1:19-20), despre o credință rătăcită (1.Timotei 6:10,21) și despre o credință abătută, răsturnată (2.Timotei 2:18) sunt adesea întrebuițate ca să combată salvarea eternă. Aceste versete pot totuși să fie aplicate credincioșilor rătăciți sau învățătorilor falși. „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui“ (2.Timotei 2:19). Adesea, cînd privim o viață confuză, tulbure, nu putem spune cu siguranță dacă persoana aceea e salvată. Din descrierea din Geneza nu putem ști sigur că Lot a fost salvat, dar ni se spune lucrul acesta în 2.Petru 2:7-9.

Credincioșii pot să-și piardă răsplata la scaunul de judecată al lui Cristos și totuși să fie salvați, chiar dacă lucrarea lor este „arsă“ (1.Corinteni 3:15). Acesta era fără îndoială gîndul apostolului cînd a vorbit despre pericolul de a deveni lepădat (1.Co-rinteni 9:27). Dar aceasta nu înseamnă că Pavel se temea că-și pierde salvarea. El era sigur de salvarea lui (2.Timotei 1:12; 4:7-8).

Concluzie

Reiese clar din Sfînta Scriptură că credința salvatoare durează pînă la sfîrșitul vieții, și nu numai o vreme. Credința salvatoare se deosebește de credința superficială, de consimțămîntul pur mintal la o învățătură, de rugăciuni rituale și forme de salvare. Adevărata credință nu-L va tăgădui niciodată pe Cristos și lucrarea Sa salvatoare ca fiind singura speranță a omului. Această credință va avea ca urmare o viață bună și nu una păcătoasă. Nu omul care spune numai că are credință e salvat, ci acela care arată în viața lui realitatea credinței (Iacov 2:14-24). Cine declară că e credincios, fără să arate această realitate în viața lui, acela nu poate fi deloc sigur că are „bilet de călătorie“ pentru cer. În loc de aceasta, s-ar putea în ziua judecării să stea înaintea feței Domnului și să audă îngrozitoarele cuvinte: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine!“ „Dimpotrivă mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mîntui, ca să intru în Împărăția Lui cerească“ (2.Timotei 4:18a).

Întrebări la lecția 5

Salvare eternă

1. Ca și credincioși, care sunt câteva din lucrurile de care ne-a salvat Cristos? (Matei 1:21; Romani 5:8-9; 6:14,17-18; Galateni 3:13; Efeseni 2:1-6).
2. Ce a făcut Dumnezeu cu păcatele noastre? (Isaia 1:18; Psalm 103:12)
Pe ce se bazează iertarea păcatelor? (Efeseni 1:7)
3. Când și unde au fost înlăturate păcatele noastre? (1.Petru 2:24).
Aceasta include *toate* păcatele noastre, sau numai acelea pe care le-am făcut înainte de convertire? (Evrei 9:24-28; 10:10-14)
4. Ce primim când credem în Fiul? (Ioan 5:24)
O primim imediat, sau doar după ce murim? Explică.
Definește cuvîntul „etern“ și descrie-i granițele.
5. Dacă suntem o dată salvați, cum rămînem păstrați în această salvare? (Ioan 6:39-40; 1.Petru 1:4-5; Iuda 24)
6. Care este relația noastră ca creștini cu Dumnezeu? (1.Ioan 3:1-2)
Cum am intrat în această relație? (Ioan 1:12-13)
Ce ne poate despărți de această relație cu Dumnezeu? (Ioan 10:28-29; Romani 8:35-39)
7. Cum indică lucrarea Duhului Sfînt în viața unui credincios faptul că salvarea credinciosului este eternă?
(Ioan 14:16-17; Romani 8:9b; Efeseni 1:13-14; 4:30)
8. Redă cu propriile tale cuvinte 2.Timotei 1:12b.
Ce-i dădea lui Pavel încredere în legătură cu salvarea lui eternă?
(2.Timotei 1:12b; 4:7-8,18)
9. Ce declară 1.Ioan 5:11-13 despre posibilitatea de a avea siguranța salvării?
10. Cum ai reacționa la următoarele afirmații și care sunt locurile din Scriptură pe care le-ai cita?
„Nu se poate ști dacă cineva e salvat decît numai după moarte“.
„Știu că viața mea nu prea demonstrează lucrul acesta, dar știu că sunt salvat, căci L-am rugat pe Cristos să intre în viața mea cînd aveam opt ani“.
„Dacă nu-mi pot pierde salvarea, atunci pot să păcătuiesc cît vreau“.
„Această învățătură despre salvarea eternă nu poate să fie exactă, căci cunosc un predicator care a fugit cu organista“.

Lecția 6

Viata în biserică

Ne mișcă adânc când descoperim în Sfânta Scriptură că atotputernicul Dumnezeu Se îngrijește de fiecare persoană în parte și iubește orice om din creația Sa nemărginită. Psalmistul își exprimă în Psalmul 139:13-17 bucuria că încă înainte de nașterea lui era cunoscut personal și lăuntric de Dumnezeu. Această grijă iubitoare L-a făcut pe Dumnezeu să-L dea pe singurul Său Fiu, ca oricine să poată fi salvat de la pierzare (Ioan 3:16). Fiecare în parte trebuie să-L primească pe Domnul Isus Cristos (Ioan 1:12). Nașterea din nou este un eveniment unic ca și nașterea fizică (Ioan 3:5). Iar creșterea și dezvoltarea depind de relația personală cu Dumnezeu. Aceste gânduri ne-ar putea duce la presupunerea că fiecare credincios are de dus în ochii lui Dumnezeu, doar pentru sine, o viață cu totul individuală. Dar această presupunere este foarte departe de chipul pe care-l găsim în Sfânta Scriptură.

A fi un copil al lui Dumnezeu înseamnă a fi un mădular în familia Lui (1.Ioan 3:1; Efeseni 3:15). Noi suntem împreună „poporul lui Dumnezeu“ (1.Petru 2:9-10; Apocalipsa 21:3). În ochii lui Dumnezeu suntem o colonie a cerului pe pământ, în timp ce suntem cetățeni ai altei Împărății (Filipeni 3:20). În Sfânta Scriptură, cei ce-L urmează pe Cristos sunt priviți predominant la plural, ca de exemplu în următoarele expresii: „credincioși“ (Fapte 5:14), „discipoli“ (Fapte 9:1); „sfînți“ (Efeseni 1:1); „frați“ (Iacov 1:1). (Este de notat că în Sfânta Scriptură nu suntem niciodată considerați ca „laici“ în sensul poporului simplu, obișnuit, în opoziție cu „clerul“, „preoțimea“).

Cele mai multe epistole din Noul Testament sunt adresate unor grupuri de credincioși. Suntem văzuți în ele ca trăind în comuniune unii cu alții și cu Cristos (Efeseni 2:5-6,21-22). Noi trebuie să funcționăm împreună, nu ca părți separate (1.Corinteni 12:12-27). Pe vremea apostolilor, Domnul adăuga în fiecare zi la comunitatea credincioșilor pe cei ce erau salvați (Fapte 2:47). Această comunitate era numită *ekklesia*, biserică sau adunare. Era o unitate funcțională practică de credincioși dintr-o localitate. Planul și scopul lui Dumnezeu pentru fiecare credincios individual este de a fi o parte dintr-o asemenea comunitate.

Definiția bisericii sau adunării

Cuvîntul „biserică“ ascunde multe gânduri în sine, care sunt foarte departe de adevăratul înțeles al *ekklesiei*. Unii se gîndesc numai la *clădire*: „Biserica este acolo pe colț“. Este întrebuițat și pentru serviciul religios sau o totalitate de întruniri: „Mergem duminica la biserică“. Uneori, expresia se referă la un loc cu diferite *activități*: „Am fost totdeauna foarte activi în biserică“. Adesea, cineva își închipuie că e și o instituție sau o *organizație*: „Noi aparținem Bisericii romano-catolice“. Toate aceste păreri s-au format în jurul cuvîntului „biserică“, fără o bază biblică.

Prima parte a cuvîntului *ekklesia* înseamnă „afară din“, a doua e înrudită cu verbul „a chema“. Deci, literal, este o *comunitate* sau *adunare chemată afară*. Același cuvînt e folosit în Fapte 19:32,39,41 pentru o mulțime de oameni care s-au adunat ca să protesteze la predicarea apostolilor. Era cuvîntul folosit pentru o adunare sau

o întrunire de mai multe persoane. Cuvîntul a fost preluat de Domnul și aplicat la convocare, adunare sau chemare afară a oamenilor, prin Dumnezeu, la Sine Însuși. El ne cheamă din întuneric la lumina Sa minunată (1.Petru 2:9). Noi am fost strămutați în Împărăția Fiului iubirii Lui (Coloseni 1:13). *Ekklesia*, așa cum este întrebuințată pentru credincioșii în Cristos în Sfînta Scriptură, se referă la poporul lui Dumnezeu, și nu la clădire, ceremonii, funcții sau organizații.

În cele ce urmează vom folosi cuvîntul Biserică cu majusculă, pentru a desemna Trupul universal al Domnului Isus, și biserică cu minusculă, ca apelativ pentru biserica locală, sensul ei fiind acela de adunare, cuvînt folosit de altfel în mod curent de către unele confesiuni – nota trad.

Două aspecte ale bisericii

În Sfînta Scriptură găsim două aspecte ale *ekklesiei*, Biserica universală și cea locală. Biserica universală cuprinde pe toți oamenii care, de la Cincizecime încoace, au venit la Cristos, vii și morți, din orice trib și popor. Biblia spune: „Cristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“ (Efeseni 5:25); prin ea se înțelege Biserica ca Trup al Lui (Efeseni 1:22-23; 4:4), al cărei Cap este numai El (Efeseni 5:23; Coloseni 1:18). E clar că toți acești creștini nu au fost niciodată împreună într-un loc, sau parte a unei organizații pămîntești. Ca unitate divină continuă în prezent în gîndurile lui Dumnezeu, și de aceea e considerată uneori ca „mistică“. Aceasta este singura Biserică adevărată, întemeiată pe apostolii și profeții noutestamentali, iar Isus Cristos fiind piatra din capul unghiului (Efeseni 2:20). Numai Duhul Sfînt ne face mădule prin faptul că ne împreună cu Cristos într-o unitate (1.Corinteni 6:17; Efeseni 5:30). Acest gînd a fost o taină (mister) pe vremea Vechiului Testament și a celor patru Evanghelii (Efeseni 3:4-5). Evreii și neevreii nu erau pe vremea aceea reuniți pe aceeași temelie (Efeseni 2:11-16; 3:6). Biserica lui Cristos a trebuit mai întîi să fie construită (Matei 16:18). Ea a fost clădită prin botezul Duhului Sfînt, care în ziua Cincizecimii (Fapte 1:5; 2:4; 5:11) i-a unit pe credincioși cu Cristos (1.Corinteni 12:13). Biserica lui Cristos se deosebește de Israel ca biserică în pustie (Fapte 7:38). În zilele noastre, Scriptura face deosebire între evrei, neevrei și Biserica lui Dumnezeu (1.Corinteni 10:32). Poporul Israel e considerat acum de Dumnezeu ca „*nu* poporul Meu“ (Romani 9:25; Osea 2:23). Toți credincioșii în Cristos, în sensul biblic, și nimeni altcineva, sunt acum poporul lui Dumnezeu.

Apartenența la Biserica universală nu e o scuză pentru cineva în a nu fi activ în biserica locală. Cei care au crezut în Cristos au fost botezați și au fost adăugați comunității locale din Ierusalim (Fapte 2:41). Ei erau împreună cu ceilalți credincioși și aveau toate în comun (Fapte 2:42-44). Curînd au luat ființă biserici în ținuturile dimprejur (Fapte 9:31; 15:41; 16:5). Ele s-au răspîndit și în alte regiuni, ca Asia (1.Corinteni 16:19), Macedonia (2.Corinteni 8:1) și Galația (Galateni 1:2). Ele au fost numite „bisericele lui Cristos“ (Romani 16:16), „bisericele lui Dumnezeu“ (1.Corinteni 11:16) și „bisericele sfinților“ (1.Corinteni 14:33). Uneori au fost numite după orașul în care erau, ca de exemplu biserica din Corint (1.Corinteni 1:2), sau după cetățenii unui oraș, ca „biserica tesalonicenilor“ (1.Tesaloniceni 1:1). Cam vreme de două secole n-au avut o clădire publică pentru ținerea serviciilor divine, ci se întîlneau în mod obișnuit în case particulare (Romani 16:5; Coloseni 4:15). Aceste servicii aveau o structură simplă de conducere, din rîndurile lor proprii, oameni

numiți „prezbiteri“, „episcopi (supraveghetori)“ și „diaconi“ (Filipeni 1:1; 1.Timotei 3; Tit 1), ambele nume la plural. Principiul unui singur om în conducerea unei biserici nu se obișnuia pe atunci. Credincioșilor li se cerea să-și respecte conducătorii și să-i asculte (Evrei 13:17; 1.Tesaloniceni 5:12). Noi nu trebuie să fim supuși numai lui Cristos, ci și conducătorilor bisericii.

Toate mădularele din Biserica universală sunt credincioși adevărați, și aceiași lucru ar trebui să fie și în bisericile locale. Totuși, aceasta este foarte greu, căci mărturisirea exterioară despre credința în Cristos nu e totdeauna sinonimă cu adevărata convertire. Domnul Isus ne-a învățat că neghina (zizania) crește împreună cu grâul (Matei 13:24-30,36-43). O mărturisire fără bază va fi respinsă în ziua aceea de El, fie că respectivul aparține acum unei biserici locale, fie că nu (Matei 7:21-23).

Caracteristici ale bisericii

Ne gândim adesea în legătură cu cuvântul „biserică“ la o sală mare cu un vorbitor, sau la o organizație cu o centrală și cu o ierarhie de slujitori oficiali. Biblia, dimpotrivă, ne învață cu totul alte noțiuni despre biserică.

1. **UNITATE** (Efeseni 4:3-6). Biserica e una și n-ar trebui să existe nici un fel de despărțire sau de dezbinare. Ar trebui făcute orice eforturi pentru a păstra unitatea Duhului (Efeseni 4:3). Ar trebui evitat orice ar putea dezbină comunitatea credincioșilor (1.Corinteni 1:10; 11:18; 12:25; 2.Corinteni 12:20). Aceasta se referă mai ales la învățători falși (2.Petru 2:1). Oamenii care produc dezbinări trebuie mai întâi muștrați, apoi evitați (Tit 3:10).

2. **DIVERSITATE** (Efeseni 4:17; 1.Corinteni 12:11). Fiecare mădular trebuie să colaboreze la „întreg“, chiar dacă în mod diferit Diversele sarcini ale mădularelor bisericii subliniază asemănarea bisericii cu corpul omenesc (1.Corinteni 12:11): Când Sfânta Scriptură vorbește despre dorința sau năzuința după anumite daruri, atunci aceasta se referă la biserica locală ca întreg, prin faptul că ea pune o valoare deosebită pe anumite daruri în mijlocul ei (1.Corinteni 12:31; 14:1), și nu pe ambițiile personale ale unuia singur. E important că fiecare mădular are un dar și o funcție care i s-a dat în Trupul lui Cristos (1.Corinteni 12:27). Fiecare mădular este important. Fiecare ar trebui să aibă posibilitatea de a-și folosi darurile. Fiecare ar trebui să fie respectat. Nu toți au aceleași daruri.

3. **INTERDEPENDENȚĂ** (Efeseni 4:11-12; 1.Corinteni 12:21-24). Noi toți avem nevoie unul de altul și n-ar trebui să lucrăm singuri, fără ceilalți. Scopul darurilor celor mai importante stă în a-i edifica pe ceilalți credincioși ca să se alăture lucrării. Ei n-ar trebui să rămână doar spectatori, individualiști sau mădular paralizate. Toți credincioșii sunt chemați să lucreze împreună în bisericile locale.

4. **ÎNCHINARE** (1.Petru 2:4-5). Sarcina cea mai importantă pe care o avem este aceea de a-L lauda pe Dumnezeu nostru și a ne închina Lui (Ioan 4:23). Această sarcină reiese mai ales din faptul că biserica e numită și Templu sau Locuința lui Dumnezeu (1.Corinteni 3:9,16-17; 1.Timotei 3:15; Efeseni 2:22). În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu s-a închinat într-un cort special făcut pentru aceasta, „cortul întîlnirii“ (tabernacol), iar apoi mai târziu în templul din Ierusalim. După această perioadă, Dumnezeu a încetat să locuiască într-un templu făcut de mîini (Fapte 7:48), o importantă deosebire între poporul Israel și Biserica lui Cristos. Casa

lui Dumnezeu este acum o casă spirituală, clădită din pietre vii, adică din credincioșii locuitori de Duhul. Sacrificiile noastre nu mai sunt sacrificii de animale. Ele constau din oameni predați, daruri materiale și gloriificare personală. Toți credincioșii în Cristos sunt preoți, nu numai „clerul“, derivat din cuvântul latinesc pentru „preot“ (1.Petru 2:5,9). Sarcina de bază a Bisericii lui Dumnezeu este închinarea, constând în gloriificarea lui Dumnezeu, și nu numai din auzirea unei predici sau din repetatul împreună de propoziții dintr-o carte.

5. LEGĂTURĂ DE IUBIRE (Efeseni 5:23-27; 2.Corinteni 11:2). Aceasta este subliniată mai ales prin asemănarea Bisericii cu mireasa. Întreg poporul lui Dumnezeu de la Cincizecime încocoare este asemănat cu o femeie frumoasă care e logodită cu un Mire glorios, Domnul Isus Cristos. El Își iubește mireasa cu o iubire nemărginită și ar vrea ca ea să-I fie adusă în puritate. Spre deosebire de aceasta, poporul Israel e văzut ca o femeie izgonită (Isaia 50:1). Biserica trebuie să vadă că ea are cu Domnul Isus o comuniune apropiată și plină de iubire, și că joacă un rol central în hotărârile Lui prezente și viitoare. El are în gând numai lucruri bune pentru Mireasa Lui. Biserica trebuie să-și aibă totdeauna ochii îndreptați asupra Mirelui.

6. ALTE CARACTERISTICI mai pot fi amintite. De exemplu creștere, nu stagnare și decadență (Fapte 6:1-7; 12:24; 19:20). Aici este viață, nu moarte. Aici e sfințenie, nu corupție și depravare (1.Corinteni 3:17; 1.Petru 1:15-16). Aici e claritate și puritate în învățatură, nu apostazie (lepădare de credință). Predicarea iubirii, vieții și luminii, prin care Îl arătăm pe Cristos, trebuie să fie făcută corect de o biserică locală cu adevărat biblică.

Funcția bisericii

Ce funcție are biserica dintr-o localitate? În orice caz, trebuie să ia în serios așa-numita „mare trimiteră“ (Matei 28:19-20). Aceasta înseamnă a predica pretutindeni Evanghelia (a evangheliza) și a face discipoli. Modelul pentru aceasta îl vedem în Fapte 2:40-42. Oamenii au auzit Evanghelia predicată, au crezut, au fost botezați și au intrat în viața activă de biserică. Această viață avea patru caracteristici: învățătura apostolilor, comuniunea frățească, frângerea pîinii și rugăciunea. Noi le-am exprimat astfel: învățatură biblică bine întemeiată, întrunire cu ceilalți credincioși la serviciul divin, comemorarea Domnului prin luarea Cinei și rugăciunea comună cu ceilalți credincioși. De ce este cuprinsă în acest text frângerea pîinii sau Cina? E vădit că ea stătea în punctul central al Bisericii primare (Fapte 20:7; 1.Corinteni 11:23-33). Acest model însă nu arată că Dumnezeu e interesat de vreo anumită formă exterioară fără viață spirituală. Obiceiurile și tradițiile religioase ale evreilor în Sfânta Scriptură tocmai de aceea au fost lepădate de Dumnezeu, deoarece ei pierduseră viața adevărată și înțelesul lăuntric.

Biserica primară a cîștigat oameni din religiile moarte de pe vremea aceea prin iubire activă (Fapte 2:45) și predicare curajoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu (Fapte 4:13,29,31). Cînd credincioșii au fost risipiți din cauza persecuției puternice, credința s-a răspîndit mai departe prin caracterul dinamic al vieții și mărturiei lor. Aceasta nu înseamnă că ei nu mai aveau slăbiciuni. Uneori au fost mustrați că erau lumești sau că acționau din dorințe omenești (1.Corinteni 3:1-4). Unora li s-a cerut să-și cercezeze viața, ca să vadă dacă sunt cu adevărat creștini (2.Corinteni 13:5). Unii au fost

muștrați din cauza învățăturilor false (Galateni 1:6-9; 3:1-3). Când Cristos Și-a adresat Cuvîntul spre cele șapte biserici, a poruncit și a criticat (Apocalipsa 2:3). Totuși, bisericile s-au răspîndit în întreaga lume civilizată și credința creștină a devenit dominantă. Oricare ar fi putut fi lipsurile, totuși în biserici era viață. Mai mult încă, Dumnezeu Își aducea planul bucată cu bucată la îndeplinire.

Viitorul bisericii

Viitorul slăvit al Bisericii lui Isus Cristos este răpirea pentru înfîlnirea cu Domnul pe nori la revenirea Sa (1.Tesaloniceni 4:16-17). Atunci corpurile noastre vor fi preschimbate (1.Corinteni 15:51-54). Noi vom fi la fel și vom fi cu El (1.Ioan 3:23). Vom fi fără pată sau riduri sau altceva de felul acesta (Efeseni 5:27). Biserica va servi în vremurile viitoare totdeauna ca învățămînt intuitiv pentru grația divină față de bietele creaturi, pe care El le-a ridicat la o așa înălțime a gloriei (Efeseni 2:7).

Întrebări la lecția 6

Viața în biserică

1. În Noul Testament, expresia „biserică“ este folosită atît în sens universal, cuprinzîndu-i pe toți creștinii din istorie, cît și în sens local, privitor la creștinii dintr-un anumit loc geografic. Care din următoarele texte se referă la Biserica universală și care la biserica locală? 1.Corinteni 10:32; Galateni 1:1-2; Efeseni 5:25; Coloseni 1:18; 1.Tesaloniceni 1:1

2. Descrie Biserica universală și mădulele ei (Efeseni 1:22-23; 4:15-16).

3. Redă cu cuvintele tale Fapte 2:42. Din acest verset și Matei 28:19-20, care sunt principalele activități din biserica locală?

4. Care este sensul și scopul comuniunii creștine (Proverbe 27:17; Eclesiast 4:9-10; Evrei 10:24-25)?

5. Ce ai răspunde cuiva care-ți spune: „Eu nu am nevoie să merg la biserică, pot să mă închin lui Dumnezeu tot așa de bine și acasă, sau cu familia în excursia de la sfîrșitul săptămîinii“?

6. Ce lideri spirituali a prevăzut Dumnezeu în biserica locală (Filipeni 1:1) și ce trăsături de caracter trebuie să posede ei (1.Timotei 3:1-13)? Care sunt responsabilitățile conducătorilor spirituali dintr-o biserică locală (Evrei 13:17; 1.Petru 5:1-5)?

7. Ce răspundere are credinciosul individual față de conducătorii din biserica lui locală (Evrei 13:7,17; 1.Petru 5:5)? În ce fel îndeplinești tu aceste porunci biblice?

8. Ce funcție personală trebuie să aibă fiecare credincios individual în biserică (1.Corinteni 12:12-17)? De ce a dat Dumnezeu fiecărui credincios daruri spirituale (Efeseni 4:11-16)? Ce atitudine ar trebui să manifesti în biserica ta locală (Efeseni 4:2-3; Ioan 13:34-35)?

9. După părerea ta, cînd încetează un om să fie doar vizitator și consumator și începe să devină un membru în funcțiune al adunării? În ce grup aparții tu? Explică de ce.

10. Dacă ai vrea să te muți în alt oraș, după ce linii directoare ai căuta o biserică locală? Ce pasaje te-ar ajuta să te poți hotărî?

Lecția 7

Să învingi ispitele

O experiență de zi cu zi a omului în domeniul moral este constatarea unei puternice porniri sau atracții de a face ceva ce știe că nu e bine. Uneori putem să ne împotrivim cu succes, alteori cedăm. Acest imbold de a face ceva rău se numește „ispită“. Capacitatea noastră de a cunoaște ispita și de a ne împotrivi ei cu succes prin puterea lui Dumnezeu are o influență profundă asupra progresului nostru în viața de credință. Ea înseamnă o viață fie de victorie, fie de înfrângere.

Înțelesul cuvântului „ispită“

În Biblie, cuvântului „ispită“ are mai multe înțelesuri.

1. PUNEREA LA ÎNCERCARE sau testarea omului de către Dumnezeu în domeniul credinței este unul din înțelesuri (Geneza 22:1; Exod 15:25; 16:4). Încercarea credinței poate să fie directă, ca de exemplu porunca lui Dumnezeu către Avraam de a-l sacrifica pe fiul său Isaac. Dar ea poate fi și indirectă, de exemplu greutatea și persecuție în viață (Iacov 1:2-3; 1.Petru 1:6; 4:12). Aceste încercări nu ajută să-I dea lui Dumnezeu informații despre viața noastră personală, ci mai degrabă să dovedească autenticitatea credinței noastre.

2. PROVOCAREA lui Dumnezeu prin om e un înțeles negativ al acestui cuvânt (Exod 17:7; Fapte 15:10; 1.Corinteni 10:9; Evrei 3:8). Cineva îl ispitește pe Dumnezeu prin faptul că se îndoiește de iubirea sau atotputerea Sa, prin faptul că vrea să-L oblige să procedeze prin acțiuni nebiblice, sau prin îndrăzneala de a-I provoca grația printr-o revoltă continuă. Asemenea acțiuni pot stârni mânia lui Dumnezeu (Psalm 106:29; Isaia 5:25).

3. TENTAȚIA sau atracția de a face ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu e cel mai răspândit înțeles al cuvântului „ispită“ (Iacov 1:14; Galateni 6:1; 1.Timotei 6:9; 1.Tesaloniceni 3:5). Acesta este și conținutul acestei lecții. Dumnezeu nu ispitește niciodată pe om direct în acest mod (Iacov 1:13), deși îi permite lui Satan s-o facă. El îi îngăduie de asemenea diavolului să pună din când în când la încercare pe credincioși sau chiar să-i chinuie (Iov 1:12; 2:3-6).

Când psalmistul strigă: „Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile“, atunci aceasta indică primul înțeles (Psalm 139:23). Provocarea adresată lui Isus de a Se arunca de pe aripa templului și a Se lăsa salvat de îngeri însemna să-L ispitească pe Dumnezeu, încadrându-se la punctul *al doilea*. Așa-zisul „Tatăl nostru“ conține propoziția „nu ne duce în ispită“ (Matei 6:13) și apoi cuvintele „ci ne izbăvește de cel rău“. De aici vedem clar că se referă la punctul *al treilea*. Înțelesurile individuale ale cuvântului „ispită“ trebuie deosebite cu grijă. E încurajator să citești în Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispițiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“ (1.Corinteni 10:13). Dumnezeu folosește ispita pentru propriile Sale intenții și spre binele oamenilor. Prin ea face El vădite credința și cinstea, dezvoltă anumite trăsături de caracter, ca răbdarea, și adesea prin ea dușmanii lui Dumnezeu sunt aduși la tăcere.

Trei surse de ispitire

Din trei direcții diferite vine atacul asupra oamenilor. Este important să nu le confundăm, sau să ne scape din vedere un domeniu în care putem fi vulnerabili.

1. DIAVOLUL este un agent personal și activ al răului, căutînd neîncetat să abată pe cineva de la umblarea pe urmele lui Dumnezeu și să-l ispitească. El e numit Ispititorul (Matei 4:2; 1.Tesaloniceni 3:5). Cuvîntul „diavol“ înseamnă „calomniator“, „defăimător“ sau „acuzator“. El Îl defaimă pe Dumnezeu în fața oamenilor (Geneza 3:5) și pe oameni înaintea lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:10). Cuvîntul „Satan“ înseamnă „dușman“, „adversar“ sau „potrivnic“, deoarece el e dușmanul lui Dumnezeu și al oamenilor (1.Petru 5:8). Originea acestui rău o găsim în Ezechiel 28:12-19 și Isaia 14:12-14. Tactica diavolului este să pună la îndoială Cuvîntul lui Dumnezeu (Geneza 3:1), să-i subjuge pe oameni fizic și spiritual, să tiranizeze (Fapte 10:38), și peste tot lasă o urmă de distrugere și de ruină, de unde și numele justificat de „Apolion“ sau „Abaddon“, adică „nimicitor“ (Apocalipsa 9:11). Această activitate aducătoare de moarte poate să-l influențeze pe om atît de mult, încît prin aceasta poate să-și piardă sufletul pe vecie. Diavolul este ucigașul sufletelor (Ioan 8:44).

2. LUMEA este sistemul ademenirii de prezentare a valorilor, a noțiunilor de morală și a influenței nelegiuite care atrage de la Dumnezeu sub vraja lui pe cei ce nu veghează. Acest cuvînt n-ar trebui să fie confundat cu același cuvînt „lume“ care e întrebuițat uneori pentru planeta „Pămînt“ sau pentru locuitorii ei. Satan este stăpînitorul acestui sistem mondial rău (Ioan 12:31; Efeseni 2:2). Acest sistem e purtat de el ca un copilăș în brațele mamei lui (Ioan 5:19). Prietenia cu lumea înseamnă de aceea dușmănie cu Dumnezeu (Iacov 4:4). Credincioșii trăiesc de fapt în ea (Ioan 13:1; Tit 2:12), dar nu sunt din ea, în sensul unei complicități sau a unei asemănări (Ioan 15:19; Ioan 17:14; Galateni 1:4). Despre aceia care sunt născuți din nou se spune că au învins lumea (1.Ioan 5:4).

3. CARNEA (natura păcătoasă). Această noțiune are în Biblie trei înțelesuri diferite. Ea se referă la oameni în general (Fapte 2:17), la corpul omenesc (Ioan 1:14; 3:6; 6:51) și la poftele și dorințele păcătoase, care trec peste hotarele așezate de Dumnezeu (Galateni 5:16,24; Romani 13:14; Iacov 1:14; Efeseni 2:3). Aici e vorba mai ales de al treilea punct. Pofta sau dorința firească, naturală trece peste hotarul sănătos, legal, cînd carnea preia controlul. De exemplu legătura sexuală, în cadrul căsătoriei, este deplin legitimă, dar în afara acestui domeniu e desfrîu. Mîncarea, pentru acoperirea necesităților naturale ale corpului, devine exces și îmbuibare dacă trăim ca să mîncăm, pînă cînd suntem grași. Faptele cărnii sunt descrise după cum urmează: „Preacurvia [adulter], curvia [imoralitate sexuală], necurăția, desfrînarea, mîniile, neînțelegerile, dezbinările, vrăjbele, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea“ (Galateni 5:19-21). O implicare continuă în aceste lucruri este un semn tipic al acelora care nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (Galateni 5:21).

Cele două naturi – carnea împotriva Duhului

Credinciosul în Cristos este deplin conștient de lupta personală, adesea foarte puternică, între dorința de a face bine și ispita de a face rău. „Căci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntești: sunt lucruri potriv-

nice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți“ (Galateni 5:17).

Credinciosul e salvat, dar din nefericire nu și natura lui carnală, firească. Ea nu s-a schimbat prin nașterea din nou. Prin „natură“ se înțelege înclinația, predispoziția sau capacitatea de a face anumite lucruri. Vechea natură, care tinde spre păcat, ca și ciinele spre lătrat, este predispoziția omului din naștere. Noi am moștenit-o de la Adam (Romani 5:12). Omul face de la natură dorințele și poftele cărnii și ale gândurilor lui (Efeseni 2:3). Uneori, această natură e numită și „omul vechi“ (Efeseni 4:22; Coloseni 3:9) sau „umblarea după lucrurile firii pămîntești“ (Romani 8:7). Această natură este o sursă de rău (Psalm 51:5). Ea e dușmănoasă față de Dumnezeu și nu-I poate plăcea (Romani 8:7-8). Din ea nu vine nimic bun (Romani 7:18).

Prin nașterea noastră din nou primim o nouă natură, nu o îmbunătățire a vechii noastre naturi (2.Petru 1:4). Noi suntem „o făptură nouă“ (2.Corinteni 5:17) și un „om nou“ (Efeseni 4:24). Este o sămînță dumnezeiască implantată în noi, care nu poate păcătui, căci e de la Dumnezeu (1.Ioan 3:9). Întrucît vechea natură n-a fost nici înlăturată, nici înnoită, e de la sine înțeles că cele două naturi se luptă una împotriva alteia, cum e zugrăvit în Romani 7:15-23. Este important ca natura cea nouă să cîștige supremația asupra celei vechi. Ca să ajungem aici, trebuie să primim putere de la Dumnezeu, ca să hrănim și să întărim natura cea nouă în orice fel, iar pe cealaltă să o lăsăm să piară (Romani 13:13-14). Apostolul Pavel vorbește de faptul că se poartă aspru cu corpul lui, ca să nu fie descalificat (1.Corinteni 9:27).

Altfel spus, este autodisciplină.

Două ilustrații pentru ispitire

Ispitirea primului om e un caz în care se văd cele trei moduri de atac ale dușmanului (Ioan 2:16). Cînd ispititorul i-a arătat Evei fructul oprit (Geneza 3:6), ea a văzut că era „bun de mîncat“ (pofa cărnii), „plăcut la privit“ (pofa ochilor sau a lumii) și „de dorit ca să deschidă cuiva mintea“ (mîndria vieții sau păcatul diavolului).

Ispitirile Domului Isus au avut un curs asemănător. Mai întîi a fost ispitit cînd i s-a făcut foame ca să facă pîine din pietre, o provocare a *cărnii* (Matei 4:3). Apoi i s-a cerut să Se arunce de pe aripa templului, ca să fie salvat de îngerii Lui, o provocare a *mîndriei vieții* (Matei 4:5-6). Iar în cele din urmă i s-au oferit toate splendorile acestei lumi ca răsplată, dacă S-ar fi închinat diavolului, sau atracția *lunii* (Matei 4:8).

Victorie asupra ispitirii – ce a făcut Dumnezeu

Nici o ispită nu se poate apropia de om care să nu fi fost deja învinsă de Isus Cristos, ajutîndu-ne astfel la dobîndirea victoriei.

1. **VICTORIA ASUPRA DIAVOLULUI** a fost cîștigată de Domnul Isus la cruce (Ioan 12:31; 16:11). Puterea lui Satan asupra celor credincioși a fost zdrobită (Coloseni 2:15; Evrei 2:14). Nu se spune nicăieri că trebuie să ne temem de diavol. Mai degrabă ni se spune să ne împotrivim lui, căci atunci fuge de la noi (Iacov 4:7). El desigur n-ar face lucrul acesta dacă ar mai avea putere asupra credinciosului. De fapt, suntem avertizați să nu-i dăm nici cea mai mică șansă, căci altfel ar ști imediat cum s-o folosească (Efeseni 4:27). Deși el poate ispiți, ataca și înșela pe credincios, aceasta i se poate împotrivi prin puterea lui Dumnezeu și din cauza singelui

Domnului Isus Cristos (Apocalipsa 12:10-11).

2. **VICTORIA ASUPRA LUMII** a fost de asemenea câștigată de Domnul Isus. El a spus: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16:33). El a condamnat-o deplin (Ioan 12:31; 1.Corinteni 11:32). De aceea, și noi trebuie să păstrăm o separare morală de ea (2.Corinteni 6:14-17). Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne izolăm de cei necredincioși (Matei 11:19), ci mai degrabă să ne ținem departe de murdărie, compromis și legături nepotrivite. Noi n-ar trebui să iubim lumea (1.Ioan 2:15). Credința noastră a învins lumea (1.Ioan 5:4).

3. **VICTORIA ASUPRA CĂRNII** a fost asigurată când Domnul Isus a zdrobit puterea ei la cruce (Romani 6:6). Acolo, El a condamnat păcatul în carne (Romani 8:3). Odinioară eram robi ai păcatului, dar acum suntem liberi (Romani 6:20-22). Referitor la păcat, Cristos lucrează în viața credincioșilor „dublă salvare“. El ne salvează atât de vinovăția, cât și de puterea păcatului. Noi nu suntem niște victime neajutorate ale poftelor și dorințelor nestăpânite. Prin Dumnezeu avem puterea să ne împotrivim poftelor naturii păcătoase, care ne duc la păcat.

Victorie asupra ispitirii – ce trebuie să facem noi

Temelia dată prin Domnul Isus Cristos pentru victorie cere totdeauna și o *folosire personală*. Potrivnicul nu va înceta să ne atace. Din fiecare ispită există o ieșire (1.Corinteni 10:13). Întrucât carnea este slabă, e totdeauna bine să ne rugăm în vremuri de ispită (Matei 26:41). Trebuie să revendicăm puterea Duhului Sfânt, ca să învingem ispita. Trebuie să luăm hotărâri înțelepte, ca să ieșim din calea anumitor ispite (1.Corinteni 7:5; Romani 13:14). Încrederea prea mare în propria carne este o poziție periculoasă și ar trebui evitată (Filipeni 1:3). Sfânta Scriptură ne arată calea victoriei.

1. „**SOCOTIȚI-VĂ morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos**“ (Romani 6:11). Trebuie să avem atitudinea conștientă că am murit pe cruce cu Cristos, marele nostru Locțiitor, și că tot ce era în legătură cu viața cea veche a murit acolo cu El (Coloseni 3:3). Un mort nu mai e atras de păcat.

2. „**DAȚI-VĂ PE VOI ÎNȘIVĂ** (sau puneți-vă la dispoziția lui Dumnezeu) ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii [dreptitudinii – conformării cu standardul divin]“ (Romani 6:13). Ni se cere să ne aducem corpul ca un sacrificiu viu lui Dumnezeu (Romani 12:1). Rîul Duhului Sfânt poate atunci să curgă printr-o viață ordonată (Ioan 7:38-39). „Umblați cârmuiți de Duhul și nu veți împlini poftele firii pămîntești“ (Galateni 5:16).

3. „**ÎMPOTRIVIȚI-VĂ DIAVOLULUI**“, la aceasta suntem chemați (Iacov 4:7). Noi trebuie să ne rugăm și să folosim Cuvîntul lui Dumnezeu (Matei 4:1-11). Lupta activă spirituală, care cere întreaga angajare a forțelor noastre, este o parte a vieții victorioase în Cristos la fel ca și odihna în victoria Domnului Isus asupra dușmanilor noștri și folosirea puterii Lui. Ar trebui întrebuițate în același mod atât măsurile active, cât și cele pasive.

Iar cînd am dat greș

1. **CERE AJUTORUL DOMNULUI ISUS**. Un creștin va *păcătui probabil mai puțin*, dar nu va fi *fără păcat*. De aceea ne spune Biblia: „Dar dacă cineva a păcă-

tuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit“ (1.Ioan 2:1). Următorul verset declară că Isus, când a murit pe cruce, a rezolvat o dată pentru totdeauna problema vinovăției *tuturor păcatelor* noastre, cele trecute, prezente și viitoare. Acum Domnul Isus este Mediator, Avocat și Apărător înaintea Tatălui ca să intervină în favoarea noastră când păcătuim.

2. MĂRTURISEȘTE LUI DUMNEZEU. Comuniunea noastră cu Dumnezeu este refăcută când ne mărturisim păcatele (1.Ioan 1:9). Cuvîntul „a mărturisi“ înseamnă „a spune același lucru“ sau „a se acorda cu cineva“. Dacă ne mărturisim un păcat, atunci ne punem de acord cu Dumnezeu că era greșit ceea ce am făcut. Nu ajunge numai să fim de acord că am păcătuit, ci trebuie și să spunem pe nume păcatului pe care l-am comis.

3. REVENDICĂ IERTAREA LUI DUMNEZEU. Acceptă iertarea și curățirea deplină a lui Dumnezeu. Când cineva mărturisește și părăsește un păcat, dar nu primește iertarea lui Dumnezeu, înseamnă a-L face mincinos, căci El ne-a promis iertarea în aceste condiții. A continua să ne preocupăm cu păcatele trecute poate fi prilej de păcătuire viitoare în viața noastră creștină.

Concluzie

Ispita e ceva cotidian în viața fiecărui creștin. El este confruntat cu renumitul trio, diavolul, lumea și carnea. Cu toate acestea, Domnul Isus ne-a chemat să ieșim din întuneric ca să umblăm în lumină, să trăim învingători, să aducem mult rod și să dovedim lumii viața noastră schimbată. Cristos a făcut cu puțință aceasta prin victoria asupra dușmanilor noștri la crucea de pe Golgota și a devenit Căpetenia salvării noastre (Evrei 2:10). Ca și Căpetenie a noastră I-ar plăcea să ne conducă învingători și să facă cunoscut prin noi „în orice loc mireasma cunoștinței Lui“ (2.Corinteni 2:14). Pe lângă aceasta, Cristos ne-a pus la dispoziție patru ajutoare de neprețuit ca să fim înarmați pentru enorma provocare a acestei lupte spirituale: Duhul Sfînt, care locuiește în noi (Romani 8:9,11), Cristos Însuși care mijlocește în cer pentru noi (Evrei 7:25), Cuvîntul lui Dumnezeu care ne hrănește și luptă pentru noi (Efeseni 6:17), rugăciunea, care ne deschide calea către Dumnezeu (Evrei 4:6).

Chiar dacă avem o așa mare Căpetenie și așa puternice ajutoare la dispoziție, pentru a fi învingători în viața spirituală trebuie să urmăm și să ascultăm de adevăr. Victoria nu vine din pură cunoștință intelectuală despre afirmațiile Bibliei. Ea nu-și are rădăcinile nici în experiențele spirituale subiective care sunt făcute despărțit de Cuvîntul lui Dumnezeu călăuzitor și normativ. A-L numi pe Isus „Domn“ și a nu te simți îndatorat să faci ce spune El este o mărturisire falsă de credință și o fățarnicie (Luca 6:46). Ascultarea e testul autenticității spirituale (1.Ioan 2:3-4), dovada iubirii noastre pentru El (Ioan 14:15-21) și calea spre creștere spirituală.

Întrebări la lecția 7

Să învingi ispitele

1. Fă deosebire între originea, caracterul și scopul încercărilor (Iacov 1:2-12) și originea, caracterul și scopul ispitirilor (Iacov 1:13-15).

2. Cercetează originea ispitirii în următoarele versete și descrie caracteristicile lor. Efeseni 6:11-12; 1.Petru 5:8; Romani 12:2; 2.Timotei 4:10; 1.Ioan 2:15-16; Marcu 7:21-23.

3. Care este în definitiv temeiul pentru victoria noastră asupra ispitei (Ioan 12:31-33; Romani 6:6)?

4. Două pasaje binecunoscute din Sfânta Scriptură despre ispitire sunt Geneza 3:1-6 și Iosua 7:20-2. După părerea ta, unde încetează ispita și unde începe păcatul în fiecare pasaj? Constată cum are loc desfășurarea faptelor în ambele cazuri.

5. Compară Geneza 3:1-6 cu Matei 4:1-11. Ce paralele și ce deosebiri poți constata referitor la ispitire și la sfârșitul ei?

6. Spune cu cuvintele tale proprii 1.Corinteni 10:10. Ce înveți din acest verset despre limite și ajutoare? Cum stai față de ispite care îți par de nesuportat?

7. Citește Romani 6. *Trebuie un creștin să păcătuiască?* Ce responsabilitate ai tu?

8. Ce măsuri trebuie să iei ca să învingi ispita?

Psalmul 119:9-11; Matei 26:41; 2.Timotei 2:22; Iacov 4:7

9. Ce mare exemplu ai cita pentru „a nu purta grijă de firea pămîntească“ (Romani 13:13-14)? Ce principiu găsești în Fapte 19:19? Cum ai folosit acest principiu în propria ta viață? Care a fost rezultatul acțiunii preluate odinioară de credincioși (Fapte 19:20)?

10. Ce ar trebui să facem cînd păcătuim (1.Ioan 1:9)? Ce este inclus în această acțiune (Psalm 32:1-5). Este această măsură un „pașaport“, un „permis“ pentru păcătuire (Romani 6:12)?

Lecția 8

Să ne dăm întâlnire cu Dumnezeu

„CUM DOREȘTE UN CERB IZVOARELE DE APĂ, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeul cel viu“ (Psalm 42:1-2). „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut. Îmi însetează sufletul după Tine“ (Psalm 63:1). Foamea după Dumnezeu și aspirația după comuniunea cu El a fost strigătul mișcător al psalmistului în devotarea lui pentru Cel Sfânt. Ce comuniune ar putea fi așa de minunată ca cea cu Domnul vieții și gloriei? Ce privilegiu mai mare am putea avea ca acela al unei întâlniri divine – un timp cu Dumnezeu? Se știe că cineva care iubește vrea să petreacă cât mai mult timp cu persoana iubită. Iar noi, care afirmăm că-L iubim pe Domnul, nu ne putem permite să trăim fără să petrecem un timp liniștit cu El. Graba zilelor noastre obișnuite, cu toate îndatoririle ei, ne apasă fără milă. Suntem mistuiți de activitatea noastră și scăpăm din vedere să ne revendicăm bogăția în Cristos. Viața noastră de creștin tinjește după o întâlnire cu Dumnezeu care să fie luată cu adevărat în serios și să nu fie neglijată. Dacă am fixat un timp, El ne va aștepta.

Timp și loc

1. CÎND SĂ AVEM COMUNIUNE CU EL? El este aproape de noi în ziua necazului (Psalm 20:2; 46:1). Nu există timp în care n-am putea striga la Tatăl nostru ceresc. Totuși, discipolii serioși s-au ținut de întâlniri stabilite și regulate. Acestea pot fi dimineața, la prânz și seara (Psalm 55:17; Daniel 6:11), uneori chiar la miezul nopții (Psalm 119:62). Totuși, în timpul zilei suntem adesea prea ocupați, iar seara cădem de oboseală. Cea mai bună pregătire pentru o zi este să fi văzut fața lui Dumnezeu înainte de a întâlni fețele oamenilor. Mulți oameni L-au căutat în zorii zilei: „Doamne, auzi-mi glasul dimineața! Dimineața, eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept“ (Psalm 5:3). „El mă trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, ca să ascult cum ascultă niște ucenici“ (Isaia 50:4b). „O iau înaintea zorilor și strig: nădăjduiesc în făgăduințele Tale“ (Psalm 119:147). Domnul a cerut copiilor lui Israel să adune dimineața mana, piinea cerească, care trebuia să-i întărească pentru acea zi (Exod 16:21). Cel mai bun început care poate fi făcut e începutul cu Dumnezeu.

2. UNDE SĂ-L ÎNTÎLNIM PE DUMNEZEU? Pe Dumnezeu Îl putem întâlni pretutindeni. Sarcina noastră e să găsim un loc unde ne putem întâlni cu El fără să fim întreruși și abătuși spre alte probleme. Așa a făcut și Domnul Isus când a trăit pe pământ: „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu, și Se ruga acolo“ (Marcu 1:35). Pentru noi, un colț în bucătărie sau într-o altă cameră poate îndeplini scopul la fel de bine ca un vîrf de munte. Cel mai important este să fii singur cu Dumnezeu, ca să-L poți asculta.

Scopul întâlnirii

Ce trebuie să căutăm? Mai întâi de orice să-L căutăm pe El. Comuniunea cu Dumnezeu servește în primul rînd adîncirii rădăcinilor noastre în El și nu realizării proiectelor de studiu. Ar trebui să fie în cazul ideal pe de o parte un timp de recu-

noștință, comuniune și bucurie, iar pe de alta unul de învățătură. El ne poate întări prin faptul că ne mijlocește gânduri înalte despre Dumnezeu. El ne poate da călăuzire și arăta voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. E bine să stăruim în rugăciune și să nu ne lăsăm înainte de a fi avut o adevărată întâlnire cu Domnul și de a-I fi experimentat binecuvântarea (Geneza 32:26). Orice am putea face pentru Dumnezeu și pentru ceilalți, nimic nu poate înlocui această binecuvântare. De aceea, să nu fim niciodată grăbiți și să nu căutăm superficial prezența lui Dumnezeu. Dușmanul sufletelor noastre va face totul ca să împiedice ținerea unui timp regulat de liniște înaintea Domnului. El știe ce avantaje aduce acesta pentru discipolii serioși și cât de păgubitor lucrează neglijarea acestui lucru asupra creștinilor adormiți. Comuniunea cu Dumnezeu se întemeiază pe reciprocitate. Când medităm la Cuvântul lui Dumnezeu, El ne vorbește nouă. Când ne ridicăm mâinile la rugăciune, noi Îi vorbim Lui. Ambele acțiuni aparțin timpului petrecut cu Dumnezeu. Chiar așteptarea în tăcere a Domnului poate să ne ajute să-I auzim vocea.

1. SĂ-L AUZIM PE DUMNEZEU. Domnul Isus a spus că omul trebuie să trăiască cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4). Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci trebuie să-I dăm ocazie lui Dumnezeu să vorbească sufletelor noastre, ca întreaga noastră ființă să fie cuprinsă de El, de voia Lui și de căile Lui. Ar trebui să citim neîncetat capitole și cărți întregi ale Bibliei, ca să evităm saltul dezordonat de la un pasaj biblic la altul. Ar trebui să privim încet, cu meditație și cu mare atenție, amănunțele și contextele. Este recomandabil de asemenea în chip deosebit să ne luăm timp și să medităm temeinic la un gând sau la un verset prin care ne vorbește Dumnezeu (Psalm 119:5,23,48,78,97). Dacă citim rar un pasaj biblic o dată sau de două ori, aceasta ne ajută să căpătăm o impresie mai profundă despre acel pasaj, să ne clarificăm gândurile despre Dumnezeu și să le sistematizăm. Atunci suntem gata și să punem diferite întrebări despre pasajele respective din Biblie:

- Cu ce se ocupă acest pasaj? (Observare).
- Ce înseamnă acest text? (Interpretare). Caută în dicționar cuvintele mai grele, pe care nu le înțelegi.
- Cum se pot înfăptui cele citite în viața mea (Aplicare).

Nu uita niciodată că scopul lui Dumnezeu cu viața noastră este să devenim asemenea Domnului Isus (Romani 8:29).

Stephen Olford oferă patru obiective importante pentru timpul de liniște zilnică: sănătate spirituală (1.Petru 2:2), puritate spirituală în lumea necurată (Ioan 15:3; 17:17; Psalm 119:9), sfat spiritual (Psalm 73:24; 2.Timotei 3:16) și luptă spirituală (Efeseni 6:17). Înțelegerea eficientă a Cuvântului lui Dumnezeu și aplicarea personală vor fi intensificate când alcătuim un caiet cu notițe în care notăm data, versetul cheie, prin care Dumnezeu ne-a vorbit în mod special și aplicația sau verificarea spirituală. O aplicație este atunci mai capabilă să ajute când nu e numai generală, ci e și foarte concretă. Dumnezeu deschide totdeauna ochii acelor care sunt gata să asculte ce le arată El (Psalm 119:18).

2. SĂ VORBIM CU DUMNEZEU. Să venim cu credință înaintea lui Dumnezeu, să vorbim simplu și sincer cu El, aceasta este rugăciunea. Rugăciunea n-ar trebui să fie rigidă sau o simplă repetare de anumite formule (Matei 6:7). Dacă cuvintele noastre sunt curate și din inimă, rămânem cinstiți și corecți înaintea lui Dumnezeu.

Un început excelent este să-L lăudăm pe Dumnezeu din cauza înșușirilor Sale personale extraordinare (închinare, adorare). Aceasta ne va aminti cât de necesar ne e să învățăm mai mult despre înșușirile lui Dumnezeu. Apoi pu em să ne exprimăm recunoștința pentru multele Lui binecuvântări materiale și spirituale (mulțumire). Suntem invitați să aducem nevoile altora înaintea Lui (= mijlocire). Aici e de mare ajutor să avem o listă de rugăciune, care să corespundă totdeauna celei mai noi stări de lucruri. Putem să o împărțim, astfel ca să nu trebuiască să încercăm să-I aducem în fiecare zi toate cererile, ci am putea face după următorul model:

- luni – pentru misionari
- marți – mulțumire pentru binecuvântări și ascultări de rugăciuni
- miercuri – pentru lucrătorii din biserica locală, ca și din întreaga țară
- joi – pentru lucrări, misiuni și însărcinări în biserică
- vineri – pentru familie
- sâmbătă – pentru frați și surori în Domnul cu problemele lor deosebite
- duminică – pentru păcătoși care trebuie să fie salvați.

Unii credincioși își notează separat răspunsurile la rugăciune. Adesea este necesară și mărturisirea păcatelor. În cele din urmă, nu uita să aduci înaintea lui Dumnezeu și problemele tale personale, mari sau mici (Filipeni 4:6-7).

Indicații de întipărit în memorie

1. Ia-ți regulat timp pentru Dumnezeu și caută un loc liniștit! Fixează-ți un timp de care apoi să te ții. Roagă-te tare, dacă se poate, fără să-i deranjezi totuși pe ceilalți. Începe cu o perioadă mai scurtă, de vreo 20 de minute, și mărește-o treptat.

2. Pregătește-ți Biblia, caietul cu notițe și unelte de scris, înainte de a începe. Cărți religioase pot fi într-adevăr de ajutor, dar nu pot înlocui studiul continuu, independent al Scripturii. Procedează la studiul biblic după un plan. Nu citi mai mult din Biblie decât poți digera spiritual. O duzină de versete sau un capitol ajunge de cele mai multe ori.

3. Culcă-te devreme! Dacă stăm seara prea mult, dimineața ne sculăm obosiți. Scoală-te punctual și nu-ți mai permite nici un minut de somn.

4. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți vorbească și să ți Se reveleze.

5. Fii plin de așteptare în timp ce-L ascuți pe Dumnezeu în credință. Evită visările și rătăcirile gândurilor printr-un act de voință conștient. Meditează mai mult la Domnul decât la tine însuși.

6. Nu-L zori pe Dumnezeu! Reflectează asupra celor citite. Fă pauze în rugăciune și ascultă-L pe Dumnezeu.

7. Scrie gânduri în caietul tău de notițe! Fă notițe pentru studiul următor sau pentru lista ta de rugăciune. Meditează la gândurile pe care ai vrea să le discuți cu un prieten sau cu un partener de rugăciune.

Oxford spune că timpul liniștit cu Dumnezeu „e absolut vital pentru o viață de spiritualitate, eficacitate și iubire continuă. Este barometrul vieții creștine“. Am vrea să întrebăm: Ai o întâlnire cu Dumnezeu?

O respecti cu fidelitate?

Poți să ai victorie în viața spirituală fără să petreci timp cu Dumnezeu?

Întrebări la lecția 8

Să ne dăm înfîlnire cu Dumnezeu

1. Ce prioritate în viața creștină se indică în Psalmul 42:2-3? De ce este necesar ca relația noastră cu Domnul să crească?

2. De ce avem nevoie regulat de un timp cu Dumnezeu?

Ioan 15:3; 1.Samuel 1:19a; 1.Petru 2:2; Psalmul 143:8; Romani 12:2

3. Descrie activitatea Mariei în Luca 10:38-42. Cum a judecat Domnul Isus comportarea ei? Descrie atitudinea și acțiunile Mariei în timp ce-L ospătează pe Domnul Isus în casa ei? Cum a prejudiciat lipsa Martei în sensibilitate spirituală valoarea muncii ei? Ce trebuie să fie o prioritate înaintea muncii (Luca 5:15-16)?

4. Cum se arată în viața noastră faptul că adesea prețuim mai mult lucrarea creștină și activitatea decât comuniunea cu Domnul? Ce ar trebui să faci dacă ai observa că acesta e cazul în viața ta?

5. Ce perioade ale zilei sunt mai favorabile pentru a „sta la picioarele lui Isus“ în mod regulat? Daniel 6:11; Psalmul 119:147-148

Ce avantaje au diferitele perioade ale zilei (compară cu Psalm 1:2)?

6. Când israeliții au rătăcit prin pustie, Dumnezeu i-a aprovizionat cu mană, cu „pîine din cer“ ca hrană. De câte ori trebuiau ei să adune mana? Ce s-a întîmplat cînd au așteptat pînă mai tîrziu în zi (Exod 16:21)? Ce poți să înveți din acest pasaj biblic, pentru viața ta, referitor la timpul tău liniștit cu Dumnezeu? Încotro Se ducea Isus, ca să fie singur cu Tatăl (Marcu 1:33-35)? De ce crezi că a ales El zorile ca să fie singur cu Tatăl?

7. Ce putem face în timpul cînd suntem singuri cu Dumnezeu?

Psalmul 5:3; Isaia 50:46

8. Ce ne împiedică să avem timp bogat în binecuvîntări, singuri cu Dumnezeu?

Proverbe 6:9; Luca 10:41; Psalmul 66:18

Cum ai acționa împotriva unor asemenea obstacole din viața ta?

9. Redă cu propriile tale cuvinte Psalmul 63:1-2.

Exprimă aceasta și dorința ta de a cunoaște mai intensiv pe Dumnezeu?

10. Ai un timp regulat în care să ai zilnic comuniune cu Dumnezeu?

Cam cît timp petreci zilnic și săptămînal singur cu Dumnezeu?

Ce moment(e) al(e) zilei este (sunt) pentru tine cel(e) mai favorabil(e) pentru înfîlnirea cu Dumnezeu?

„Cu ajutorul lui Dumnezeu aș vrea să petrec zilnic cel puțin..... minute singur cu Dumnezeu, de la..... pînă la.....“ (completează cu timpul zilei).

Semnătura.....

Lecția 9

Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană

„OMUL NU TRĂIEȘTE NUMAI CU PÎINE, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4:4). Aceasta e o afirmație uimitoare a Domnului Isus, citind Deuteronom 8:3 care arată aici grija lui Dumnezeu pentru poporul Său. Dumnezeu are pregătit mai mult ca o hrană fizică pentru poporul Său. El ne-a dat Sfînta Scriptură. În Vechiul Testament, din care Domnul Isus a citat de atîtea ori, și în Noul Testament care împlinește pe cel Vechi, avem Biblia ca și Cuvînt complet al lui Dumnezeu (2.Timotei 3:16; 2.Petru 1:19-21). Biblia este o carte în care apar tot mereu expresii ca „așa vorbește Domnul“. Dumnezeu vorbește la persoana întîi sau prin reprezentanții Săi. Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător (Evrei 4:12). E viu și rămîne etern (1.Petru 1:23-25). Psalmul 119 este o cîntare de laudă despre splendorile Cuvîntului lui Dumnezeu. Întrucît Biblia este înștiințarea lui Dumnezeu către oameni, manualul Proprietarului și Creatorului omului pentru toate întrebările și problemele lui, ar trebui să o cercetăm cu silință în fiecare zi din viața noastră. Această atenție continuă, această ascultare neîncetată este exact ceea ce ni se poruncește și în Scriptură (Deuteronom 6:6-9).

La ce folosește Biblia?

Noi putem observa puterea transformatoare a Cuvîntului lui Dumnezeu în viețile celor care o studiază cu respect, pietate și ascultare. Să examinăm multiplul mod în care lucrează această carte remarcabilă în viața aceluia care extrag din plînatatea ei:

1. **SALVARE.** Nașterea din nou se realizează cu ajutorul Cuvîntului lui Dumnezeu (1.Petru 1:23). Dacă am primit odată Cuvîntul lui Dumnezeu, el ne conduce la salvare, prin credința în Cristos Isus (2.Timotei 3:15). El trebuie crezut și dat mai departe și altora.

2. **HRANĂ SPIRITUALĂ.** Profetul a vorbit despre mîncarea Cuvîntului lui Dumnezeu, prin faptul că a primit-o lăuntric în sufletul lui (Ieremia 15:16). El este asemănat cu laptele (1.Petru 2:2), cu mierea (Psalm 19:11; Psalm 119:103) sau cu hrană ori carne tare (Evrei 5:12,14). Viața spirituală e păstrată prin hrănirea din Cuvînt.

3. **CREȘTERE.** Prin faptul că Cuvîntul hrănește sufletele noastre, needifică în credința noastră preasfîntă (Fapte 20:32). Condiția pentru creșterea spirituală este hrănirea din Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Petru 2:2).

4. **ÎNȚELEPCIUNE.** Valoarea culturii e încă și azi pretutindeni mult prețuită și omul speră să devină prin ea înțelept. Totuși Scriptura poate să ne facă mai înțelepți ca dușmanii noștri și să ne dea mai multă pricepere ca învățătorii lumii (Psalm 119:99-100).

5. **CURĂȚIRE.** Lumea plină de murdărie morală. Marele curățitor al inimilor și minților e Cuvîntul (Psalm 119:9; Ioan 15:3). El ne păzește de păcat (Psalm 119:11).

6. **CĂLĂUZIRE.** Tot mereu este o problemă pentru noi luarea de hotărîri, alegerea căii bune. Cuvîntul lui Dumnezeu e lumină pe cărarea noastră (Psalm 119:105).

7. **MÎNGÎIERE** sau îmbărbătare în greutăți și grijuri vine dintr-un izvor care nu

seacă niciodată (Psalm 119:28,50,76; Romani 15:4).

8. BUCURIE. Într-o lume plină de necazuri și îngrijorări putem avea parte, prin Cuvînt, de o bucurie adîncă (Ioan 15:11).

9. BINECUVÎNTARE. Faptul că aceia care iau în seamă Cuvîntul și-L urmează află binecuvîntare vedem foarte clar în Scriptură (Deuteronom 28:1-8). Succesul, așa cum îl înțelege Dumnezeu, va fi partea aceluia care rămîne în Cuvînt și ia seama la instrucțiunile și învățăturile lui (Iosua 1:8).

Cum înțeleg și asimilez eu Cuvîntul?

Se poate alcătui un plan variat de hrănire din Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă Îl rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii (Psalm 119:18), iar Duhul Sfînt e Învățătorul nostru spiritual (Ioan 14:26), putem să mîncăm pîinea lui Dumnezeu și s-o asimilăm în ființa noastră lăuntrică. Creștinul care se maturizează practică următoarele feluri de primire de hrană:

1. AUZIREA Cuvîntului (Proverbe 28:9; Luca 19:48). Înainte de a se inventa tiparul și de a fi simplu să-ți faci rost de Biblie, cei mai mulți oameni nu puteau să audă Sfînta Scriptură decît la serviciul religios. Trebuie să învățăm să ascultăm atent cînd este predicat Cuvîntul lui Dumnezeu. De asemenea, e important să medităm la ceea ce s-a zis. Din cele auzite putem să păstrăm mai mult în memorie dacă ne luăm notițe și vorbim cu alții despre conținut.

2. CITIREA Cuvîntului (Deuteronom 17:19; Apocalipsa 1:3). Procedeză după un plan sistematic și nu citi numai la întîmplare. Citește în fiecare zi un anumit număr de capitole! Este în același timp o binecuvîntare, un privilegiu și o datorie să cunoști complet conținutul acestei cărți și nu doar părți de ici și colo. Atît Vechiul, cît și Noul Testament trebuie bine stăpînite.

3. STUDIAREA Cuvîntului (Fapte 17:11; Proverbe 2:1-5). Aceasta înseamnă mai mult ca citirea doar a unui capitol, ci adîncirea în Cuvînt. Notează gînduri hotărîtoare! Pune întrebări sau împărtășește-ți gîndurile cu alții! Caută în dicționar sau în cărți, dacă nu înțelegi ceva! Și, înainte de toate: aplică Cuvîntul în viața ta! Studiul biblic eficient este orientat spre aplicare!

4. ÎNVĂȚAREA pe de rost a Cuvîntului (Deuteronom 6:6-7; Psalm 37:31; Proverbe 7:1-3). Învățarea pe de rost e cea mai sigură cale de a păstra în inima noastră Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi uităm aproape tot ce auzim, și cel mai mult din ceea ce citim, dar reținem 100% din ceea ce învățăm pe de rost, dacă facem regulat aceasta. Dacă avem nevoie de un verset cheie într-o situație de nevoie spirituală sau pentru ajutorul altora, atunci Cuvîntul învățat pe de rost e o valoare de neprețuit. Domnul Isus a citat din memorie cînd S-a împotrivit ispitirii (Matei 4:1-11). Cartonaje cu versete din Biblie sunt ușor de făcut și sunt un ajutor pentru învățarea pe de rost.

5. MEDITAȚIA asupra Cuvîntului (Psalm 119:15,23,48,78,148; Filipeni 4:8). Aceasta înseamnă meditație intensă, mișcare lăuntrică încolo și înapoi, vorbire cu mine însumi despre Cuvîntul lui Dumnezeu, încet sau tare. Este un timp de meditare asupra unui anumit aspect al adevărului sau al Persoanei lui Dumnezeu. Meditația poate fi asemănată cu modul liniștit în care o vacă își rumegă nutrețul. Dacă un verset a vorbit în chip deosebit inimii noastre, dimineața, după citirea noastră din Biblie, putem să medităm în liniște la aceasta. Notează aceste gînduri! Împărtășește cu

cineva aceste gânduri!

Efectul Cuvîntului lui Dumnezeu asupra noastră depinde foarte mult de atitudinea pe care o avem față de Cuvînt. Cine studiază cu seriozitate Cuvîntul s-a predat și pe sine complet Domnului Isus. El studiază Cuvîntul Său în mod regulat și-l aplică vieții lui zilnice. El se încrede puternic în învățătura treptată de fiecare zi și creșterea progresivă, și nu pe efecte magice, prin apelare la Biblie în situații urgente de criză. El înțelege că asimilarea Cuvîntului lui Dumnezeu este o împărțășire cu Dumnezeu și nu un exercițiu mecanic sau o disecare academică printr-un observator, care stă să judece Cuvîntul lui Dumnezeu.

Metode de studiu biblic

În Cuvînt nu e propus vreun mod deosebit de studiu biblic. Totuși, credinciosul care se află într-o relație dinamică cu Cuvîntul trebuie să ia seama la următoarele:

- să-și ia zilnic TIMP pentru Cuvînt,
- într-un LOC cu cât mai multă liniște,
- să studieze în continuare întreaga Scriptură după un PLAN,
- un OBIECTIV: să devină asemenea lui Cristos.

Dacă ne supunem lui Isus Cristos, dacă vrem să învățăm cu zel și să studiem regulat Cuvîntul lui Dumnezeu, vom experimenta, chiar și fără un studiu deosebit, un efect profund. Este de ajutor să-ți pui următoarele trei întrebări, cînd te îndrepti spre Cuvînt. Răspunde la ele în ordine, cînd citești textul.

1. **CE SPUNE ACEST PASAJ?** Observă exact amănunțele pasajului biblic respectiv: oamenii, întîmplările, acțiunile și învățătura care este în ele. Subliniază cuvinte importante și fă-ți notițe pe o foaie de hîrtie. Consacră mult timp pentru aceasta și concentrează-te.

2. **CE VREA EL SĂ SPUNĂ?** Ca să interpretezi corect, trebuie să înțelegi sensul celor citite. Fii clar asupra înțelesului cuvintelor și notițelor individuale, și caută în dicționar dacă ești în dubiu. Întrebă-te de asemenea de ce a fost consemnată această întîmplare în Scriptură. Fii atent la efectul anumitor acțiuni și cuvinte. Cum stă Dumnezeu față de aceasta? Ce învățătură este expusă aici? Ce însemnătate are această învățătură pentru viața credinciosului? Ce precede și urmează după acest pasaj? Acesta e contextul. Să nu încercăm să interpretăm vreun gând scos din contextul lui. Nu petrece prea mult timp cu versete pe care nu le înțelegi. Notează, dacă e nevoie, întrebări pentru un studiu viitor! Apoi lasă-le la o parte și concentrează-te asupra a ceea ce înțelegi deja!

3. **CUM POT SĂ APLIC ACEST PASAJ?** Prin această întrebare se înțelege cum ai putea aplica Cuvîntul lui Dumnezeu la viața ta personală. Aplicarea este rodul studiului tău. Ești confruntat cu întrebarea, cum vrei să integrezi ceea ce cunoști în viața ta. Studiul biblic are scopul de a ne schimba – de a ne face asemenea lui Isus Cristos și de a ne învăța să-L înțelegem tot mai bine pe Dumnezeu. A dobîndi cunoștințe din Scriptură fără a le aplica nu este de nici un folos. Caută promisiuni, avertismente, porunci, parabole, îmbărbătări sau adevăruri despre caracterul lui Dumnezeu. Roagă-L pe Dumnezeu cu toată seriozitatea ca să-ți vorbească în timpul studiului din Cuvîntul Său. Așteaptă liniștit dacă nu-ți vorbește imediat; renunță la agitație cînd te afli în prezența lui Dumnezeu. Notează în fiecare zi într-un caiet de

notițe sau într-o agendă ceea ce ai învățat, ca mai târziu să poți căuta prin notițe, sau să studiezi mai departe. Întrebuințează pronumele personal „eu“ când formulezi o aplicație. Folosește un verb care exprimă o activitate când ești în clar asupra aplicării corecte. Evită în studiu observații confuze și impersonale. Nu da răspunsuri evazive, care ocolesc întrebarea. Dumnezeu Însuși ar vrea să fie Învățătorul tău, dacă vrei să înveți sincer la picioarele Sale.

Ajutoare pentru studiul biblic

Există astăzi mai multe mijloace ajutoare pentru studiul biblic ca niciodată înainte. Biblia singură este de-ajuns, dacă suntem călăuziți de Duhul Sfânt, dar și uneltele de studiu pot contribui la o înțelegere mai bună a Cuvîntului.

Acestea sunt: mai multe traduceri ale Bibliei, precum și parafrazări, concordanță, dicționare, hărți biblice și diferite cărți despre teme ca: arheologie, cultură, lumea plantelor și animalelor din Biblie, clima și descrieri ale țărilor biblice, etc. Pentru început însă e suficientă o traducere bună a Bibliei, o concordanță și mijloace auxiliare simple. Totuși, pentru studiul biblic ar trebui să evităm neapărat cărți care au o atitudine liberală și critică față de Biblie, sau materiale sectante.

Concluzie

Cît de departe ai vrea să ajungi în înțelegerea Bibliei într-un an, în cinci sau în zece? Vei fi un tînăr, un prunc sau un om mare? Vei fi capabil să digeri hrană tare din Cuvînt sau să bei numai lapte (1.Corinteni 3:1-3)?

„În adevăr, voi care demult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință să vă învețe cineva cele dinții adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decît cu lapte nu este obișnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebunțare, să deosebească binele și răul“ (Evrei 5:12-14).

Noi avem alegerea: Dacă suntem încă tineri sau necopti în credință, să dorim laptele spiritual și curat, ca prin el să creștem în Domnul (1.Petru 2:2).

Dacă suntem deja maturi în Cuvînt, putem să primim „hrană tare“ și să ne desăvîșim priceperea spirituală și puterea de discernămînt.

Întrebări la lecția 9

Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană

În fiecare dimineață din această săptămînă să practicăm un exercițiu spiritual, adică să luăm pasaje biblice care prezintă un alt aspect al Cuvîntului lui Dumnezeu. Aceasta ne va pregăti pentru discuția despre „Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană” și în același timp va aprofunda lecția cu „Întîlnirea cu Dumnezeu” din săptămîna precedentă.

Propunem următorul procedeu; el va fi un ajutor în pregătirile noastre.

1. Roagă-te pentru iluminarea și clarificarea prin Duhul Sfînt.

2. Citește textul de mai multe ori.

3. Alege pentru fiecare paragraf un titlu. Rezumă pe scurt punctul central în scris.

Aplică personal ce-ai citit!

Model pentru lucru

Pasaj biblic: Galateni 1:11-17 Data:....

Tema: Nu în mod omenesc, v.11

Rezumat: Pavel arată cum a primit Evanghelia direct de la Dumnezeu și nu de la „carne și sînge”.

Aplicație: Doamne, ajută-mă să citesc *Cuvîntul* pentru mine însumi. Voi citi comentariul oamenilor de abia după ce am cercetat eu însumi Cuvîntul.

4. Răspunde zilnic, după timpul tău de liniște, la întrebările din ghidul de studiu care referă la acest paragraf.

Prima zi: Psalm 19:8-12

Ce indică diferitele nume pentru Cuvîntul lui Dumnezeu? Ce însușiri caracteristice ale Cuvîntului lui Dumnezeu sunt amintite? Cum poate Cuvîntul să aibă efect în viața ta?

A doua zi: Deuteronom 11:18-21

Ce domenii ale vieții se indică prin cuvintele: „inimă”, „mîină”, „stîlpi”, „ușă”? Cum învățăm Cuvîntul cel mai bine dacă ne lăsăm călăuziți de acest pasaj biblic?

A treia zi: 2.Timotei 2:14-19

Ce problemă e arătată în versetele 14,16,17,18? Ce soluție arată versetul 15? Numerește patru motive pentru care omul lui Dumnezeu ar trebui să studieze Cuvîntul.

A patra zi: Psalmul 119:9.16

Ce atitudine lăuntrică arată aici psalmistul? Cum acționează el? Cum se „păstrează” Cuvîntul în inimă?

A cincea zi: Psalmul 1

Describe omul „fericit” din acest psalm. De ce este plin de succes? Ce trebuie să evite?

A șasea zi: Iacov 1:22-25

În ce mod poate lucra Cuvîntul ca oglindă? Ce atitudini și moduri de acțiune sunt necesare pentru aceasta? Ce relație este între ascultare și autoînșelare spirituală?

A șaptea zi: Recapitulare

Ce ai învățat despre însemnătatea Cuvîntului lui Dumnezeu pentru viața ta? Ce atitudini și moduri de acțiune vei schimba în viața ta ca rezultat al acestui studiu?

Lecția 10

Învățā-ne sā ne rugām

Acelora care se înecā, care mor, care sunt în pericol sau în nevoie nu le este greu sā strige la Dumnezeu. E ceva la fel de firesc ca respirația, și atunci e puțină înclinare spre repetiție mecanică a unor rugăciuni învățate pe de rost. În asemenea împrejurări, rugăciunea nu este o datorie împovărătoare care sā fie isprăvită cît mai repede pentru liniștea conștiinței, ci este pur și simplu un strigăt disperat la Dumnezeu dintr-o nevoie profundă, acolo unde numai El poate ajuta. „Doamne, Te rog, ajutā-mă!“ este strigătul acelora care acum nu mai sunt prea ocupați, prea mulțumiți de ei înșiși, prea nesinceri ca sā se roage. Ei nici nu cautā acum pe cineva care sā-i învețe sā se roage; ei se roagā pur și simplu.

Creștinii recunosc în general cā viața de rugăciune e cel mai slab punct al vieții lor spirituale regulate. Ei recunosc cā succesul în lucrarea spirituală depinde de rugăciune și cā lipsa de succes se datorează lipsei de rugăciune. Și totuși, deși aproape toți se roagā, sunt puținii oameni rugativi adevărați.

Școala de rugăciune a Domnului

Apostolii au simțit și ei această lipsă. „Doamne, învațā-ne sā ne rugām!“, au implorat ei (Luca 11:1). Această cerere a venit cînd L-au observat pe Domnul Isus în rugăciune, pe El, care era rugativ. Ei au simțit dependența Sa zilnică de rugăciune. El Se scula înainte zoriilor, ca sā caute fața Tatălui Său (Marcu 1:35). De multe ori S-a rugat toată noaptea (Luca 6:12). El S-a rugat pentru prosperitatea lor și a altora (Ioan 10:17).

Rugăciunea nu a fost pentru Domnul o măsură pentru un caz de necesitate, ci un mod de viață. El voia ca discipolii Lui sā se roage neîncetat, fără sā se lase (Luca 18:1). Învațătura Lui despre rugăciune a fost dată în fiecare zi teoretic și practic. El a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide“ (Matei 7:7). Tradus exact, se vede deosebit de clar intensitatea crescîndă a acestei chemări: Rugați-vă și continuați cu rugăciunea, căutați și țineți-vă de căutare, bateți și continuați bătutul! Domnul a ilustrat această învațătură cu istoria unui om care bate implorator și stăruitor la miezul nopții la ușa prietenului lui (Luca 11:5-9).

Dumnezeu a cerut deja dintotdeauna credincioșilor sā-L cheme sincer în ajutor (Jeremia 33:3). Domnul Isus a dezvoltat această chemare, a întărit-o și S-a referit și la Sine: „Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da“ (Ioan 15:7). „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vā va da... Cereți și veți căpāta, pentru ca bucuria voastră sā fie deplină“ (Ioan 16:23-24). Această invitație este aproape de necrezut, dar Dumnezeu nu poate minți (Tit 1:2). Cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl face mincinos (1.Ioan 5:10). „Dumnezeu este adevărat, chiar dacā toți oamenii sunt mincinoși“ (Romani 3:4). R.A. Torrey a scris: „Rugăciunea înseamnă a ridica bani din banca... ce are cel mai mare capital din tot universul, banca cerului“.¹

Conversație cu Dumnezeu

Ce este rugăciunea? Aici există păreri diferite, larg răspândite, dar greșite. Unii privesc rugăciunea numai ca activitate psihologică. Unii medici au observat efectul rugăciunii asupra sănătății psihice a unor bolnavi pe moarte, asupra dispariției bolii și asupra accelerării procesului de vindecare. Ei sunt de părere că rugăciunea are un efect psihosomatic asupra corpului. Alții se uită la rugăciune ca la un sprijin sufletec. Ei spun: „Dacă crezi că te ajută, e bine!“ Alții încadrează rugăciunea ca superstiție. Toți acești oameni știu prea puțin despre Dumnezeul Bibliei. Pentru ei, rugăciunea e ca un farmec – ea are efect indiferent dacă medicul, preotul sau șarlatanul religios o face. Alții încearcă să-L convingă pe Dumnezeu, în loc să vorbească cu El. Unii își „spun rugăciunile“ ca exercițiu religios. Nici una din aceste concepții nu poate fi asemănată cu gândul comunicării cu adevăratul Dumnezeu într-un mod inteligent, prin care este eliberată puterea Lui. Aceste concepții diferite nu-L recunosc pe Dumnezeu ca pe Acela care aude și drept urmare intervine și acționează.

Rugăciunea este conversația directă cu Dumnezeu, pe baza descoperirii ființei Sale în Scriptură, unde principiul și legi spirituale hotărâsc accesul la Dumnezeu și răspunsul Lui. Este o ridicare a sufletului la Dumnezeu (Psalm 25:1), un strigăt din lăuntru (Exod 2:23; Psalm 5:1; 18:6).

Cameron Thompson a scris: „Rugăciunea este mărturisirea neputinței noastre și a altora în Numele Domnului Isus, înaintea ochilor iubitori ai unui Tată care știe, înțelege, mângâie și răspunde. Rugăciunea este respirația și tînjirea spiritului după Dumnezeu. Este mai degrabă o apucare a bunăvoinței lui Dumnezeu decît o înduplecare a șovăielii Lui“.² Cineva a considerat rugăciunea ca fiind „cheia care deschide visteria lui Dumnezeu“.

Nu e treaba rugăciunii să facă cunoscute lui Dumnezeu nevoile noastre, căci El le știe deja înainte de a ne ruga (Matei 6:8; Luca 12:30). De asemenea, nu e treaba ei să vrea schimbarea planurilor Sale eterne, ci să se roage în armonie cu ele. Dumnezeu ar vrea să lucreze prin rugăciunea noastră, așa cum vrea să lucreze prin credința noastră. Rugăciunea ne este dată ca un mijloc prin care putem să ne alipim de Dumnezeu (Isaia 64:7). Uneori suntem înclinați să vedem rugăciunea doar ca cerere. Totuși, ea cuprinde mult mai mult. Ce conversație sau ce relație ar putea să conștina doar într-o cerere?

Aspectele principale ale rugăciunii sunt următoarele:

1. ÎNCHINARE, adorare. În Psalmul 100:4 ni se cere: „Intrați cu laude pe porțile Lui“. Cum se poate veni mai bine în prezența lui Dumnezeu? „Lăudați pe Domnul“ sau echivalentul ei ebraic „aleluia“ e o expresie caracteristică pentru psalmi. Domnul Isus a învățat-o pe samariteancă faptul că Dumnezeu caută închinători (Ioan 4:23). Închinarea se ocupă cu ceea ce *este* Dumnezeu în Sine Însuși și nu cu ceea ce *face* El pentru noi – o deosebire pe care cei mai mulți credincioși au uitat-o. Închinarea înseamnă a da lui Dumnezeu, nu a lua (Psalm 96:8). Maria a cîntat: „Sufletul meu Îl preamărește pe Domnul“ (Luca 1:46). A preamări înseamnă a glorifica, a lăuda (Psalm 34:3). Ocupă-te cu însușirile lui Dumnezeu ca să dai închinării tale substanță.

2. MULȚUMIRE. Cînd pășim în prezența lui Dumnezeu, pe lîngă laudă trebuie să aducem și mulțumiri (Psalm 50:23). În ciuda multelor binecuvîntări ale Domnu-

lui, lumea pierdută trăiește într-o stare de nerecunoștință (Romani 1:21). Isus a vindecat odată zece leproși, dar numai *unul* a mulțumit. El a întrebat: „Oare n-au fost curățați toți cei zece? Dar ceilalți nouă, unde sunt?” (Luca 17:17). Ar trebui să ne uităm înapoi la multele binecuvântări când venim înaintea Domnului și să le înșirăm una după alta: sănătate, binecuvântări materiale, binecuvântări spirituale în Domnul și în comuniunea cu poporul Său. Iar greutățile? Da, Dumnezeu lucrează și prin ele, spre binecuvântarea noastră (Romani 8:28). În 1.Tesaloniceni 5:18 și Efeseni 5:20 ni se cere să fim mulțumitori în toate lucrurile. *Mulțumirea* pregătește calea pentru alte binecuvântări.

3. **MĂRTURISIRE.** Dumnezeu nostru este un Dumnezeu sfânt, și ceea ce murdărește totdeauna gândurile sau acțiunile noastre împiedică comuniunea noastră cu Dumnezeu, ca și rugăciunile noastre (Psalm 66:18). Aceste păcate trebuie mărturisite și lăsate (Proverbe 28:13). Trebuie să fim sinceri înaintea lui Dumnezeu și referitor la omiterea faptelor bune, nu numai referitor la gândurile și faptele noastre păcătoase. Psalmistul a implorat: „Cercetează-mă, Dumnezeu, și cunoaște-mi inima!” (Psalm 139:23). Trebuie să avem inimi curate, ca să trăim cu Dumnezeu cel sfânt. Cu cât este mai aproape un om de Dumnezeu, cu atât e mai conștient de păcatele, căderile și greșelile lui (Isaia 6:5). Dacă ți-ai mărturisit sincer păcatele, atunci trebuie să primești iertarea Sa (1.Ioan 1:9).

4. **MIJLOCIRE.** Grijă pentru oamenii ce ne înconjoară și convingerea că rugăciunea poate schimba lucrurile ne îndeamnă la rugăciune către Dumnezeu. Moise a fost un mare mijlocitor sau mediator. Dacă citim Numeri 12:1-13 și Exod 32:7-14, vedem clar că rugăciunile lui au contribuit la păzirea surorii lui Miriam și a poporului Israel de judecata lui Dumnezeu. Domnul Isus Însuși continuă să mijlocească la dreapta Tatălui (Evrei 7:25). În Epistolele nou testamentale citim tot mereu despre mijlociri pentru biserici și pentru indivizi. Mijlocitorii serioși au o listă de rugăciune cu dorințe pe care le aduc regulat înaintea lui Dumnezeu. Masele de oameni neconverțiți din jurul nostru, bolnavii, suferinzii, toți au nevoie de rugăciunile noastre. Ar trebui să ne preocupe și alte nevoi mari, ca de exemplu necesarul de lucrători pentru misiunea mondială (Matei 9:37-38).

5. **RUGĂCIUNEA DE CERERE.** Nevoile noastre zilnice trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu (Matei 6:11), dar nu e voie să ne îngrijorăm din cauza lor (Matei 6:25-34). Dorințele spirituale sunt importante, ca de exemplu rugămintea pentru înțelegerea Cuvîntului Său (Psalm 119:34) sau implorarea după eliberare de nedreptate și apăsare prin oameni (Psalm 119:133-134). Avem nevoie de călăuzire în ce privește datoriile noastre zilnice și în hotărîri importante. Acela care știe cînd cade o vrabie pe pămînt și care numără firele de păr de pe capul nostru nu privește nici o chestiune prea mărunță ca să nu ne rugăm pentru ea (Matei 10:29-31).

Condiții pentru rugăciune

Rugăciunea trebuie să corespundă adevărului, după principiile, condițiile sau legile rugăciunii. Acestea sunt descrise în Scriptură și se deosebesc mult de ideile noastre despre rugăciune, respectiv de ceea ce am învățat în copilărie. Dacă ne rugăm potrivit cu adevărul lui Dumnezeu, putem fi siguri că Dumnezeu ne ascultă rugăciunea. E bine să ne amintim că rugăciunea este un privilegiu pe care ni-l dă

Dumnezeu și nu un drept. Dumnezeu ascultă pe cel umil și cu un spirit zdrobit și nu pe cei care doar cer și se plîng (Isaia 66:2; Psalm 51:17). Mîndria sau trufia într-o formă oarecare sunt o jignire peste măsură de mare a lui Dumnezeu (1.Samuel 2:3; 15:23). Din următoarele motive este rugăciunea un privilegiu așa de binecuvîntat:

1. PRIVILEGIUL COPILULUI LUI DUMNEZEU. Credincioșii sunt copiii lui Dumnezeu numai prin credința în Isus Cristos (Galateni 3:26). Toți copiii lui Dumnezeu sunt locuitori de Duhul Sfînt. Toți oamenii necredincioși sunt copii ai mîniei și ai neascultării (Efeseni 2:1-3). Putem intra liber în prezența lui Dumnezeu, dar numai prin sîngele lui Isus (Evrei 10:19). Nu oricine are acest drept – Domnul Isus a zis că nu e drept să iei pîinea de la copii și s-o dai străinilor (Matei 15:26; Marcu 7:27).

Noi trebuie să ne rugăm în *Numele Domnului Isus* (Ioan 14:13-14; 15:16; 16:23-26). Dumnezeu este glorificat în Fiul Său. Dumnezeu poate într-adevăr să asculte rugăciunea oricărui om, dacă îi place, dar acest drept îl are numai Dumnezeu – nu omul. „În *Numele Domnului Isus*” nu este o formulă magică la capătul rugăciunii. Ea arată pe ce bază ne putem apropia de Dumnezeu ca să aducem înaintea Lui ce e în acord cu caracterul și dorința Lui, în măsura în care putem constata aceasta. Rugăciunea în *Numele Domnului Isus* înseamnă de fapt să invităm Duhul lui Cristos să preia controlul asupra a tot ceea ce-I cerem lui Dumnezeu. Să venim deci cu încredere la Dumnezeu (Efeseni 3:12)!

2. PRIVILEGIUL CELUI CARE CREDE. Cineva care vine la Dumnezeu doar după ce a încercat toate celelalte și nu a reușit nimic este un om cu credință mică. Cine se roagă îndoindu-se de adevărul promisiunilor lui Dumnezeu despre rugăciune îl dezonorează și este inconsecvent. „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1:7). Domnul i-a muștrat pe discipolii necredincioși care nu l-au revendicat puterea (Luca 9:41; Matei 17:17). Îndoiala împiedică lucrarea puternică a lui Dumnezeu (Matei 13:58). Credința, fie ea cît un grăunte de muștar, poate să mute munții, dacă este o credință în ceea ce trebuie, adică în Dumnezeu și în Cuvîntul Său (Matei 17:20). Domnul a întrebat uneori oamenii dacă credeau că poate să facă ceea ce cereau ei. Dacă aceștia răspundeau afirmativ, Domnul spunea: „Facă-ți-se după credința ta”. Și apoi credincioșii vedeau rezultatul (Matei 9:28-30). „Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede”, a spus Domnul Isus unui tată care implora vindecarea copilului său. Tatăl a răspuns: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (Marcu 9:23-24). Domnul Isus l-a vindecat pe copil și a ascultat rugăciunea tatălui. Centurionul roman știa puțin despre rugăciune, dar și-a pus încrederea în Persoana care trebuia (Luca 7:2-10). Fără credință este nu numai greu, ci cu nepuțință să-I plăci lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Aștepți un răspuns? O ascultare a rugăciunii? Dacă nu, cruță-ți osteneala de a te ruga. Să venim cu credință înaintea Domnului, cu rugăciunea credinței (Iacov 5:15).

3. PRIVILEGIUL CELUI CE VREA. Voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și de-săvîrșită îi binecuvîntează pe aceia care l-au predat trupurile lor (Romani 12:1-2). Dacă acceptăm dinainte voia Sa, atunci putem să ne și rugăm potrivit voii Sale (1.Ioan 5:14-15). Cum putem cunoaște voia lui Dumnezeu în chestiuni care nu sunt explimate clar în Scriptură? Voia lui Dumnezeu este revelată în Scriptură, în *promisiuni* clare, pe care le putem revendica, în *principii*, pe care le putem urma, în *porunci* pe

care trebuie să le împlinim și în *avertimente* de care trebuie să ținem seama. Dacă ne rugăm potrivit voinței lui Dumnezeu, nu vom fi egoiști și nici nu vom cere rău (Iacov 4:3). Cum este rugăciunea pentru cei care nu-L cunosc pe Domnul? Putem să-i revendicăm pe cei pierduți pentru Cristos, întrucât El vrea ca toți să fie salvați (2.Petru 3:9; 1.Timotei 2:4). Între rugăciunea credincioșilor și salvarea celor pierduți este o strânsă legătură. Să-L implorăm pe Dumnezeu din cauza lor. Cum stăm cu rugăciunea pentru cei bolnavi? Avem voie să credem că Dumnezeu îi va vindeca pe toți, dacă ne rugăm pentru ei? Unii copii ai lui Dumnezeu sunt convinși de aceasta. Trebuie însă să fim atenți la experiențele apostolului Pavel (2.Corinteni 12:8-9), ale lui Timotei (1.Timotei 5:23), ale lui Trofim (2.Timotei 4:20), ale lui Epafrodit (Filipeni 2:25-30) și ale altora, care au avut toți de purtat boli, deși umblau cu Dumnezeu. Dacă orice copil al lui Dumnezeu ar avea dreptul să vindece, n-ar mai muri nimeni de vreo boală. Cristos a vindecat mulți oameni, și apostolii au vindecat și ei. Mulți au fost de atunci vindecați în Numele Lui. Rugăciunea credinței poate și azi să vindece bolnavi (Iacov 5:15). Dacă avem convingerea de la Domnul că voia Lui este să vindece pe cineva, putem să ne rugăm conform acestui lucru.

Cum e rugăciunea privitoare la hotărâri ce țin de locuință, serviciu, călătorii și lucrare pentru Dumnezeu (Iacov 4:13-15)? Suntem gata să facem voia Lui (Luca 22:42)? Vrem să primim sfatul divin (Proverbe 11:14)? Suntem gata să așteptăm până când avem pace în suflet în privința unei acțiuni? Suntem gata să hotărîm așa cum corespunde intereselor Sale (Matei 6:33)? Atunci El ne va călăuzi (Proverbe 3:5-6). Să venim înaintea Lui și să fim gata să facem voia Sa (Ioan 7:17).

4. PRIVILEGIUL CELUI CE ASCULTĂ. S-a arătat deja necesitatea de a sta neapărat înaintea lui Dumnezeu. Păcatul face ca cerul să fie de aramă (Deuteronom 28:23). Dar ascultarea activă în fiecare domeniu aduce cu sine promisiunea binecuvîntării lui Dumnezeu (Isaia 1:19; Ieremia 7:23). Domnul Isus a fost ascultător în fiecare domeniu al vieții. „Totdeauna fac ce-I este plăcut“, a spus El (Ioan 8:29). Și poate fi semnificativ faptul că Domnul Isus a fost ascultat totdeauna când S-a rugat. Să rămînem în El, ca să primim totdeauna ceea ce cerem (Ioan 15:7).

Răspunsuri la rugăciune

Ne va asculta Dumnezeu totdeauna rugăciunile, dacă împlinim aceste condiții? Răspunsul e „da“. Să nu uităm însă că răspunsurile lui Dumnezeu vin în diferite moduri.

Lehmann Strauss vorbește de *răspuns direct*, *răspuns întîrziat*, *răspuns neașteptat*, *răspuns respins*;³ la acestea se mai adaugă *răspuns vătămător* la asemenea cereri care mai bine nu ar fi fost făcute.

1. RĂSPUNSURI DIRECTE sunt de exemplu eliberarea lui Petru din închisoare în timp ce biserica se ruga (Fapte 12:5-11) sau rugăciunea lui Ilie, care a închis mai întâi cerul și apoi l-a deschis iarăși (Iacov 5:17-18). Psalmistul era în culmea bucuriei, fiindcă Dumnezeu îi ascultase rugăciunile (Psalm 11:1-2).

2. RĂSPUNSURI ÎNTÎRZIATE. Un exemplu este strigătul milioanei de credincioși după venirea Domnului Isus (Apocalipsa 22:20). Timpul încă nu s-a copt. Maria și Marta L-au rugat pe Domnul Isus să vină degrabă și să-l vindece pe fratele lor, dar Domnul Isus a așteptat pînă ce Lazăr a murit (Ioan 11:3-6,14-15). Aceasta a

dat Domnului ocazia să facă o minune inai mare, prin faptul că l-a înviat dintre cei morți. A-L aștepta pe Domnul nu e totdeauna ușor – dar se merită (Psalm 69:3; 37:7; 9:34).

3. RĂSPUNSURI NEAȘTEPTATE. Dumnezeu vrea să înlocuiască obiectul cererilor noastre cu ceva mai bun. Domnul vrea ceva mai bun pentru Pavel decât să-i ia spinul din carne: grația Sa atotîndestulătoare (2.Corinteni 12:7-9). Rugăciunea Domnului Isus în Ghetsemane a fost: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“ (Matei 26:39). Răspunsul Tatălui a avut ca urmare salvarea a milioane de oameni pierduți prin sîngele vîrsat al Fiului Său.

4. RĂSPUNSURI REFUZATE. Un exemplu e cererea lui Ilie ca să moară (1.Regi 19:4-5) pe care o rostise într-o vreme de slăbiciune și disperare. În loc de aceasta a fost întărit și refăcut. Discipolii au vrut să cadă foc din cer ca să nimicească un sat samaritean (Luca 9:54), dar Domnul a venit să-i salveze și nu să-i nimicească.

5. RĂSPUNSURI VĂTĂMĂTOARE vedem în plîngerea și cererea lui Israel după un rege (1.Samuel 8:5-18), ceea ce a însemnat o respingere a lui Dumnezeu, și dorința lui Ezechia de a trăi mai departe (2.Regi 20:1-6), care urma să ducă la evenimintele tragice (2.Regi 20:12-19). Faptul că e posibil ca Dumnezeu să ne împlinească cererile și totuși să producă gol sufletesc ar trebui să trezească în noi o dorință mai adîncă de a ne ruga după voia Sa (Psalm 106:15).

Alte binecuvîntări ale rugăciunii

1. PUTEREA SPIRITUALĂ vine la noi în rugăciune, prin aceea că primim neîncetat de la Izvor reînnoire pentru sufletele noastre (Isaia 40:31).

2. SFINȚENIA SPIRITUALĂ este dată aceluia care ia seama la chemarea Domnului: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită“ (Matei 26:41; 6:13).

3. INFLUENȚA SPIRITUALĂ în lucrarea noastră vine dacă cerem îndrăzneală (Fapte 4:29-31) și căutăm înțelepciune de sus, ca să răspundem împotrivoritorilor noștri (Fapte 6:10).

4. COMUNIUNEA SPIRITUALĂ cu Dumnezeu în rugăciune ne face să vedem lucrurile așa cum le vede El și să creștem în cunoașterea Sa și a căilor Sale (Fapte 10:9-35).

5. ILUMINAREA SPIRITUALĂ ni se dă cînd Îl rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii ca să înțelegem Cuvîntul Său (Psalm 119:18) și calea pe care trebuie să meargă picioarele noastre (Psalm 119:105).

Gîndește-te la posibilitățile nemărginite ale lui Dumnezeu, la care venim. El poate satisface orice nevoie, după „bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos“ (Filipeni 4:19). „Ce este cu neputință la oameni, e cu putință la Dumnezeu“ (Luca 18:27). El pune pe inimile noastre întrebarea provocatoare: „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?“ (Ieremia 32:27; Geneza 18:14). Dacă credem și nu ne îndoim, vom afla răspunsul.

1. R.A. Torrey, *The Power of Prayer*, New York, 1924, pag.69

2. Cameron Thompson, *Master Secrets of Prayer*, Lincoln (Nebraska) 1959, pag.10 – (Trad. rom. Secrete mari ale rugăciunii)

3. Lehmann Strauss, *Sense and Nonsense about Prayer*, Chicago 1974, pag.117

Întrebări la lecția 10

Învăță-ne să ne rugăm

1. Care sunt cele două aspecte ale rugăciunii amintite în Psalmul 100:4? Cum ai defini deosebirea dintre cele două? Care e mai greu pentru tine? De ce?

2. Pentru ce binefaceri mulțumește Domnului psalmistul în Psalmul 103? Cum îl laudă psalmistul pe Domnul pentru însușirile și pentru caracterul Lui?

3. Fă o listă pe care să scrii ce a făcut Dumnezeu pentru tine și *mulțumește-I* pentru ceea ce a făcut. Scrie pe o altă listă însușirile lui Dumnezeu și *laudă-L* pentru ceea ce este El!

Motive de mulțumire:

Motive de laudă

4. Despre ce anume se roagă David în Psalmul 32:1-5? Ce spune el despre starea unui om înainte și după mărturisirea păcatelor?

5. Cît de importantă a văzut Samuel rugăciunea pentru ceilalți (1.Samuel 12:23)? Pentru cine ar trebui să ne rugăm?

Efeseni 6:18-20; 1.Timotei 2:1-4; Luca 6:28; Iacov 5:16

Ce poți să faci practic pentru ca să fii sigur că te rogi regulat și eficient pentru alții?

Folosește lista de rugăciune (Lecția 8) timp de o săptămână. După aceea vei vrea poate să-ți formezi propria ta metodă.

6. Pentru care dorințe personale ar trebui să ne rugăm?

Psalmul 37:5; Iacov 1:5; Matei 26:41; 1.Petru 5:7; Evrei 4:16

Cum poate fi meditarea asupra propriilor nevoi un ajutor în rugăciune pentru alții?

7. Stabilește *condițiile* pentru o rugăciune plină de succes:

Ioan 15:7; 1.Ioan 5:14-15; Ioan 14:13; Matei 21:22

Ce înseamnă după părerea ta „a te ruga în Numele Domnului Isus”?

8. Stabilește *cauzele piedicilor* pentru o rugăciune eficientă:

Proverbe 21:13; Proverbe 28:9; Maleahi 1:8-9; Matei 6:14-15; Iacov 4:2-3;

1.Petru 3:7; Ezechiel 14:3; Iacov 1:6-7

9. Aranjează diferitele feluri de ascultare a rugăciunii în dreptul pasajului biblic potrivit!

Directe

a) Ioan 11:3-6,14-15

Întârziate

b) Fapte 12:5-11

Respins

c) Numeri 11:18-20; Psalm 106:15

Vătămătoare

d) 1.Regi 9:4-5

10. Redă cu propriile tale cuvinte Filipeni 4:6-7. Cum ai încadra propria ta viață de rugăciune în legătură cu acest pasaj din Biblie? Ce schimbări intenționezi să faci?

Lecția 11

Noi suntem martorii Lui

Este omul obișnuit în pericol să-și piardă sufletul pentru totdeauna? Domnul Isus a spus: „Strimță este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:14). În ce stare se află un prieten sau un vecin la care nimic nu lasă să se tragă concluzia că-L cunoaște pe Domnul Isus? „Dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18). Acestea sunt cuvintele îngrozitoare care n-ar trebui să ne lase inactivi sau pasivi. Cum putem să punem lucrul acesta în armonie cu observația generală că poate 95% dintre toți creștinii nu văd ca o parte esențială a chemării lor răspîndirea Evangheliei? Domnul Isus a spus în urmă cu două mii de ani: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii” (Matei 9:37). Să băgăm de seamă că nu ocazia sau posibilitatea lipsește, ci faptul că sunt prea puțini *lucrători*.

Grija Domnului Isus pentru sufletele oamenilor a fost așa de mare, încît a plîns pentru un oraș care Îl respinsese (Luca 19:41-42). El a vrut „ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2.Petru 3:9). El a vrut ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului (1.Timotei 2:4). Domnul Isus Și-a predat viața, prin aceea că a mers din loc și a anunțat Împărăția lui Dumnezeu. El a fost Cel mai mare Evanghelist personal care, potrivit relatării din Evanghelii, i-a cîștigat pe cei mai mulți indivizi. Domnul Isus a pus în fața ascultătorilor Săi grozăvia unei despărțiri eterne de Dumnezeu și i-a îndemnat să se teamă de Dumnezeu, care are puterea să piardă sufletele în iad (Matei 10:28).

Chemarea la mărturie

Chemarea Domnului: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19) este clară. El a vrut ca ei să-și lase mrejele, căci avea mai mult interes pentru marea oamenilor vii decît pentru pești (Luca 5:4,10). El i-a chemat să meargă ca secerători în sens spiritual. „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strînge rod pentru viața veșnică” (Ioan 4:35-36). Ei trebuiau să semene Cuvîntul lui Dumnezeu în inimile oamenilor (Marcu 4:14), apoi să-l ude cu rugăciunile lor și să secere suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei trebuiau să fie martori în sala de judecată a unei lumi adesea neprietenoase (Fapte 1:8). Duhul lui Dumnezeu le-a fost dat ca să-i împrumernicească să predice mesajul lui Dumnezeu celor pierduți. Așa au mers primii creștini pretutindeni și au predicat Cuvîntul (Fapte 8:4).

E uimitor că Dumnezeu a încredințat o lucrare așa de importantă unor oameni slabi. LeRoy Eims scrie: „Dumnezeu ar fi putut scrie în fiecare zi Ioan 3:16 pe cer. Sau ar fi putut face ca stelele să-l rostească. În loc de aceasta ne-a încredințat nouă sarcina hotărîtoare a predicării Evangheliei”.¹

Este o seriozitate sfîntă că ne-a fost încredințată Evanghelia (1.Tesaloniceni 2:4) și ar trebui ca lucrul acesta să fie pentru noi o dorință arzătoare, o chestiune de viață și de moarte (Romani 9:3). „Așa să zică cei răscumpărați de Domnul” și să nu tacă (Psalm 107:2). Un om care avea niște demoni numiți Legiune a arătat că era pose-

dat de ei prin viața sălbatică trăită între morminte. După ce a fost scăpat de ei, Domnul Isus l-a trimis imediat ca martor pentru ai lui (Marcu 5:19). O femeie imorală și neinstruită din punct de vedere biblic a devenit prima Sa martoră a Evangheliei într-un ținut străin (Ioan 4:28-29,39). Orbul pe care-l vindecase Domnul Isus nu știa nici el prea multe, dar putea să spună: „Eu una știu: că eram orb și acum văd“ (Ioan 9:25). Nici un verset din Sfinta Scriptură nu declară că mărturisirea lui Cristos este încredințată numai citorva credincioși sau numai unor credincioși instruiți profesional. Dacă nu putem vorbi ca Petru, atunci poate că-i putem aduce pe alții la Domnul Isus ca Andrei (Ioan 1:40-42). Nimeni nu poate ajunge mai bine ca noi la cercul nostru de cunoștințe. Nu este responsabilitatea altora, ci a noastră să-i avertizăm pe aceia care trăiesc încă în păcatele lor.

Piedici în calea mărturiei

Se știe că există multe motive care îi rețin pe mulți credincioși de la importanta sarcină la care i-a chemat Dumnezeu.

1. **TEAMA.** Ne este rușine să nu-i jignim pe alții, să nu-i contrazicem sau să fim numiți „fanatici“. Uneori ne este pur și simplu frică să nu facem ceva greșit. Dar Scriptura spune: „Frica de oameni este o cursă“ (Proverbe 29:25). Teama blochează binecuvîntarea lui Dumnezeu și stă în contrast cu îndemnul Lui neîncetat: „Nu te teme!“ Ce putem face? Să cerem îndrăzneală! (Fapte 4:29). Chiar un om ca Pavel cunoștea teama în acest domeniu, și Dumnezeu a binecuvîntat hotărîrea lui de a depune totuși mărturie pentru Domnul Isus (1.Corinteni 2:3). Alți credincioși sunt îmbărbătați cînd văd îndrăzneala noastră (Filipeni 1:14). Cine are curaj, acționează chiar dacă se teme.

2. **LIPSA PUTERII.** Cînd în viața noastră nu se vede Evanghelia lui Isus Cristos, nu vom avea nici un succes (Filipeni 1:27). Domnul nu a vrut ca discipolii Lui să încerce să fie martori fără puterea Duhului Sfînt în viața lor (Luca 24:49). Mărturia unui credincios temător de Dumnezeu stă într-o „dovadă dată de Duhul și de putere“ (1.Corinteni 2:4).

3. **LIPSA DE INSTRUIRE,** de antrenament. Domnul Isus a petrecut mult timp ca să-i învețe pe discipolii Săi. Dacă suntem neajutorăți și nu știm nici un verset biblic potrivit, putem renunța ușor. De aceea, este de mare preț să avem o mărturie bine pregătită. Ar trebui de asemenea să învățăm pe de rost și cîteva versete biblice simple, care arată clar calea salvării.

Iată o simplă înșiruire de versete biblice care este folosită deseori:

- a) Dumnezeu ne oferă viața eternă (Ioan 5:24)
- b) Toți au păcătuit (Romani 3:23)
- c) Pedepsa păcatelor este moartea (Romani 6:23)
- d) Toți oamenii sunt chemați să se întoarcă la Dumnezeu și să se pocăiască (Fapte 3:19)
- e) Cristos a purtat pe cruce păcatele noastre (1.Petru 2:24)
- f) Cristos este Dumnezeu arătat în trup (Ioan 1:1,14)
- g) Salvarea e prin grație (har) și nu prin fapte (Efeseni 2:8,9)
- h) A-L accepta pe Cristos înseamnă viață eternă (1.Ioan 5:11-12)
- i) Suntem invitați să-L primim (Ioan 1:12)

j) Trebuie să-L mărturisim pe Isus ca Domn (Romani 10:9-10)

k) Putem să știm că avem viață eternă (1.Ioan 5:13).

4. **LIPSA DE ACȚIUNE**, inactivitatea. Ea poate să apară chiar dacă celelalte lip-uri sunt rezolvate. Noii convertiți sunt adesea în perioada de început o mărturie mai arzătoare pentru Domnul decât mai târziu, când au cunoscut mai mult. Inactivitatea neîntemeiată e înfățișată în Eclesiast 11:4, după cum urmează:

„Cine se uită după vânt nu va semăna și cine se uită după nori nu va secera“.

Mărturia prin Cuvânt

A depune mărturie înseamnă a spune și altora despre Cristos. Iată cum putem face un început:

1. **SĂ FII CU ADEVĂRAT ENTUZIASMAT DE ISUS CRISTOS!** Vorbește altora cu multă bucurie despre El! Deși este Omul cel mai contestat din toată istoria, e și cel mai fascinant! Înainte de orice, este vorba de El și nu de biserici sau de creștini care eșuează!

2. **IA INIȚIATIVA!** Domnul Isus a fost un căutător. El nu a așteptat ca oamenii să vină la El (Luca 19:10). El a mers în multe case și locuri ca să găsească suflete pierdute. Încearcă să clădești punți de încredere cu alții și să te întreții deschis și liber cu ei. Interesează-te de alții!

3. **GĂSEȘTE INTERESE COMUNE!** Trebuie să învățăm să fim ascultători buni! Pot fi găsite teme de discuție și preocupări comune, care să nu ne atragă spre lume și spre stricăciunea ei. Evenimentele actuale pot fi un pretext pentru o discuție spirituală. Alte asemenea ocazii pot fi aspirații, pasiuni sau nevoi ale oamenilor.

4. **ROAGĂ-TE PENTRU ÎNTÎLNIRI CĂLĂUZITE DE DUMNEZEU!** Dumnezeu să ne călăuzească spre inimi care caută (Fapte 8:26-39). Fiecare individ e important pentru El, și de asemenea El îi călăuzește pe servii Săi distanțe mari ca să vorbească cu un singur om (Ioan 4:3-7). Roagă-te ca să poți câștiga cel puțin un suflet pentru Cristos!

5. **FOLOSEȘTE CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU!** Sămînța e Cuvântul. Este mijlocul prin care oamenii se nasc din nou (1.Petru 1:23). Misiunea noastră este să împărțim Cuvântul (Filipeni 2:16). Dumnezeu va avea grijă ca să-i împlinească intenția (Isaia 55:10-11).

6. **POVEȘTEȘTE CUM AI DEVENIT CREȘTIN!** Ar trebui să fii în clar cu propria ta salvare, ca să poți arăta și altora calea în mod limpede. Scrie-ți mărturia, repet-o și apoi folosește-o. Lecția următoare te va ajuta la aceasta.

7. **PUNE ÎNTREBĂRI BUNE!** Aceasta a fost și metoda Domnului Isus Cristos. Întreabă: „Sunteți interesat de lucrurile spirituale“? Creștinii care încearcă să facă primul contact cu chestionare pun adesea următoarea întrebare: „Am pornit la drum ca să discutăm cu oamenii despre ceea ce are de a face Isus Cristos cu vremea de acum. Aveți liber câteva minute?“ Încearcă să afli punctul de vedere al oamenilor despre evenimentele din lume și despre viitor. O temă iubită, despre care au apărut multe cărți, este întrebarea dacă există viață după moarte.

Mărturie prin viața noastră

Mărturia noastră nu se mărginește la cuvinte, ci cuprinde întreaga noastră viață. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“ (Matei 5:16). Una dintre cele mai mari obiecții împotriva creștinismului este plîngerea că „în biserică sunt prea mulți fățarnici“. Deși acesta este numai un pretext și nu adevăratul motiv pentru care oamenii nu vor să se pocăiască, trebuie să fim de acord că deja un singur fățarnic sau ipocrit în biserică e prea mult. Și Domnul nostru i-a respins pe ipocriții religioși (Matei 23:13-29). Trebuie să ducem o viață așa de bună, ca oamenii să fie nevoiți să se rușineze cînd vorbesc urît despre noi (Tit 2:8; 1.Petru 3:16).

Deși toți credincioșii sunt chemați ca martori ai lui Cristos, nu toți s-au pus în așa fel la dispoziția lui Dumnezeu, încît El să-i poată folosi. Ar trebui să devină vizibile următoarele trăsături de caracter:

1. O VIAȚĂ HRĂNITĂ DIN DUMNEZEU. Aducerea de rod depinde de rămî-nerea noastră în Cristos, adevărata Viță, de hrănirea noastră zilnică din plinătatea Sa. „Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic“, a spus El (Ioan 15:5). Un punct important în această hrănire este un timp zilnic de comuniune cu Domnul. „Cuvîntul lui Cristos să locuiască din belșug în voi“ (Coloseni 3:16).

2. O VIAȚĂ CONDUSĂ DE DUMNEZEU. Predarea totală este cea mai bună însușire pe care o poate avea lutul în mîinile olarului (Ieremia 18:6). Cînd ne conduce Duhul lui Cristos, vom putea vorbi despre Domnul în situații pregătite de Dumnezeu.

3. O VIAȚĂ CARE SE REVARSĂ ASUPRA ALTORA. Cînd Duhul lui Dumnezeu țîșnește ca un rîu din viața noastră, oamenii vor fi mișcați și înviorați (Ioan 7:38). Mărturia eficace este „revărsarea vieții lui Cristos“. ² Bunătatea și prietenia pe care le află oamenii prin noi îi impresionează mai mult ca versete biblice sau informații despre programele din biserică noastră. Trebuie să le stăm la dispoziție și să nu ne izolăm (Luca 15:1-2). Domnul Isus a știut despre problemele, suferințele și grijurile oamenilor. El le-a dat hrană, i-a vindecat și i-a mîngîiat, în timp ce arunca sămînța Cuvîntului lui Dumnezeu (Matei 13:37).

Mulți oameni știu ceva despre Isus Cristos, dar sunt departe de salvare. A crede în Isus cere o predare a vieții, care ne aduce într-o relație vie cu o Persoană reală. Oamenii necredincioși nu înțeleg lucrul acesta. Și despre aceasta să vorbim noi. Să-L împărtășim altora pe Cristos ca pe un mod de viață. Și aceasta o putem face cel mai bine cînd El a devenit prioritatea numărul unu a vieții noastre. Într-adevăr, Cristos e viața noastră (Coloseni 3:4).

Concluzie

Cea mai puternică motivație de a transmite mai departe credința noastră ar trebui să fie iubirea lui Cristos (2.Corinteni 5:14). El a murit pentru noi și ne-a dat o poruncă ce trebuie să ne facă să acționăm. A doua motivație ar fi o grijă plină de iubire pentru alții. Amîndouă sunt legate una de alta în Matei 22:37-39. Dacă mai avem nevoie de încă o motivație, putem să privim la această provocare a unui necredincios: „Dacă așa fi într-adevăr convins puternic, așa cum milioane de oameni afirmă despre ei înșiși, că cunoașterea și înfăptuirea religiei în această viață influențează

destinul într-o viață viitoare, atunci religia ar fi pentru mine *totul*. Aș privi plăcerile pămîntești ca pe un balast nefolositor, grijile pămîntești ca pe o nebulie și gândurile și sentimentele pămîntești ca pe o pierdere de vreme. Religia ar fi primul meu gând la sculare, ultimul meu gând seara înainte ca somnul să mă ducă în inconștiență. Aș face din ea scopul vieții mele. N-aș lucra pentru carnea trecătoare sau pentru comori lumești, ci numai pentru cununa gloriei din cer, unde comorile și fericirea sunt în afara timpului și distrugerii. *Un suflet cîștigat pentru cer ar merita o suferință de-o viață...* Mi-aș face drept țel să privesc numai la eternitate și la sufletele nemuritoare din jurul meu, care în scurtă vreme vor fi fie etern nenorocite, fie etern fericite. I-aș considera nebuni pe toți cei care se gîndesc numai la această lume, la dobîndirea fericirii vremelnice și a bogățiilor trecătoare. M-aș duce în lume și le-aș predica în ocazii potrivite și nepotrivite, iar textul prediciei mele ar fi: „Ce-i folosește unui om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?”³

1. LeRoy Eims, *Winning Ways*, Wheaton (Illinois) 1976, pag.26

2. LeRoy Eims, *What Every Christian Should Know About Growing*, Wheaton (Illinois) 1976, pag.103

3. Citat de J. Oswald Sanders, *The Divine Art of Soul Winning*, Chicago, pag.13

Întrebări la lecția 11

Noi suntem martorii Lui

1. Citește Marcu 5:2-20. Ce a poruncit Isus omului pe care tocmai îl vindecase (v.19)? Ce scop avea cererea lui Isus? Cum a reacționat omul la această cerere și care a fost rezultatul (v.20)? Cum poți să aplici la tine personal acest pasaj biblic?

2. Redă cu propriile tale cuvinte 2.Corinteni 5:18,20a. Care este îndatorirea ta și cum vrei s-o îndeplinești?

3. Cum ai reacționa la această constatare: „A spune despre Cristos e treaba evangheliștilor!”?

4. Ce declară următoarele versete despre soarta eternă a necredincioșilor (Matei 7:13; 13:41-42)? Cum ai aplica Ezechiel 33:1-9 la responsabilitatea ta de a depune mărturie în fața celor pierduți?

5. De teama unui refuz, uneori nu-L mărturisim pe Domnul Isus în fața cunoscuților și prietenilor noștri. Suntem în vreun fel făcuți răspunzători pentru ei (Ezechiel 33:1-9)?

6. Un aspect foarte important al evanghelizării este mărturia zilnică prin viața noastră. Prin ce vedem că tesalonicenii au depus mărturie cu viețile lor (1.Tesaloniceni 1:5-9)? Cum poți înfăptui Matei 5:16 cu vecinii, la școală sau la locul de muncă? Fă propuneri concrete!

7. Unii credincioși găsesc că nu e necesar să vestească Evanghelia, întrucît viața noastră este oricum o mărturie. Cum ai răspunde la aceasta cf. Romani 10:14-15?

8. Putem să combinăm în mod eficace mărturia verbală cu cea a vieții noastre spunînd simplu altora cum ne-a schimbat Cristos propria noastră viață. Ce a spus orbul din Ioan 9:25, cînd a fost întrebare despre Domnul Isus?

Cum a depus femeia de la fîntîna lui Iacov mărturie despre Domnul Isus (Ioan

4:28-29)? Care a fost rezultatul (v.39)?

9. Mărturia personală nu e numai o posibilitate excelentă pentru un tânăr creștin, ci poate fi folosită eficient și de către creștini experimentați. Citește Fapte 26:1-29 și observă cum Pavel și-a folosit mărturia personală. Ce a făcut Pavel la începutul mărturiei lui ca să câștige atenția ascultătorilor lui pentru Evanghelie (v.2-3)?

De ce amintește Pavel atât aspectele bune, cât și cele rele din viața lui înainte de convertire (v.4,5,9-11)?

Cum întrebuițează Pavel *amănunte* ca să descrie în mod eficient *cum* a devenit el creștin (v.12-15) și cum s-a schimbat viața lui *după* ce a devenit creștin (v.19-22)?

Cum montează sau include Pavel Evanghelia în mărturia lui (v.23)? De ce e important aceasta?

10. Numește o persoană pentru care vrei să te rogi și căreia vrei să-i spui săptămîna viitoare despre Domnul.

.....
Fă o faptă bună pentru această persoană (un cuvînt de recunoștință pentru o amabilitate, o politețe, un ajutor într-o anumită problemă, o invitație la cafea, etc.). Notează ce-ai făcut și cum a reacționat persoana la aceasta.

Fapta bună din ultima săptămîna a fost:

.....
Reacția a fost

.....

Lecția 12

Mărturia personală

Expresiile „martori” și „mărturie” se aud în mod obișnuit în sala de judecată la tribunal. În sala de judecată a acestei lumi sunt folosite aceleași expresii de către credincioși, când depun mărturie sau fac mărturisirea credinței lor în Isus Cristos ca Domnul și Salvatorul lor. Pavel l-a îndemnat pe tânărul său discipol Timotei: „Apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire în fața multor martori. Te îndemn înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor și înaintea lui Isus Cristos, care a făcut cea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont” (1.Timotei 6:12-13).

Mărturisirea lui Isus Cristos în fața altora este un mare privilegiu și poate fi folosită de Dumnezeu ca să-i aducă pe alții la El. Ea poate însă să declanșeze și persecuția sau să însemne chiar moartea. Termenii „a mărturisi” și „martori” sunt traduceri ale unui cuvânt biblic înrudit cu cuvântul nostru „martir”. El este folosit în Scriptură și în acest sens (Fapte 2:13) când creștinii și-au mărturisit credința chiar în pericol de moarte. Domnul i-a chemat pe cei ce-L urmează să nu ascundă legătura cu El: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu” (Luca 12:8; Matei 10:32). Recunoașterea verbală a credinței noastre înaintea altora e pusă în legătură chiar cu salvarea: „Dacă Îl mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9). Faptul că stăm de partea Domnului Isus nu ar trebui să fie ceva secret.

Conținut

O bună mărturie implică doi factori:

1. Mai întâi trebuie să fie o relatare a unui martor ocular. După convertirea lui Saul din Tars, Anania i-a spus următoarele: „Căci Îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit” (Fapte 22:15). Un martor bun relatează despre ceea ce știe sau a văzut și nu despre ceea ce presupune sau simte. Într-o bună mărturie despre Isus Cristos, credinciosul relatează cum L-a întâlnit pe Isus Cristos, cum s-a schimbat prin aceasta viața lui și din cauza căror realități are pretenția că este copil al lui Dumnezeu.

2. Un martor dă sub jurământ o declarație solemnă ca răspuns la o întrebare despre adevărul unui lucru. Credinciosului i se cere: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1.Petru 3:15). Apostolul Ioan a depus mărturie în Evanghelia lui despre lucruri pe care le cunoscuse ca adevărate (Ioan 21:24). Pavel a scris ca adevărate pentru cei îndoielnici că învierea lui Cristos dintre cei morți putea să fie clar dovedită. Dacă nu ar fi fost așa, ar fi fost în ochii lui Dumnezeu ca un martor mincinos (1.Corinteni 15:15).

Mărturia unui credincios începe adesea cu nevoile, mai ales cu problema păcatului, care l-au adus la Cristos. „Mulți din cei ce crezuseră veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră” (Fapte 19:18). Căci aceste fapte erau rele în ochii lui Dumnezeu. Domnul Isus a adus salvare la milioane de oameni care fuseseră chinuți de sen-

timente de vinovăție, de gol lăuntric, de lipsă de sens, de teamă de moarte, de singurătate și nu avuseseră pace. Acum, în viața lor a intrat pacea și împlinirea. Mai înainte de orice, Domnul Isus a venit să-i salveze pe păcătoși (1. Timotei 1:15) și să-i păzească de mînia viitoare (1. Tesaloniceni 1:10). Credincioșii mărturisesc de aceea despre timpul din viața lor cînd au auzit Evanghelia salvării lor și au crezut în ea (Efeseni 1:13). Ei au aflat „răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor“ (Efeseni 1:7).

O bună mărturie este cristică (Fapte 5:31-32). Ea e numită pe drept „mărturia lui Isus Cristos“ (Apocalipsa 1:2,9). Creștinii din primul secol au pus în mod deosebit accentul pe faptul că Isus Cristos a înviat dintre cei morți (Fapte 2:32; 4:33; 13:30-31). Ei au citat profeții împlinite, ca și relatări ale martorilor oculari. E important să relatăm cum ne-a schimbat viața Isus Cristos (1. Tesaloniceni 1:9; 1. Corinteni 6:9-11). Pavel a fost odată un blasfemator și un persecutor. O bună mărturie poate adesea să-i provoace serios pe ascultători și să-i facă să știe că au nevoie de „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Cristos“ (Fapte 20:21). Gîndește-te la faptul că credincioșii pot învinge împotrivirea spirituală „prin sîngele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor“ (Apocalipsa 12:11).

Cum se depune mărturia – Schiță generală

1. MODELUL SCRIPTURAL. Mărturia apostolului Pavel din Fapte 26:1-29 este un model biblic de mărturie cu următoarele trei aspecte: *Înainte* de convertire; *modul* convertirii; *după* convertire. Observă această ordine în vorbirea lui de apărare dinaintea împăratului Agripa:

a) Înainte ca Cristos să fi fost primit (Fapte 26:4-11): Pavel povestește despre fondul lui religios și împotrivirea lui față de Cristos.

b) Cînd a fost primit Cristos (Fapte 26:12-18): Pavel povestește cum l-a întîlnit Isus Cristos pe drumul Damascului, cum l-a mustrat din cauza păcatelor lui, dar l-a chemat totuși în serviciul Aceluia pe care îl persecutase.

c) După ce Cristos a fost primit (Fapte 26:19-23): Pavel povestește cum s-a schimbat de atunci viața lui și cum a devenit predicator tocmai printre compatrioții care atentaseră la viața lui.

2. MĂRTURIA TA PERSONALĂ. Dacă îți depui mărturia, observă următoarele:

a) Înainte ca Cristos să fie primit: Ce împrejurări ale fostei tale vieți te-au făcut să dorești o schimbare? Pe care din aceste nevoi o ai în comun cu ascultătorii tăi?

b) Cînd a fost primit Cristos: Fii concret, astfel ca ascultătorii să nu înțeleagă aceasta doar ca o schimbare spirituală, ci ca o întîlnire cu Dumnezeu cel viu. Cum, cînd și unde a avut ea loc?

c) După ce a fost primit Cristos: Ce schimbări vizibile au avut loc în viața ta? Ce foloase ai avut devenind creștin? Ce mișcă inimile ascultătorilor?

Conținutul unei mărturii

Ar trebui să te conduci după următoarele fire călăuzitoare cînd îți pregătești mărturia:

1. Domnul Isus trebuie să stea în punctul central. Spune ce a făcut El!

2. Folosește Cuvîntul lui Dumnezeu (Evrei 4:12; Efeseni 6:17). Amintește ver-

setele pe care le-a folosit Dumnezeu ca să vorbească conștiinței tale. Cuvîntul lui Dumnezeu are putere de convingere a păcătosului (Marcu 1:22).

3. Vorbește la modul personal („eu“ și „al meu“) și natural, nu predica.

4. Fii atent cu expresiile religioase ca „născut din nou“, „pocăință“ și chiar „mîntuit“, care pentru ascultători sunt de neînțeles. Dacă însă le folosești, explică ce vrei să spui cu ele!

5. Amintește în relatarea ta puncte cu care oamenii se pot identifica. Amănuntele pot fi adesea interesante. Întrebuințează cuvinte care zugrăvesc un tablou viu.

6. Vorbește mai mult despre realități decît despre sentimente. Aceasta dă o bună mărturie!

7. Fii plin de iubire în ceea ce spui (Luca 4:22), nu amar sau dur cu alte grupări. Vorbește modest, nu arogant!

Succesiunea pregătirii

1. Roagă-te pentru înțelepciune și călăuzire, ca să poți explica bine cum ai găsit viața cea nouă în Cristos.

2. Ia scurte notițe pe trei foi intitulate astfel:

a) MAI ÎNAINTE   b) CÎND   c) DUPĂ ACEEA

3. Scrie o ciornă lungă, amănunțită, folosind notițele de pe cele trei foi (va dura cam zece minute citirea acestei ciorne).

4. Scurtează-ți ciorna la patru minute. Verifică-ți mărturia prin consultarea punctelor de la „împărțire“ și „conținut“.

5. Scurtează-ți mărturia la o durată a citirii de mai puțin de patru minute.

6. Rezumă-ți expunerea de 3-4 minute pe un mic cartonaș. Învață acum să-ți depui mărturia cu ajutorul acestui cartonaș.

7. Învață de asemenea să-ți depui mărturia în trei sau patru minute fără să ai acest ajutor.

Exersarea în grupă

În această lecție trebuie în cele din urmă să fie exersată comunicarea, împărțirea mărturiei personale. Ne vom împărți în grupe mici (de cîte șase persoane sau mai puțin). Toți își depun mărturia la rînd. Poate că ai vrea să-ți folosești cartonașul, ca să-ți ajuți memoria. Unii vor vrea poate să-și citească mărturia, dar se recomandă să-și folosească pentru aceasta numai cartonașele. Grupa va face acum propuneri de felul în care această mărturie poate fi îmbunătățită, scurtată, făcută mai precisă sau chiar mai dezvoltată, după caz.

Întrebări la lecția 12

Mărturia personală

Studiază temeinic lecția și pregătește-ți mărturia personală corespunzător „schiței generale“ și „conținutului“!

Redactarea definitivă a mărturiei tale ar trebui împărțită și organizată pe cele trei întrebări principale care să scoată clar în evidență situația *dinainte*, de *modul cum* s-a făcut convertirea și de *după* convertirea ta.

1. Cum era viața ta *înainte* ca Isus Cristos să devină Domnul și Salvatorul tău?

2. *Cum și când* a devenit Isus Domnul și Salvatorul tău? Care au fost împrejurările exacte? În ce cuvânt din Scriptură îți pui încrederea? Explică celorlalți simplu și pe înțeles calea către Dumnezeu! Fii atent ca în locul central să nu stea oamenii sau biserica, ci numai Domnul Isus Cristos.

3. Cum s-a schimbat practic viața ta, *după* ce Isus Cristos a devenit Domnul și Salvatorul tău? Numai o predare a vieții, care avut ca urmare o viață schimbată, poate să fie autentică. Nu are nici un sens să vorbești despre o „decizie“ sau o rugăciune care nu a avut ca urmare acest lucru.

Lecția 13

Cina Domnului

Era noaptea trădării Sale și ajunul morții Sale; trebuie să fi fost o scenă profund mișcătoare când Domnul Isus și discipolii s-au strâns laolaltă pentru ultima cină. Milioane de oameni recunosc imediat scena când e reprezentată în arta creștină. Credincioșii din Biserica primară au gravat-o pe zidurile catacombelor, așa de adânc era întipărită în inimile lor. În noaptea sărbătoririi Paștelui evreiesc, Domnul Isus a introdus ceva cu totul nou. El a luat o pâine, a mulțumit, a frînt-o și a dat-o discipolilor, zicînd: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicînd: Beți toți din el; căci acesta este sîngele legămîntului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“ (Matei 26: 26-28). Alți doi evangheliști relatează același lucru cu cuvinte asemănătoare (Marcu 14:22-25; Luca 22:14-20).

Denumiri pentru Cină

Se numește „Cina Domnului“ (1.Corinteni 11:20), deoarece El i-a invitat la aceasta. „Masa Domnului“ (1.Corinteni 10:21) are un înțeles mai cuprinzător care nu se referă numai la Cină, ci la tot ceea ce dăruiește Dumnezeu copiilor Săi. Sărbătoarea înseamnă „comuniune“ (1.Corinteni 10:16), fiindcă este o împărtășire comună cu Cristos și cu frații care iau parte. Se numește „frîngerea pîinii“ (Fapte 2:42; 20:7; 1.Corinteni 10:16), fiindcă este o masă simplă și decurge ca una obișnuită. Mulți vorbesc de „amintirea“, „comemorarea“ sau „pomenirea Domnului“, fiindcă așa S-a exprimat El cînd a instituit-o. Alții folosesc expresia „euharistie“, ceea ce înseamnă mulțumire, recunoștință, fiindcă El a mulțumit pentru elementele ei (Matei 26:26); această denumire însă nu apare în Scriptură.

Multe confesiuni socotesc Cina ca „sacrament“ (taină). Cuvîntul provine de la jurămîntul depus pe steag de către soldații romani (*sacramentum*). De atunci, înțelesul cuvîntului s-a schimbat mult. Există confesiuni care prin sacrament înțeleg un ritual prin care Dumnezeu mijlocește dînd har, și care are însușiri supranaturale, exercitînd un efect deosebit asupra participanților. Mulți văd în aceasta o legătură cu iertarea păcatelor. Dar în Biblie nu există o asemenea învățătură. Cei ce accentuează ideea sacramentală sunt în opoziție clară cu aceia care văd în Cină o serbare de amintire sau de comemorare, în care simbolurile reprezintă adevăruri spirituale (dar nu mijlocesc). E bine să ne reamintim că sacrificiile evreiești de animale nu au șters niciodată păcatele, ci au servit de anticipare, de îndrumare spre viitorul sacrificiu de sînge al Domnului Isus Cristos pe cruce. Numai sîngele Lui poate să ne curețe de păcat (Evrei 9:12-14).

Cadrul istoric al Cinei

Cina Domnului a fost instituită în seara sărbătorii Paștelui evreiesc. Dumnezeu scosese cu o mie cinci sute de ani mai înainte Israelul din sclavia egipteană. La porunca Lui a fost tăiat un miel fără cusur și ușorii uși au fost unși cu sînge, ca să-i ocrotească pe israeliți de judecata lui Dumnezeu asupra întregii țări (Exod 12). Fie-

care amănunt al acestei sărbători, care era destinată să fie sărbătorită anual, are un înțeles adânc. Ele indică marele sacrificiu care urma să ridice păcatul lumii. Dumnezeu pregătise deja cu mult timp înainte propriul Său Miel (Geneza 22:8; Isaia 53:7). Ioan Botezătorul L-a numit pe Domnul Isus „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1:29). El era împlinirea sărbătorii Paștelui. „Căci Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit [sacrificat]“ (1.Corinteni 5:7). Sărbătoarea inițială a Paștelui era numai o umbră a mării împliniri în Cristos (Coloseni 2:17; Evrei 10:1).

Fiecare evreu temător de Dumnezeu ținea cu fidelitate această sărbătoare (Matei 26:17). Era o comemorare a salvării lui. În noaptea acestei sărbători sfinte, Domnul Isus a instituit praznicul de comemorare cu pîine și vin. Ele trebuiau să amintească credincioșilor de corpul Său care s-a frînt pentru ei și de sîngele Său care s-a vărsat pentru ei. Această sărbătoare urma să devină pentru creștini ceea ce fusese Paștele pentru evrei, nu mai puțin serioasă și sfîntă. În ochii lui Dumnezeu, ea înlocuia Paștele. Israel avea multe ceremonii, însă Bisericii creștine i s-a dat numai o sărbătoare comună.

Domnul Isus a împărțășit direct apostolului Pavel importanța sărbătorii care fusese dată credincioșilor. Domnul Isus a spus: „Faceți aceasta spre pomenirea Mea“ (1.Corinteni 11:23-25). Cina Domnului a devenit o parte componentă regulată și definitivă a serviciului religios (Fapte 2:42,46). Biserica primară a ținut această sărbătoare o dată pe săptămînă ca punct central al adunărilor lor (Fapte 20:7). Ea era sărbătorită în ziua învierii Domnului. Așa-numiții „părinți ai Bisericii“ transmit că ea era sărbătorită în fiecare zi a Domnului sau duminica (Iustin martirul și Didache sau „Învățătura celor doisprezece”).

Celebrarea cinei Domnului

1. CINE POATE SĂ IA PARTE? Dacă Paștele era numai pentru evrei (Exod 12:43), atunci Cina este destinată în orice caz numai creștinilor. Domnul a instituit sărbătoarea pentru „ai Săi“. Discipolii Lui au fost aceia care au făcut frîngerea pîinii spre pomenirea Sa după învierea Sa. Pe lângă aceasta, Cina este doar pentru creștinii pregătiți. Unii creștini nu s-au interesat prea mult de starea lor spirituală cînd au luat parte la Cină și au fost avertizați de judecata lui Dumnezeu (1.Corinteni 11:18-31). Credincioșii au fost învățați să excludă pe cei ce nu voiau s-o rupă cu păcatul din viața lor (1.Corinteni 5:12-13); la fel și pe aceia care susțineau învățături care vătămau atît Evanghelia, cît și Persoana lui Isus Cristos (2.Ioan 9-10; Galateni 5:12-13). Altfel spus, toți cei care-L mărturisesc pe Cristos ca Domn și Salvator și care trăiesc corespunzător sfințeniei Lui trebuie să fie bineveniți la Cină.

2. CUM DECURGE CINA? Înainte de toate, avem aici modelul instituirii acestei Cine de aducere aminte de către Însuși Domnul nostru. Caracteristica principală pare să fi fost simplitatea și modestia, nu o solemnitate pompoasă. El nu a stabilit reguli sau procedee. Camera de sus de odinioară nu era un locaș de închinare bogat ornamentat cu masă de comuniune separată. Numai El a condus Cina. El a întrebunțat numai pîine și un pahar, lucruri foarte obișnuite la o masă. Nu este prescrișă o pîine deosebită, deși probabil că pe atunci se folosea pîinea nedospită. Accentul stă mai degrabă pe puritatea noastră personală („a fi nedospit”), cînd luăm Cina, decît pe felul de pîine care trebuie folosit (1.Corinteni 5:6-8). În pahar se afla „rodul viței“

(Marcu 14:25; Matei 26:29). La întrebarea, dacă era vin sau must nefermentat, există dezbateri nesfârșite. Scriptura nu dă amănunte. Este important numai să vedem în pâine și în pahar un semn pentru trup și pentru sînge. El trebuie să ne preocupe și nu amănunte ale simbolurilor materiale. Fiecare discipol a luat ceva din pâine și a băut ceva din pahar. Paragraful din 1.Corinteni 14:26-34 pare să fie extinderea discuției din 1.Corinteni 11 privind tipul de adunare la care luau parte credincioșii cînd frîngeau pâinea. Se accentuează că sărbătoarea trebuie să decurgă ordonat (1.Corinteni 11:33-34). Împreună cu Cina, adesea avea loc pe atunci și o masă comună.

3. CUM DEOSEBIM NOI TRUPUL DOMNULUI (1.Corinteni 11:29)? Desigur că ar trebui să cunoaștem semnificația elementelor ca mărturii ale lucrării Domnului Isus, cînd a ridicat păcatele noastre prin sacrificiul Său pe cruce (Evrei 9:26). Trebuie să ne fi cercetat în mod critic propria viață (1.Corinteni 11:28-32). Unii au aplicat în mod greșit cuvintele Domnului Isus cînd vorbește despre a mîncă trupul Său și a bea sîngele Său (Ioan 6:53) la evenimentul Cinei. Totuși, declarațiile din Ioan nu se referă la Cină, ci la însușirea spirituală a lucrării de salvare deplin îndestulătoare a lui Isus Cristos de odinioară de către cel credincios. Afirmția „acesta este trupul Meu“ e asemănătoare cuvintelor „Eu sunt ușa“. Amîndouă sunt expresii figurate, metaforice și numai două exemple din multe altele. Învățături religioase false vorbesc de transformări supranaturale în legătură cu aceste simboluri; ele vor fi examinate în cele ce urmează.

a) *Transsubstanțierea*. Această părere susține că pâinea și sîngele sunt transformate cu adevărat în „corpul, sufletul și Dumnezeirea lui Isus Cristos“. Această „prezență reală“ a lui Cristos înseamnă că participanții mîncă trupul real al lui Cristos și că sacrificiul lui Isus de la Golgota e repetat la fiecare sărbătoare și că este adus pentru păcate, și nu unul repetat. Sacrificiul este încheiat și desăvîrșit.

b) *Consubstanțierea*. Aceasta înseamnă că pâinea și vinul rămîn într-adevăr neschimbate, dar este prezentă substanța materială a trupului lui Cristos și transmisă acelor care se împărtășesc într-un fel care nu se poate explica exact. Nici un pasaj din Scriptură nu afirmă lucrul acesta.

c) *Impanația*. Această concepție susține că participantul Îl primește prin Cină pe Cristos, deoarece „Cristos Își transfuzează viața Sa în noi, ca și cum ar pătrunde în oasele și măduva noastră“ (Calvin). Și acestei învățături îi lipsește baza biblică.

4. CE REALIZĂM NOI PRIN FRÎNGEREA PÎINII? Chiar dacă nu ar avea un alt efect, prin sărbătorirea Cinei am îndeplinit ultima rugăminte a Domnului, și prin aceasta l-am dovedit iubirea noastră. Am urma și exemplul apostolilor. Ca și credincioși, nu ne amintim laolaltă de El în felul nostru, ci așa cum a hotărît El. Ne bucurăm că prin Evanghelie El a adus la lumină viața și neputrezirea, și că putem și noi să luăm parte la aceasta. Noi avem comuniune personală și individuală cu Biserica credincioșilor prin aceea că luăm parte la Cină. Unitatea noastră se exprimă printr-o pâine (1.Corinteni 10:17). Paharul vorbește despre comuniune (1.Corinteni 10:16). Noi suntem una cu El, ca și El cu noi, în tot ce a săvîrșit El. Noi împărtășim poziția Lui față de păcat și dreptitudine [conformare cu standardul divin]. De cîte ori mîncăm pâinea și bem vinul, vestim moartea Domnului (1.Corinteni 11:26). Sărbătoarea este un mesaj al salvării. Cina trebuie ținută atîta timp, „pînă va veni El“. Fiecare Cină de amintire ar putea fi ultima înaintea revenirii Sale.

Pregătirea pentru Cină

Pregătirea pentru sărbătoarea Paștelui din Vechiul Testament era foarte cuprinzătoare. Noi nu ar trebui să fim mai puțin pregătiți.

1. **CERCETARE.** Adevărata pregătire pentru Cina Domnului începe cu cercetarea de sine (1.Corinteni 11:28-32). Aceasta trebuie să pregătească pe participant, și nu să-l excludă. Mai întâi cineva ar trebui să-și cerceteze propria relație cu Domnul și să-și mărturisească orice păcat cunoscut. Apoi ar trebui să-și examineze legătura cu alții (mai ales cu alți creștini). Ar trebui întreprinsă încercarea de a aplatiza problemele cu ceilalți credincioși înainte de luarea Cinei (Matei 5:23-24). Scriptura avertizează că lipsa cercetării de sine va atrage judecata lui Dumnezeu. În biserica din Corint, delăsarea din acest domeniu a avut ca urmare boala fizică și moartea.

2. **MEDITARE.** Dacă pînă înainte de participare la Cină ne-am gîndit la propria noastră distracție și amuzament și ne-am ocupat cu lucruri care nu au avut de a face nemijlocit cu Domnul, am eșuat în pregătirea noastră. Cineva se pregătește corect pentru Cină prin aceea că citește Cuvîntul lui Dumnezeu, cîntă cîntări spirituale și vorbește cu alți credincioși sau cu membrii familiei despre Domnul Isus. În orice caz putem să aducem înaintea Lui doar ceea ce a fost pregătit mai înainte. David a spus: „Nu voi aduce Domnului Dumnezeului meu arderi de tot care să nu mă coste nimic“ (2.Samuel 24:24). Sărbătorirea Cinei nu va deveni niciodată o rutină dacă ne-am pregăti corect pentru aceasta.

Concluzie

Închinarea este cea mai înaltă responsabilitate și privilegiu pentru credincios (Ioan 4:23; Luca 10:41-42). Noi, ca preoți, oferim sacrificii spirituale (1.Petru 2:5). Comemorarea regulată a Domnului are înfîietate față de organizarea timpului liber, întruniri familiale și alte îndatoriri. Ca parte vitală a preoției credincioșilor, avem posibilitatea ca în timpul Cinei să-I aducem sacrificiul laudelor noastre, adică rodul buzelor pentru Dumnezeu (Evrei 13:15). Noi venim cu daruri materiale ca parte a închinării noastre înaintea Domnului (Filipeni 4:17-18). În cele din urmă ar trebui să-I aducem în mod repetat corpul nostru ca sacrificiu viu (Romani 12:1).

Domnul Isus a spus: „Amintiți-vă de Mine!”

Întrebări la lecția 7 **Cina Domnului**

1. Studiază relatarea despre ținerea primului Paște (Geneza 12:1-4). Care a fost scopul sărbătorii (v.1-14)? Ce rol a jucat mielul aici?

2. Cum a folosit Domnul Isus ultimul Paște (Luca 27:7-18) ca să instituie prima Cină (Luca 22:19-20)? Ce înțeles a dat Domnul Isus pîinii și paharului?

3. Referitor la cele de mai sus și Isaia 53:7, Ioan 1:29 și Apocalipsa 5:8-9, ce înseamnă expresia „Cristos, Paștele nostru“ (1.Corinteni 5:7)?

4. Apostolul Pavel dă în 1.Corinteni 11:23-26 și alte explicații referitoare la scopul și felul Cinei. De unde avea apostolul această învățătură?

Ce anunțăm noi prin participarea la Cina Sa? Explică!

Cît timp trebuie să continuăm să ne amintim de El în acest fel?

5. Ce aspecte ulterioare despre pîine și pahar subliniază Pavel în 1 Corinteni 10:16-17?

6. Cum a răspuns Biserica primară la porunca Domnului de a-L aminti sau comemora (Fapte 2:42; 20:7)?

7. În ce moduri diferite putem aduce „sacrificii“ în închinarea noastră lui Dumnezeu? (Evrei 13:15; Filipeni 4:17-18; Romani 12:1-2)?

8. Care este responsabilitatea creștinului înainte de a lua parte la Cina Domnului (1. Corinteni 11:27-32)? Ce indică acest pasaj și 1. Corinteni 5 referitor la seriozitatea participării la Cină în starea de păcat nejudecat?

9. Ce pregătire spirituală faci în mod normal înainte de a lua Cina? Ce vei face, ca să te închini în viitor mai eficace?

10. Cît de importantă vezi „frîngerea pîinii“ în legătură cu întreaga ta experiență în viața de biserică (Fapte 2:42)?

Cuprins

Cuvînt înainte	5
Lecția 1 <i>O panoramă a Evangheliei</i>	7
Lecția 2 <i>Privire generală asupra învățaturii despre Cristos</i>	12
Lecția 3 <i>Cristos ca Domn</i>	18
Lecția 4 <i>Înmormîntat în botez</i>	23
Lecția 5 <i>Salvare eternă</i>	30
Lecția 6 <i>Viața în biserică</i>	37
Lecția 7 <i>Să învingi ispitele</i>	42
Lecția 8 <i>Să ne dăm întîlnire cu Dumnezeu</i>	48
Lecția 9 <i>Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană</i>	52
Lecția 10 <i>Învață-ne să ne rugăm</i>	57
Lecția 11 <i>Noi suntem martorii Lui</i>	64
Lecția 12 <i>Mărturia personală</i>	70
Lecția 13 <i>Cina Domnului</i>	74

